

Országgyűlési Napló

*Jakab István, dr. Latorcai János,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Gelencsér Attila, Hiszékeny Dezső,
Mirkóczki Ádám, Móring József Attila*

Az ülésnap megnyitása	2335
-----------------------------	------

Napirenden kívüli felszólalók:

<i>Schmuck Erzsébet</i> (LMP)	2335
<i>Tállai András</i> nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	2336
<i>Burány Sándor</i> (MSZP)	2338
<i>Tállai András</i> nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	2339
<i>Dr. Simicskó István</i> (KDNP)	2340
<i>Apáti István</i> (Jobbik)	2342
<i>Dr. Nagy István</i> földművelésügyi minisztériumi államtitkár.....	2344
<i>Kucsák László</i> (Fidesz).....	2346
<i>Dr. Rétvári Bence</i> emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.....	2347

Döntés ülésvezetési kérdésben	2349
--	-------------

A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat, valamint az Állami Számvevőszék jelentése a 2013. évi zárszámadásról - Magyarország 2013. évi költségvetése végrehajtásának ellenőrzéséről általános vitája.....	2350
---	-------------

<i>Tállai András</i> nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	2350
--	------

<i>Domokos László</i> , az Állami Számvevőszék elnöke, a napirendi pont előadója	2358
--	------

Felszólalók:

<i>Dr. Szűcs Lajos</i> , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	2368
<i>Burány Sándor</i> , az MSZP képviselőcsoportja részéről	2375
<i>Dr. Latorcai János</i> , a KDNP képviselőcsoportja részéről	2381
<i>Volner János</i> , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	2384
<i>Schmuck Erzsébet</i> , az LMP képviselőcsoportja részéről	2392
<i>Szelényi Zsuzsanna</i> (független).....	2400
<i>Ritter Imre</i> német nemzetiségi szószóló	2405
<i>Kara Ákos</i> (Fidesz)	2409
<i>Kiss László</i> (MSZP)	2413
<i>Z. Kárpát Dániel</i> (Jobbik)	2418
<i>Varju László</i> (független)	2423
<i>Gúr Nándor</i> (MSZP).....	2426
<i>Korózs Lajos</i> (MSZP).....	2426
<i>Z. Kárpát Dániel</i> (Jobbik)	2431
<i>Tukacs István</i> (MSZP).....	2432
<i>Ritter Imre</i> német nemzetiségi szószóló	2433
<i>Bangóné Borbély Ildikó</i> (MSZP)	2433
<i>Tukacs István</i> (MSZP).....	2438
<i>Gúr Nándor</i> (MSZP).....	2438
<i>Harangozó Gábor István</i> (MSZP).....	2443
<i>Sallai R. Benedek</i> (LMP)	2447
<i>Gúr Nándor</i> (MSZP).....	2448
<i>Dr. Szakács László</i> (MSZP).....	2449
<i>Bangóné Borbély Ildikó</i> (MSZP)	2453
<i>Sallai R. Benedek</i> (LMP)	2454
<i>Dr. Harangozó Tamás Attila</i> (MSZP)	2455
<i>Kiss László</i> (MSZP)	2458
<i>Dr. Bárándy Gergely</i> (MSZP)	2459
<i>Kiss László</i> (MSZP)	2463
<i>Teleki László</i> (MSZP).....	2464
<i>Kiss László</i> (MSZP)	2468
<i>Demeter Márta</i> (MSZP)	2469

<i>Hiszékeny Dezső</i> (MSZP).....	2474
<i>Tukacs István</i> (MSZP).....	2476
<i>Heringes Anita</i> (MSZP).....	2480
<i>Kiss László</i> (MSZP).....	2483
<i>Szávay István</i> (Jobbik).....	2487
<i>Demeter Márta</i> (MSZP).....	2492
<i>Kiss László</i> (MSZP).....	2497
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár válasza.....	2498
Domokos László , az Állami Számvevőszék elnökének válasza.....	2499

Az áruknak TIR-igazolvánnyal történő nemzetközi fuvarozására vonatkozó, Genfben, 1975. november 14-én kelt vámegyezmény módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslat általános vitája.....	2503
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	2504

Az áruk ideiglenes behozataláról, Isztambulban, 1990. június 26-án kelt Egyezmény és mellékletei módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslat általános vitája.....	2505
Dr. Rákossy Balázs nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	2505

A légi közlekedésről szóló 1995. évi XCVII. törvény, valamint a légi-, a vasúti és a víziközlekedési balesetek és egyéb közlekedési események szakmai vizsgálatáról szóló 2005. évi CLXXXIV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája.....	2505
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója.....	2506

Felszólalók:

Dr. Völner Pál , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	2507
Dr. Gyüre Csaba , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	2507
Tasó László nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár válasza.....	2512

Napirenden kívüli felszólalók:

Varju László (független).....	2512
Kiss László (MSZP).....	2514
Demeter Márta (MSZP).....	2515

Bejelentés az Országgyűlés következő üléséről.....	2518
---	-------------

Az ülés bezárása.....	2518
------------------------------	-------------

Az ülésen jelen voltak:

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár, TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, DR. RÁKOSSY BALÁZS és TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkárok, DR. RÉTVÁRI BENECSE emberi erőforrások minisztériumi államtitkár.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának
6. ülésnapja
2014. október 14-én, kedden
(9.00 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Gelencsér Attila és
Mirkóczki Ádám)

ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket s mindazokat, akik a televízió keresztül napi munkánkat követni fogják.

Az Országgyűlés őszi ülészakájának 6. ülésnapját megnyitom. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Gelencsér Attila és Mirkóczki Ádám jegyző urak lesznek a segítségemre.

Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársaim! **Napirend előtti felszólalások** következnek. Az LMP képviselőcsoportjából Schmuck Erzsébet képviselő asszony kért szót: „Ki vállalja a felelősséget az MNB pénzszorásáért?” címmel. Megadom a szót, parancsoljon, képviselő asszony!

SCHMUCK ERZSÉBET (LMP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A közelmúltban az LMP arra szólította fel Matolcsy György jegybankelnököt, hogy tisztázza az MNB gyanús költekezését, a parlament illetékes bizottságai előtt adjon számot arról, hogy mit kezd a rábizott pénzzel, ha pedig erre nem hajlandó, távozzon a pozíciójából.

Tegnap a Gazdasági bizottság két önálló képviselői indítvány napirendre vételét utasította el az MNB pénzköltekezésével összefüggésben. Az egyik indítvány, amelyet a Költségvetési bizottság ellenzéki tagjai nyújtottak be, ÁSZ-vizsgálatot kezdeményezett a hónapok óta tartó, az emberek kedélyét is borzoló, összességében több száz milliárdos ingatlanvásárlásokról és az MNB alapítványainak juttatott támogatásról, míg a másik indítvány LMP-s kezdeményezés volt - sajnos most már múlt időben -, a jegybanktörvény módosításával kívánta keretek közé szorítani Matolcsy költekezéseit, és javaslatot tett az MNB alapítványainak megszüntetésére.

Emlékeztetőül: a Magyar Nemzeti Bank felügyelőbizottsága tavasszal elkészítette az MNB múlt évi tevékenységéről szóló jelentést, amelyet egyhangúlag fogadott el, vagyis a jelentéssel a Fidesz által delegált többség is egyetértett. A jelentés megállapította, hogy Matolcsy György példa nélküli költekezésének törvényes alapja nem vezethető le a jegybanktörvényből. Az MNB törvényes működését ellenőrizni hivatott testület megállapította, hogy az akkor még csak 140 milliárd forintos, mára 140 milliárd forintra (Sic!) duzzasztott pénzszorásnak nincs törvényes alapja. Minderre a kormánypártok vállat rántanak, és leszavazzák Matolcsy meghallgatását először a Költségvetési, majd a Kulturális, végül pedig a Gazdasági bizottságban.

Önök, kormánypártiak bebizonyították, hogy még a saját maguk által hozott törvények sem vonatkoznak önökre. Bebizonyították, törvény ide, törvény oda, azt csinálnak, amit akarnak, amit éppen a pillanatnyi érdekeik megkívánnak. Önök szerint 340 milliárd forintot ebben az országban el lehet költeni törvényes felhatalmazás nélkül, ha azt az önök embere teszi. Önök szerint 200 milliárd forint ráfordítása Matolcsy György unortodox gazdaságtanának oktatására akkor is rendben van, ha Matolcsy György ez ideig még arra sem vette a fáradságot, hogy gondolatait írásba foglalja, még akkor is, ha nem tudjuk, ki mit fog oktatni. Lehet offshore-lovagozni, ha a jegybank elnöke Simor András, de ha az elnök Matolcsy György, nem számít, hogy melyik offshore-lovag zsebébe került az a 14 milliárd forint, amit Matolcsy György fizetett az Eiffel elnevezésű luxuspalaért. Mindez érdektelen, mindez nem érdemi meg, hogy az Országgyűlés utánanézzon. A fontos nem ez, hanem az, hogy a nemzet pénzén létrehassanak 39 kuratóriumi és felügyelőbizottsági pozíciót zsíros tiszteletdíjakkal, hogy a nemzet pénzéből még többet juttassanak magánzsebekbe.

Matolcsy György ámokfutásáért önök viselik a felelősséget, önök helyezték pozícióba, és önök intézték el, hogy az Országgyűlésnek esélye se legyen rákérdezni arra, hogyan történhet meg mindez, és önök a felelősök azért, hogy május óta a Magyar Nemzeti Banknak még a törvény által előírt felügyelőbizottsága sincs. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az ellenzéki sorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdezem Tállai András államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni az elhangzottakra. *(Tállai András: Igen.)* Igen, kíván. Parancsoljon, államtitkár úr!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Asszony! A demokratikus berendezkedésű államokban, mint amilyen Magyarország is, az Alaptörvény értelmében a jegybank függetlensége alapvető dolog, alapvető kérdés. Ezt Magyarországon is, mint más európai országban, a jegybanktörvény szabályozza, és ez megfelel az európai banki irányelveknek, hiszen az Európai Központi Bank is jóváhagyta a magyar jegybanktörvény szabályozását, lényegében a Magyar Nemzeti Bank működését, tehát ebből azt a következtetést vonom le, hogy a Magyar Nemzeti Bank intézményi függetlensége törvény által biztosított, és azt gondoljuk, hogy ez így is van rendjén.

Az első kérdés az, hogy az ön által említett szerepvállalása a Magyar Nemzeti Banknak mennyire egyedi és mennyire csak Magyarországra jellemző. Megnyugtatom önt, hogy ez nem így van, tehát európai példákat szeretnék mondani: például az osztrák jegybank is támogat oktatási célú alapítványokat, programokat, sőt, maga szervez ilyeneket több tíz-

ezer résztvevővel. Hasonlóan az MNB-hez, tudományos célú alapítványokat is hoz létre, emellett kiadványokat, tájékoztatókat, reklámfelületeket biztosít, hogy az intézmény iránti bizalmat növelje a lakosság részéről. De a holland jegybank is társalapítója és főszponzora egy felsőoktatási intézménynek, amely számos lakossági és szakmai képzési program finanszírozója és résztvevője. Ugyanígy van, érdekes módon, a francia jegybank is, jeleskedik a pénzügyi kultúra fejlesztésére tett erőfeszítés területén, és párhuzamot figyelhetünk meg az MNB és a francia jegybank között a közgondolkodás és társadalmi célkitűzése, illetve tevékenysége között is. Tehát azt beállítani, hogy ez Magyarországon egy egyedi dolog, és minthogyha ezt Matolcsy György találta volna ki, ez egyszerűen nem felel meg a valóságnak.

Ami pedig azt a kérdést illeti, hogy a Magyar Nemzeti Bankot ki és hogyan ellenőrizheti, felügyelheti, ellentétben önnel, aki úgy állítja be, minthogyha az Állami Számvevőszék nem ellenőrizné a Magyar Nemzeti Bankot, ez tévedés. A jegybanktörvény egyértelműen kimondja, hogy a Magyar Nemzeti Bankot két szervezet ellenőrizheti, az Állami Számvevőszék - tehát feladata és felelőssége, és ellenőrzi is -, a másik pedig az Országgyűlés, akinek félévente beszámol. Az Országgyűlés elnökének kérésére a Magyar Nemzeti Bank elnökének tájékoztatást kell adni, mi több, az országgyűlési képviselő kérdést intézhet a Magyar Nemzeti Bank elnökéhez, mint ahogy például a tegnapi parlamenti ülésen ez meg is történt, és Matolcsy György, a Nemzeti Bank elnöke válaszolt az országgyűlési képviselő kérdésére. És az sem fedi a valóságot, hogy az Országgyűlés bizottsága nem számoltathatja be a Magyar Nemzeti Bank elnökét, hiszen ezért a gazdasági ügyekért felelős állandó bizottság és annak az elnöke kérheti, kötelezheti a Magyar Nemzeti Bank elnökét, hogy számoljon be.

Azonban szeretném hangsúlyozni, hogy a Magyar Nemzeti Bank függetlenségét szavatolni kell minden országban, és abban sem ellenzéki párt, sem más párt, sőt még kormány sem, semmilyen más szervezet a tevékenységébe nem szólhat bele. Úgy gondolom, hogy ezzel azért vigyázni kell. Azt gondolom, hogy az ön által fölvetett gyakorlatra a nemzetközi példák bizonyítják, hogy nem egyedi Európában, sőt jellemzően a Magyar Nemzeti Bank feladata, az ellenőrzési tevékenységét pedig a törvény egyértelműen szabályozza.

Nincs oka önöknek semmilyen aggódásra a Magyar Nemzeti Bank működésével kapcsolatban. Köszönöm szépen.

(9.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP képviselőcsoportjának

vezérszónoka, Burány Sándor képviselő úr „Egy torz gazdaságpolitika torz tükre” címen jelentkezett napirend előtti felszólalásra. Képviselő úr, ön é a szó.

BURÁNY SÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Egy-két órán belül a napirend megtárgyalása során sokat fogunk vitatkozni a 2013-as évről. Engedje meg a tisztelt Ház, hogy erről az évről napirend előtti hozzászólásban is megemlékezhessek, hiszen 2013 nem csak a matematikai szabályok szerint volt egy páratlan év; ebben az évben bizony olyan horderejű dolgok történtek, hogy ez az év gazdaságpolitikai, társadalompolitikai szempontból is egy páratlan esztendőnek bizonyult.

Tisztelt Ház! Ha megnézzük, hogy 2013-ban milyen évünk volt, akkor először is le kell szögezni, hogy 2013 a növekvő adók esztendeje volt. Bár az Orbán-kormány azzal az ígérettel és deklarált céllal alakított kormányt, lépett kormányra, hogy csökkentse az adókat, ez a törekvése nem sikerült, sőt pont az ellenkezője történt. 2013-ban többféle adót fizettünk, mint 2010-ben, és ténylegesen több, összegszerűen több adót fizettünk. 2013-ban majdnem 6900 milliárd forinttal fizettünk több adót, mint 2012-ben. Megállapíthatjuk tehát, hogy 2013 a növekvő adók éve volt.

Ha megnézzük a következő jellemvonását ennek az évnek, akkor sajnos azt kell mondanom, hogy minden törekvés dacára 2013 a leszakadó keresetek esztendeje volt. Meg kell jegyezni, hogy bár 2013-ban számos intézkedés történt annak érdekében, hogy a reáljövedelmek ne csökkenjenek tovább, ha megnézzük többéves összehasonlításban, akkor sajnos azt kell mondanunk, hogy hosszabb távon ez a törekvés nem sikerült. Azért állítjuk, hogy 2013 a leszakadó keresetek éve volt, mert összességében közel 1 százalékkal kisebb volt a reáljövedelem, mint kettő évvel korábban, 2011-ben, hiába voltak a 2013-as erőfeszítések.

Sőt, ez az az év, amikor kiderült, hogy a családbarát politikát hirdető kormány törekvései a családi adózás tekintetében is megbuktak. Ha megnézzük a statisztikai adatokat, akkor látjuk, hogy a két évvel korábbi állapothoz képest a gyermektelen családok esetében a veszteség mintegy 0,5 százalékos volt, addig ugyanez a veszteség az egygyermekes családoknál 1,6, a kétgyermekes családoknál pedig 1,4 százalék volt.

Magyarán, családbarát politika hirdetése ide vagy oda, a gyakorlatban két év távlatában a gyermekes családok zöme nagyobb veszteséget szenvedett el, mint a gyermektelen családok, nagyobb mértékben csökkent ezekben a családokban a reáljövedelem, mint a gyermek nélküli családok esetében.

Ha megnézzük, hogy mi jellemzi még 2013-at, akkor el lehet mondani, hogy a brutális megszorítások éve volt. Ez volt az az esztendő, amikor a kormány 1000 milliárd forintnak megfelelő összeget vont ki az egészségügyi ellátásból, az oktatásból, a nyugdíjrendszerből és a szociális ellátásból.

Ha megnézzük, hogy a 2013-as évet mi jellemezte, akkor azt kell mondanunk, hogy 2013 az emelkedő, a növekvő államadósság és a gyengülő forint éve volt. Szeretném egyébként megjegyezni, hogy a forint gyengítése tette lehetővé a Magyar Nemzeti Banknak azt a példátlan és örült költekezést, amiről az előbbi hozzászólásban is szó volt. És szeretném azt is leszögezni, hogy a jegybank függetlensége nem adhat senkinek felmentést az ésszerűtlen gazdálkodásra és a közpénzek pazarlására.

Ha megnézzük, hogy a 2013-as évet mi jellemezte, hát akkor megállapíthatjuk, hogy az a kapkodó és kiszámíthatatlan gazdaságpolitika éve volt, hiszen a benyújtott költségvetés már másfél hónap alatt megbukott, és még további hét alkalommal módosított az Országgyűlés kormány- vagy képviselői indítványra a költségvetésen. Valószínűleg csak azért ennyiszor, mert közben nyári szünetet tartott az Országgyűlés, ezért nem tudta minden hónapban módosítani a költségvetést.

Tisztelt Ház! Hölgyeim és Uraim! 2013 maga volt az állami piramisjáték éve, aminek a lényege az, hogy minél lejjebb van valaki, annál többet szed be tőle az állam, annak érdekében (*Az elnök csenget.*), hogy aki minél feljebb van, annál jobban járjon.

Köszönöm szépen a figyelmüket. (*Szórványos taps az MSZP és az LMP padsoraiból.*)

ELNÖK: A kormány nevében Tállai András államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Érdekes felszólalás volt, hiszen alig fél óra múlva a parlament elkezdi valóban a 2013. évi költségvetési törvény zárszámadásának tárgyalását több órán keresztül, tehát van lehetőség kifejtetni a véleményét. Képviselő úr ezt választotta, hogy napirend előtti felszólalásában is erről szól.

Ellentétben önnel, mi nem így látjuk, ahogy ön mondja, hiszen mi úgy látjuk, hogy 2013 költségvetési egyensúly szempontjából éppen a stabilizáció éve volt, hiszen 2013 júniusában engedték ki Magyarországot kilenc év után a túlzottdeficit-eljárásból.

Nagyon érdekes az ön felszólalása, hiszen ön nem néz szembe azzal a saját politikai tevékenységével sem, hogy míg ön volt a kormánypárt tagja nyolc éven keresztül, egyetlenegyszer sem tudták teljesíteni az európai uniós elvárásokat, nem tudták teljesíteni, és nem tudták a költségvetés hiányát a GDP 3 százaléka alá vinni.

De azt gondolom, hogy a tételes megállapításai sem állják meg a helyüket, hiszen például mi a baj azzal, hogy több adó került befizetésre a költségvetésbe, miközben egyébként a személyi jövedelemadó egykulcsos lett, 16 százalék, és jelentősen csökkent. Ennek nem az az oka, képviselő úr, amit ön mond, hanem az, hogy Magyarországon egyre többen fizet-

nek adót és egyre nagyobb jövedelemből fizetnek adót, és ezért kerül be több a költségvetésbe, és egyébként érezhető a kereslet növekedése és ezáltal a fogyasztási adók növekedése is a költségvetésben. Tehát az ön megállapítása, hogy több adó, az helyes, csak a kifejtése, a háttere a dolgoknak túlságosan ellenzéki szemüvegű.

Nem igaz az sem, hogy leszakadó keresetekről beszélhetünk 2013-ban. Nagyon érdekes, hogy éppen ön a felszólalásában is elismerte, hogy számos intézkedést hozott a kormány azért, hogy a keresetek növekedjenek. A beszámoló tartalmazza, hogy 2013-ban a bruttó átlagkeresetek 3,4 százalékkal növekedtek, és az önök által kitalált szuperbruttósítás kivezetése révén jelentősen nőttek a nettó keresetek. Ez 2013-ban 4,9 százalék volt. Összességében 2013-ban a reálbérek 3,2 százalékkal növekedtek. Nem tudom, hogyan lehetséges az, hogy ön azt hozza ki belőle, hogy egyébként a leszakadó keresetek éve volt 2013.

De nincs igaz a képviselő úrnak abban sem, hogy növekvő államadósságról beszélünk. Éppen 2013. év végén ment 80 százalék alá a GDP-hez mérten az államadósság mértéke. Hát abban a nyolc évben beszélhetünk növekedésről, míg önök kormányoztak! Több mint 30 százalékkal nőtt az államadósság a GDP-hez mérten, és 12 000 milliárd forinttal nőtt az államadósság mértéke. A Fidesz-kormány a növekedést megállította, és igaz, hogy kisebb mértékű, de mégiscsak egy GDP-hez mért államadósság-csökkenésről tudunk beszélni.

Én azt gondolom, hogy ön látja torz szemüvegen vagy torz gondolkodással az ország 2013. évi költségvetési és gazdasági eredményeit.

(9.20)

De ha egyébként önnek igaz is lenne, hogy mérhetetlen adóemelés van ebben az országban, hogy itt a jövedelmek csökkennek, és az államadósság is az egekben van, akkor biztosan nem olyan gazdasági eredményeket tudna felmutatni a kormányzat, hogy még az IMF is elismeri, hogy jó úton jár Magyarország. De tudja mit, a legjobb értékmérő a 2013-as év után mindjárt április 6-a volt, ahol a Fidesz-KDNP-kormányának és az Országgyűlésnek a választópolgárok újra kétharmados többséget adtak. Ezen gondolkodjon el, képviselő úr!

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A KDNP képviselőcsoportjából „Magyarország sportnagyhatalom” címmel napirend előtti felszólalásra jelentkezett Simicskó István. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. SIMICSKÓ ISTVÁN (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Országgyűlés! Wolfgang Behringer történészprofesszor úgy fogalmaz, hogy a sport kulcsot ad a társadalmak működési módjához. A sport kulcsa

tehát kinyitja a társadalmak ajtaját, és láthatóvá válik sok minden a sporton keresztül.

2010-ben mit láthattunk az országban? Azt láthattuk, hogy a felnőtt lakosságnak mindössze 5 százaléka sportolt, és nagyon sok az elhízott, túlsúlyos ember. Azt láthattuk, hogy a szocialisták kormányzása időszakában a fokozatosan csökkenő testnevelés-órák számát illetően a gyermekeink is sok esetben elhízott és túlsúlyos állapotba kerültek, a gyermekek kizárólag a testnevelésórák alkalmával sportoltak, 75 százalékuk legalábbis így járt el. Ez heti két, illetve három alkalommal történt mindössze.

Ez a felismerés, ami a sporton keresztül egy sportbarát kormány, az Orbán-kormány részéről a szemünk elé került, egyértelműen azt az alkotó tenni akarást indította el, amely alapján mindenképpen változtatnunk kellett, a bajokat orvosolnunk kellett. Az elmúlt négy év munkája után mi, kereszténydemokraták úgy látjuk, hogy számos olyan döntés született, amelynek köszönhetően 5 százalékról 15 százalékra növekedett a felnőtt lakosság sportolási hajlandósága, megháromszorozódott, és a legdinamikusabb fejlődésen mentünk keresztül az Európai Unió tagországai közül. Bevezettük a mindennapos testnevelést. Jelen pillanatban ennek a kormányzati döntésnek köszönhetően mintegy 890 ezer gyermek sportol legalább a testnevelésórák alkalmával minden egyes tanítási nap. A kormányzat célja az, hogy minden magyar gyermek sportoljon.

Mi, magyarok a sportban valóban nagyhatalomnak számítunk, hiszen az újkori olimpiák történetében 168 aranyéremmel, 148 ezüstéremmel és 170 bronzéremmel a nemzetek sorában a nyolcadik helyen állunk, lélekszámarányosan pedig a másodikok vagyunk. Csak az elmúlt két és fél hónap magyar sportolói teljesítményeit végigtekintve szeretném tájékoztatni a parlamentet arról, hogy 26 aranyéremmel, 21 ezüstéremmel és 28 bronzéremmel, azaz összesen 75 éremmel gazdagodott az ország kincsestára. Ez óriási sportolói teljesítmény! Világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon érték el az elmúlt két és fél hónapban a magyar sportolók ezt az eredményt. Óriási teljesítmény ez! Gratulálunk a KDNP nevében a magyar sportolóknak.

Emellett a kormány számos döntést hozott az elmúlt hónapokban is annak érdekében, hogy a létesítmények fejlődjenek, épüljenek, a sportolás feltételeit biztosítsa a kormányzat. Ezt mi örömmel fogadjuk a KDNP részéről. 6 milliárd forint van az ez évi költségvetésben tanuszoda- és tornaterem-építésre, 23 tanuszoda és 25 tornaterem fog megépülni ennek köszönhetően. Nyíregyházán bujtosi sportcsarnokot épít a kormányzat, Mosonmagyaróváron multifunkcionális sportcsarnokot, Újbudán az újbudai embecek nagy öröme a sport fellegvárát építi, a Tüskecsarnokot, két uszodával bővül a sportcsarnok, az újbudai gyermekek megtanulhatnak úszni, hiszen a „minden gyermek tanuljon meg úszni” programot is elindítottuk; ez óriási teljesítmény. A győri aréna,

uszoda épül, Pécssett kosárlabda-akadémiát támogat a kormányzat, Csepelen evezősközpont és kajak-kenu központ épül, amely majd esetleg alkalmas lesz egy új olimpia megrendezésére is. Sopronban, Körmenen sportcsarnokbővítésre szánt a kormányzat jelentős pénzeket, Miskolcon és Szolnokon atlétikai centrumot épít a kormányzat. Óriási léptékű változások ezek, a sport teljes spektrumát, értelmes sportágfejlesztési koncepciókat támogat a kormányzat.

Engedjenek meg a végére még egy gondolatot, ez pedig az elmúlt hétvégéről szól. A Spar Maraton futóverseny rekordot döntött a nevezőket illetően, 24 450 futó vett részt Budapest utcáin. Óriási élmény volt. Mi magunk is részt vettünk rajta. Balog Zoltán vezetésével az Emberi Erőforrások Minisztériuma most már hagyományosan képviselteti magát ezen a szabadidősportos rendezvényen. Váltófutásban én magam is 11 kilométert futottam, miniszter úr is futott és még jó néhány államtitkár kolléga is. Szerintem nagyon-nagyon fontos, hogy a szabadidősportra szánt pénzek és támogatások is növekedtek az elmúlt időszakban. Látás- és mozgássérült futókkal futottunk együtt. Tehát a sport stratégiai ágazat, egy jól működő társadalom kialakításának fontos eszköze. Örülünk annak, hogy a kormányzat a sportra is szán komoly támogatásokat.

Mi szeretnénk a sporton keresztül egészséges szellemiségű, egészséges nemzetet felépíteni. S azt hiszem, ha a sportoló nemzetet fogalmazzuk meg célként, úgy érzem, ez mindenki által támogatható célkitűzés, hiszen a sport egy fontos értéket hordoz, ez pedig a fair play, a sportszerűség, a tisztességes játék és a sporton keresztül - ahogy az előbb idézett történészprofesszor is jól mondta - valóban a társadalom működését tudjuk javítani. Ez a kormányzat célja, és a KDNP ebben teljes mértékben támogatja a kormányzatot. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. Köszönöm, elnök úr, a szót. *(Taps a kormány-pártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kérdezem, hogy a kormány részéről kíván-e valaki válaszolni. *(Nincs jelentkező.)* Nem kíván.

„Almageddon - avagy egyre súlyosabb válsághelyzet” címmel a Jobbik-képviselőcsoportból Apáti István képviselő úr jelentkezett napirend előtti fel szólalásra. Parancsoljon, képviselő úr!

APÁTI ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Államtitkár Úr! Csak a bizonytalanság a biztos az almapiaci válsággal kapcsolatban. Homlokegyenest egymásnak ellentmondó hírek, híresztelések, információk, félretájékoztatások látnak napvilágot, ami a piaci szereplők eligazodását nemhogy segítené, hanem jelentősen megnehezíti. Az biztos, hogy konkrét, érdemi, a gyakorlatban végrehajtható intézkedés nem történt. Először is, egy 4,9 milliárdos, majd egy 3,2 milliárdos keretösszegű támogatást hirdettek meg, az utób-

biból már sűrítménytárolási támogatás és a termelési támogatás egyébként ki is maradt. Másrészt nem érthette önöket váratlanul ez a helyzet, hiszen a szakmai szervezetek időben jelezték, hogy EU-s átlagban legalább 20 százalékkal, de a hazai piacon ennél is jóval nagyobb arányban várható többlettermés a korábbi évekhez, a korábbi időszakokhoz képest.

Aztán megszületett egy önök által zseniálisnak tartott, de a valóságban kivitelezhetetlen, végrehajthatatlan ötlet, amelyet szeptember 30-án a Nyíregyházi Agrárkamaránál jelentett be többek között Jakab István is nagy dérrrel-dúrral, miszerint a Magyar Kereskedőház Zrt. felvásárlási akciót hirdet, 20 forint/kilogramm áron a léalmát, 35 forint/kilogramm áron az étkezési almát kívánják felvásárolni. Azt sem mondták el, hogy ez nettó vagy bruttó összeg, azt sem közölték, hogy beszállítva vagy anélkül vásárolják fel ennyiért az almát. De egyébként még ha ez így lenne és végrehajtható lenne, akkor sem fedezné továbbra sem az önköltséget sem, hiszen legalább 25 forintért lehet egy kiló léalmát előállítani, s legalább 40 vagy 50 forintért lehet jó minőségű étkezési almát előállítani. Tehát ez még mindig kevés a túléléshez.

S akkor most elmondom azt, hogy ez miért képtelenség és miért végrehajthatatlan. Egyrészt szinte biztos, hogy ellenkezik az EU versenyjogával egy olyan intézkedés, amikor egy állami tulajdonú piaci szereplő rögzített áron nagy mennyiségben vásárol fel. Szeretném önöknek jelezni, hogy a Gazdasági Versenyhivatal a dinnyeárkartell ügyében ennél jóval kevesebért is vizsgálatokat indított. Pontosan mi vagyunk erősen kritikusak és szkeptikusak az EU irányában, de amíg az Európai Unió tagjai vagyunk, addig tudomásul kell venni, ha tetszik nekünk, ha nem tetszik, bizonyos szabályokat, például versenyjogi szabályokat akkor is be kell tartani. Tehát EU-versenyjogi szempontból is kivitelezhetetlen és végiggondolatlan önöknek ez az elképzelése.

Másrészt pedig, ha a Kereskedőház Zrt. a piaci ár fölött vásárol, valószínűleg komoly veszteséget realizál. Hol van a költségvetésben az a több milliárd forint, amelyet az állam ebben az esetben kénytelen lesz benyelni? Aztán a Kereskedőház Zrt.-től a többi piaci szereplő valószínűleg nem fog vásárolni, hiszen bizonytalan eredetű, minőségű terméket nem fognak megvásárolni a piaci szereplők. Mosolyoghat ezen államtitkár úr, de majd az arcukra fagy a mosoly, mert a gazdák végre talán tüntetésekre, demonstrációkra, felpályás vagy egész pályás útlezárásokra szánják el magukat Szatmárban és Szabolcs-Szatmár-Bereg megye több részén is, ugyanis az almatermő területek legalább 40-50 százaléka Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében található, és az amúgy is súlyos helyzetben lévő megyét sújtja leginkább, legerősebben ez az áldatlan állapot.

Másrészt pedig áldásos tevékenységük során elmulasztottak megigényelni a következő egy esztendőre 13 ezer gazdát megillető, 72 milliárd forint összegű agrár-környezetgazdálkodási támogatást, el-

mulasztották a 125 milliós EU árukvonási vagy be nem takarítási támogatás Magyarországra eső részének a megigénylését, amelyről egyébként a lengyel-magyar barátság súlyos megsértését megvalósítva ön néhány héttel ezelőtt azt nyilatkozta, hogy ezért a gátlástalan és tisztességtelen lengyel gazdák a felelősek.

(9.30)

Tehát amikor már hazai politikai vagy szakmai körökben nem találnak felelősöket, akkor sem ismerik el, hogy önök a hibásak. Akkor éppen a lengyelekre fogják, teljesen valótlán tényállításokat megfogalmazva.

Másrészt pedig nagyon érdekes, hogy amikor önök ellenzékben voltak, akkor a 30 forint alatti léalmaárat hazaárulásnak és a magyar gazdák szembekeppésének minősítették a Magosz akkori és jelenlegi vezetői is. Most a 10 forint körüli léalmaárat, nem tudom, minek minősítik akkor. És nemhogy segítenék a gazdákat, nemhogy esetleg segítenének az ő érdekérvényesítő képességük fokozásában vagy emelésében, különböző fenyegetésekkel, akár adóhatósági, akár egyéb hatósági eszközök kilátásba helyezésével blokkolják, fékezik, bénítják a gazdák önszerveződő képességét. Megpróbálják megakadályozni, hogy az utakra, az utcákra vonuljanak ezek a gazdák. Tehát amikor önök ellenzékben voltak, akkor tüzeltek, hevítették a gazdákat, most pedig megpróbálják őket megbénítani. De ha minden igaz, akkor a közeli napokban talán Mátészalka és Csenger környékén végre megmozdul az állóvíz, és a gazdák minden fenyegetés ellenére ki mernek majd állni ilyen formában is magukért.

Ezekért a bűnös mulasztásokért önöket terheli a felelősség. Legfőbb ideje, hogy lemondjon Fazekas miniszter úr, legfőbb ideje, hogy lemondjanak a Magosz vezetői, és legfőbb ideje, hogy az Agrárkamara fideszes vezetői is távozzanak!

Köszönöm. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány nevében Nagy István államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon, államtitkár úr!

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Engedje meg, hogy azzal kezdjem, hogy visszautasítsam azokat a mondatait, amelyek úgy szólnak, hogy végre tüntetni fognak a gazdák, végre tüntetnek a gazdák. *(Apáti István: Reméljük!)* Mintha a legfontosabb cél az lenne, hogy tüntessenek a gazdák. Elhiszem, hogy ön ebből politikai tőkét szeretne kovácsolni *(Apáti István: Ki kovácsol?)*, azonban nézzük azt, hogy mi is valójában ma Magyarországon az almahelyzet, hogyan indult.

Azt kell mondjam, hogy ez nem egy rossz probléma, hanem ez kifejezetten jó probléma. Jó problé-

ma az, hogy bőség van, és nem hiány van. Mert ha bőség van, akkor azt mindig sokkal könnyebb kezelni, mint azt, hogyha nem termett volna. Hogyan is áll össze az, hogy jelenleg bőség van, és miből ered ez az ok? Több összetevője is van, hiszen nemcsak Magyarországon, az EU-ban is bővebb termés van, hiszen 12 millió tonna várható a kedvező időjárási körülmények következtében, és Magyarországon is mintegy 40 százalékkal több termett az idén, tehát 780-800 ezer tonna alma várható.

Az az igazság, hogy e mellé még egy nagyon súlyos helyzet következett, mégpedig az orosz embargó, aminek két következménye van. Van egy közvetlen és van egy közvetett hatása ennek. A közvetlen hatása az, hogy nyilván az az exportmennyiség, ami az orosz piacra mehetett volna, most itt marad Magyarországon. A közvetett hatása az, hogy más országokból, az embargó következményeinek hatására akár megjelenhet Magyarországon is az az alma.

Említette a lengyel gazdákat. Hadd mondjam azt, hogy személyesen volt módomban tárgyalni a lengyel földművelésügyi miniszter úrral, aki arról biztosított, hogy a lengyel almakérdést ők saját hatáskörben meg tudják oldani, hiszen cidergyártással a lengyel almakérdést megoldják, és gyakorlatilag az európai piacot, más országokat nem terhelnek ezzel.

Mi a helyzet Magyarországon? Fölsorolta, elmondta, hogy az európai uniós 125 milliós ügyről Magyarország lemaradt. Kedves képviselő úr, szeretném jelezni önnek, hogy egyáltalán nem erről van szó, hiszen a 125 milliós kvóta túl lett igényelve. Rájött az Európai Unió, hogy rossz módszertan szerint hirdették meg, amire a lengyel gazdák természetesen lecsaptak, és nemcsak az exportmennyiséget jelentették le, hanem az egész almatermésüket lejelentették. Magyarországon 226 termelő nyújtott be erre igényt, amikor az Európai Unió zárta ezt a keretet. Az Európai Unió új felhívással, új módszertannal egy újabb almakvótát hirdetett, ezúttal már 165 millió eurós nagyságrendben. Ez azt jelenti a magyar termelők számára, hogy 725 tonna alma, illetve körte, 570 tonna szilva, illetve csemegeeszőlő és további 3 ezer tonna termésre van igénylehetőség, amit beújthatunk.

Tehát Magyarország összesen 4295 tonna termék után, azaz a tényleges orosz exportot jóval meghaladó mennyiség után igényelhet támogatást, amiért nem kell más tagállamokkal versenyezni.

Mit tehet az ország akkor, amikor valamiből sok van? Fölhívjuk a figyelmet arra, hogy fogyasszuk ezt a többletet. Ezért is olyan marketingkampányt indított a földművelésügyi tárca, amely „A mosolygó alma a hazai napfényt rejti” szlogennel indult. De egy nagyon egyszerű megoldást szeretnék ismertetni. Hiszen korábban 30 kiló volt a magyar almafogyasztás per fő per év. Ma 15 kilogramm. Ez azt jelenti, hogy ha minden ember a heti két darab almája helyett négyet enne meg ezután, akkor nem lenne almakérdés, és nem kellene most itt erről beszélni.

Arra kell fölhívni a figyelmet, hogy az almában nagyon jó lehetőségek rejlenek, amit szükséges kihasználni. Hét áruházlánc 24 helyszínén 52 alkalommal hirdettünk almakóstolást. Kétmillió forint értékben a Földművelésügyi Minisztérium almát vásárolt, amit az ökomenikus szeretetszolgálaton keresztül osztogattunk. Direkt almapiacokat szerveztünk, a Nemzeti Agrárkamara az önkormányzatokkal közösen almaértékesítést, direkt almavásárokat hirdetett.

Ebben a helyzetben, hiszen nagyon sokszor egyeztettünk az almatermelőkkel, szakmaközi szervezetekkel, jött a Nemzeti Kereskedőház Zrt. lehetősége, amit a kormány örömmel üdvözölt. A múlt szombaton már el is kezdte a felvásárlást; nagyon reméljük, hogy piaci megfontolások alapján sikerrel.

Elnök úr, köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypart pádsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A Fidesz képviselőcsoportjából Kucsák László képviselő úr jelentkezett napirend előtti felszólalásra: „Milyen intézkedéseket tesz a kormány a fiatalok védelmére?” címmel. Megadom a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz): Elnök úr, köszönöm a szót. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagy visszhangot váltottak ki mindazon hírek, amelyek lényegében azt tudatták a szülőkkel, hogy a felsőoktatási gólyatáborokban nincsenek biztonságban a gyerekeik. Akár bűncselekmények áldozataivá is válhatnak, és olyan hatások is érhetik őket szellemileg, érzelmileg, amelyek nemhogy nem szolgálják az érdekeiket, hanem kifejezetten értékrombolóak, károsak is lehetnek. A szülők annál is inkább jogosnak érzik aggodalmukat, mert, mint az egyik eset is mutatja, gyermekük úgy válhat áldozattá, hogy maguk arról esetleg jóval később vagy soha nem értesülnek.

Számos kérdés is megfogalmazódik a gyermekéért aggódó szülőben, a felsőoktatásba jelentkező vagy bármi módon sértetté, áldozattá vált fiatalban. Az első, ami a szülőben felmerül, hogy ha gyermeke a felsőoktatási intézménybe jelentkezett, minden, ami az intézmény nevében, a hallgatói jogviszonnyal összefüggésben történik, az elsősorban a felsőoktatási intézmények vezetésének felelőssége, nem a hallgatói önkormányzatoké. Az intézmény vezetésének felelőssége, hogy kik a tábor szervezői, és ha az a hallgatói önkormányzat, mi történik a gólyatáborokban. A vezetés dolga az ott folyó tevékenység ellenőrzése, a fiatalok testi-lelki egészségének, méltóságának védelme. Csak másodsorban vetődik fel azok felelőssége, akik a tábor tényleges szervezői. Az ügyeknek van jogi vetülete, büntetőjogi vonatkozása, és fontos etikai kérdések is megfogalmazódnak. Az egyik felvetődő kérdés, hogy hol és mi rögzíti, hogy a hallgatók miért felelnek egy ilyen tábor kapcsán.

Rögzíti-e egyáltalán valami, és ha nem vagy nem megfelelően, az kinek a felelőssége? Kell-e lefolytatni közbeszerzést, és azt ki folytatja le? Kell-e könyvelést vezetni a bevételekről, kiadásokról, és azt ki végzi, ki ellenőrzi?

Rögzíti-e bármi, hogy milyen magatartási szabályokat kell követnie a HÖK-nek egy ilyen tábor bonyolítása kapcsán, és mely esetben milyen intézkedési kötelezettségei vannak a szervezőknek? Ha eddig nem, a napvilágra került események kapcsán szükségessé vált a jogszabályokban és a felsőoktatás belső szabályzataiban rögzíteni azon eseteket, amikor a hallgató megcélzott hivatására alkalmatlanná vált.

(9.40)

Pedagógusként nem foglalkozhat fiatalokkal az, aki hallgatóként súlyosan megsérti mások jogait, méltóságát vagy cinkos ezek takargatásában. Jogásznak ugyancsak alkalmatlan és hiteltelen az, aki átlép a törvényeken és semmibe veszi mások jogait.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Ismeretes, hogy a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal idén nyáron négy felsőoktatási intézményben folytatott vizsgálatot azok gazdálkodásával összefüggésben, és az is, hogy az oktatási jogok biztosa is vizsgálja az elmúlt évek gólyatáborainak ügyét. Fontos kérdések várnak tehát megnyugtató válaszra. Milyen intézkedéseket tett vagy kíván tenni a kormány a történetek miatti felelősség tisztázására? Milyen lépéseket kívánnak tenni azért, hogy ilyen esetek a jövőben ne forduljanak elő? Rendezettnek ítélik-e a felmerült kérdések kapcsán a jogi szabályozást, az intézményeken belüli előírásokat, a hallgatói önkormányzatok felsőoktatási szerepét? És ha nem, milyen intézkedéseket kívánnak tenni?

Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A kormány részéről Rétvári Bence államtitkár úr válaszol az elhangzottakra. Parancsoljon!

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Ház! Én is azzal folytatnám, ahol a képviselő úr is abbahagyta. Tehát itt egy átfogó vizsgálat van éppen folyamatban, az oktatási jogok biztosa, az oktatási ombudsman folytatja ezt. Minden egyetemi vezetést megkeresett, minden hallgatói önkormányzatot megkeresett két célból is: egyrészt, hogy mik azok a hibák, amelyek odavezethettek, hogy ilyen szörnyű bűncselekmények, embertelen cselekmények történtek, másrészt pedig mik azok a jó gyakorlatok más egyetemeken, ahol sikerült kulturált körülmények között, megfelelő színvonalon és biztonságban megtartani a gólyatáborokat.

Ha ugyanis arról beszélünk, hogy Magyarországon minőségi felsőoktatást szeretnénk létrehozni,

akkor elképzelhetetlen a minőségi felsőoktatás úgy, hogy annak a kezdő időpontját megelőző három napban, amikor először találkoznak az egyetemi évfolyamtársaikkal, a leendő tanáraikkal, a felsőbb évesekkel a hallgatók, akkor nem - hogy úgy mondom - a minőségi felsőoktatásnak megfelelő színvonalas programokon vesznek részt, hanem olyan dolgokra kényszerítik őket vagy olyan dolgokba keverednek bele, amit egyébként saját belátásuk szerint, saját józan eszük alapján, saját erkölcsi érzeik szerint messziről elkerülnének, de itt olyan dalokat énekeltek velük, olyan közösségi - idézőjelben mondom - játékokat játszatnak velük, amit ők a saját jó ízlésük alapján nem tennének meg, és ezek messze-messze a közös jó ízlés határain túl vannak.

Ha tehát minőségi felsőoktatást szeretnék építeni, akkor a belépés küszöbe is - most nem a felvételi-re gondolok, hanem a gólyatáborra, ez az első lépés, amit megtesznek az egyetemen -, ez is csak minőségi lépés lehet. Ráadásul, ha ennek a teljes jellemre való kihatását nézzük, azért nyilván ez nem egy olyan három nap, ami egyszer megtörténik, lezárják, hanem nyilván amik ott zajlottak, azok a következő évekre is kihatnak. Ki-ki, aki volt gólyatáborban a saját idejében, nyilván emlékszik, hogy akikkel ott összekeveredett, megismerkedett, sok évig lehet, hogy azokkal fog összejárni, tehát nagyon nagy hatása van ennek az egyetemi éveken túl is.

Azért, hogy elrettentsünk mindenkit ilyen és hasonló bűncselekmények elkövetésétől gólyatáboron belül és gólyatáboron kívül, ezért alkottuk meg Európa legszigorúbb büntető törvénykönyvét, amely több csoportot is védelemben részesít: a gyermekek és az idősek mellett a nők azok, akik fokozott védelemben részesülnek. Sok esetben a sérelmükre elkövetett bűncselekmények minősített esetnek minősülnek, éppen ezért sokkal szigorúbban büntetendők, mint más csoportok esetében, pontosan kihasználva, pontosan kiemelve azt, hogy a gyermekeknek, a fiatalokéknak, a nőknek vagy az időseknek fokozottan kitett a helyzete sok bűncselekmény elkövetésével kapcsolatban.

Azt is láthatjuk, hogy ezek a gólyatáborok sokszor nagyon alulszervezettek, sőt direkt ilyesfajta, az elfogadhatóság határán túli célokra vannak kihegyezve. Nyilván sokan láttunk, hallottunk, olvastunk különböző dolgokat más országoknak, mondjuk, angol college-oknak a beavatási szertartásairól; azok azért lehet, hogy az emberi teljesítőképességet próbára teszik, de nem az emberi méltóságot sértik; több száz év alatt kialakult és általánosan elfogadottabb beavatási szertartások, ezek nem olyanok, amelyek ezekben az esetekben történtek, amelyek bűncselekmények egész egyszerűen szólva.

A szervezetlenség, az, hogy nincsen egy-egy programnak felelőse, olyan terepet teremt, amit ki tudnak használni hasonló sanda szándékkal érkezők, nem beszélve arról, hogy ha a programok direkt olyan hangulatvételűek, amelyek nyilván oldják a

gátlásokat, akkor a hasonló gátlástalan emberek sokkal inkább otthonosan érezhetik magukat ilyen környezetben.

Ezért fontos, hogy akár törvénymódosítással is, sőt valószínűleg valami jogszabálynak mindenképpen módosításával ezt a helyzetet orvosoljuk, és minden 18 éves fiatal vagy idősebb fiatal, aki oda bekerül ezekbe a gólyatáborokba, biztonságban érezhesse magát, és a szülők biztonságérzettel engedjék el gyermekeiket. Ha ugyanis a programoknak nincs felelőse, az sem tisztázott, hogy az egyetemnek mint intézménynek áll meg a felelőssége, vagy a hallgatói önkormányzatnak, vagy az adott személynek; ezek sokszor elmosott, nem tisztázott kategóriák. Ha nincs meg pontosan, hogy ki a felelős, akkor nyilván mindenki sokkal jobban engedi ezeket az eseményeket elfajulni, hiszen nem érzi azt, hogy akár egyetemi vezetőként, rektorként, akár hallgatói önkormányzat vezetőjeként, akár az adott rendezvény konkrét szervezőjeként neki a későbbiekben számot kell adni a tevékenységéről vagy a mulasztásáról, és emiatt felelősségre lehet vonni az illetőt.

Ezért látszódik, hogy most is az intézmények is, a hallgatói önkormányzatok is felelősséget néha vállalnak magukra, néha egymásra hárítanak, ezért szüntetik be vagy függesztik fel a hallgatói önkormányzatok vagy egyes hallgatói önkormányzatok tisztségviselők működését, az egyetemek ezért helyezik kilátásba az egyetemről való kizárást mint nagyon szigorú szankciónak a lehetőségét.

A felsőoktatási kerekasztal szeptember 9-ei ülésén - ami a minisztériumunkban zajlott - újra életre hívtuk a hallgatói felelősség albizottságot, mert mindenképpen a jogok mellett a kötelezettségeknek, a felelősségeknek is a becikkelyezésére szükség van a jogszabályokban. *(Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.)* Bízunk benne, hogy az ombudsmani vizsgálat és a felsőoktatási kerekasztal, ez az albizottság segíteni fog ezeknek a módosításoknak a kidolgozásában.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok sorából.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezzel a napirend előtti felszólalások végére értünk.

Mielőtt folytatnánk munkánkat, **ülésvezetési kérdésben** kell döntenie az Országgyűlésnek. A zárszámadás és a hozzá kapcsolódó állami számvevőszéki jelentés vitájában a KDNP vezérszónoklatát magam szeretném ismertetni. Mint ismeretes, az alelnök képviselői felszólalása esetén a vita további szakaszában, illetve a határozathozatal során csak akkor vezetheti az ülést, ha ehhez az Országgyűlés azt megelőzően hozzájárul.

Kérdezem tehát a tisztelt Országgyűlést, hozzájárul-e ahhoz, hogy az előterjesztés tárgyalásánál és határozathozatalánál a továbbiakban is vezethessem

az ülést. Aki ezzel egyetért, kérem, kézfelemeléssel szavazzon! *(Szavazás.)* Ez látható többség.

Megállapítom, hogy az Országgyűlés látható többsége indítványomat elfogadta. Köszönöm szépen.

Tisztelt Országgyűlés! Most pedig soron következik **a Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat, valamint a hozzá kapcsolódó, a 2013. évi zárszámadásról, Magyarország 2013. évi költségvetése végrehajtásának ellenőrzéséről szóló jelentés általános vitája** a lezárásig. A törvényjavaslat T/1143. számon, az Állami Számvevőszék jelentése pedig T/1143/1. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy a házelnök úr az előterjesztés részletes vitájának lefolytatására a Költségvetési bizottságot jelölte ki.

Elsőként megadom a szót Tállai András államtitkár úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének, 40 perces időkeretben, aki az expozét innen az emelvényről mondja el. Megvárom, amíg az államtitkár úr az emelvényre felérkezik. *(Megtörténik.)* Köszönöm szépen. Megadom a szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Országgyűlési Képviselő Hölgyek és Urak! A kormány 2013-ban tovább folytatta a kormányzati ciklus elején meghirdetett strukturális reformjait, amelyeknek fő célkitűzései a következők: a magas államadósság csökkentése, az ország versenyképességének javítása, a munkaerő-piaci aktivitás fokozása és az ország növekedési potenciáljának emelése volt.

A kormány gazdaságpolitikájának és fegyverezett költségvetési gazdálkodásának eredményeit a nemzetközi szervezetek és a befektetők is elismerik. Ezt mutatja, hogy 2013 nyarán az Európai Unió Tanácsa megszüntette a hazánk uniós csatlakozása óta folyamatosan fennálló túlzottdeficit-eljárást.

Tisztelt Országgyűlés! Szeretném a figyelmüket felhívni arra, hogy a 2013. évi zárszámadási törvényjavaslat parlamenti benyújtását követően szeptember hónap végén a Központi Statisztikai Hivatal a Magyar Nemzeti Bankkal és a Nemzetgazdasági Minisztériummal közösen első ízben készítette el az új ESA 2010 módszertan szerinti kormányzati szektor egyenlegéről és adósságáról szóló őszi EDP-jelentést.

(9.50)

Ebben már az új előírások alapján összeállított makrogazdasági és államháztartási adatok szerepelnek, 2014 szeptemberétől kezdve megváltozott ugyanis a nemzeti számlák összeállításának mód-

szertana, az Európai Unió tagállamai a korábbi ESA 1995 - köztudatban ESA '95 - elszámolási rendszerrel az ESA 2010-re váltottak. Az új módszertan követi a gazdasági környezetben lezajlott változásokat, figyelembe veszi az új kutatási eredményeket és a felhasználók igényeit. Expozémában már az új módszertan szerinti adatokat szeretném ismertetni.

Tisztelt Ház! Hölgyeim és Uraim! 2013-ban kedvező konjunkturális folyamatok, a gazdasági növekedés erősítése, erősödése volt megfigyelhető Európában és Magyarországon egyaránt. Ugyanakkor egyes régiókban a bővülés mértéke és szerkezete eltérően alakult. Ezen belül Magyarország legfontosabb külkereskedelmi partnere és exportpiaca, Németország tavaly alacsony gazdasági bővülést ért el a gyenge külkereskedelmi egyenleg és az elmaradó beruházások miatt. Ennek tükrében kimondottan pozitív eredmény, hogy a magyar külkereskedelem dinamikus növekedést mutatott fel, és az exportteljesítmény jelentősen emelkedett, amihez nagyban hozzájárult az előző években kiépült járműgyártási kapacitások termelésének felfutása.

Magyarország bruttó hazai összterméke 2013-ban 1,5 százalékkal bővült. A növekedési fordulatban több tényező is szerepet játszott: a beruházások felfutása, a mezőgazdaság dinamikus teljesítménye, a külső konjunktúra élénkülése és a kormány intézkedései egyaránt hozzájárultak a gazdaság fellendüléséhez. A gazdasági növekedés hosszú távú fenntarthatóságának bizonyítéka, hogy a fizetési mérleg masszív többletet mutat, és a költségvetési hiány is 3 százalék alatt maradt. A növekedés szerkezete kiegyensúlyozottabb lett; míg a korábbi években kizárólag a nettó export jelentette a fő húzóerőt, addig 2013-ban már a belső kereslet is pozitívan járult hozzá a gazdaság teljesítményéhez.

A beruházások 5,2 százalékkal, a lakossági fogyasztás 0,2 százalékkal nőttek. A fogyasztás élénkülését több tényező is segítette: a rezsiszökkentések és a foglalkoztatottság rekordszintű bővülésén keresztül a reáljövedelmek emelkedése, illetve a fogyasztói bizalom javulása. A beruházások bővülését pedig a kormányzati és magánfejlesztések egyaránt támogatták, köszönhetően többek között az uniós forrásoknak, a csökkenő hozamkörnyezetnek, a növekedési hitelprogramnak és a vállalati szektor erőteljes aktivitásának. A beruházások számottevő bővülése kedvező, hiszen a felépülő termelő és szolgáltató kapacitások nemcsak rövid, hanem hosszú távon is elősegítik a gazdasági növekedést.

A GDP termelési oldalát tekintve is kiegyensúlyozott a növekedés, mivel a termelő és szolgáltató szektor egyaránt hozzájárult a 2013-as bővüléshez. A mezőgazdasági termelés 15,1 százalékos növekedését nagyrészt a 2012-es aszályos időjárás miatti alacsony bázis is magyarázza. A külső kereslet élénkülésének és a járműgyártó kapacitásoknak köszönhetően a feldolgozóipar teljesítménye fokozatosan gyorsult. Az építőipar szintén dinamikusán nőtt, utoljára

2005-ben bővült ennél gyorsabban az ágazat volumene.

A munkaerő-piaci folyamatok tekintetében 2013-ban folytatódott a foglalkoztatottak számának 2010 nyarán megindult növekedése. A nemzetgazdasági szintű foglalkoztatás mintegy 60 ezer fővel bővült 2012-höz viszonyítva, míg az 51,6 százalékot elérő foglalkoztatási ráta az elmúlt 15 év legkedvezőbb értéke.

Nemzetközi összehasonlításban is kedvező kép rajzolódik ki, a foglalkoztatottak száma egyedül Magyarországon növekedett a 2008-as év szintje fölé, valamint az aktívák számában is hazánkban ment végbe a legnagyobb emelkedés. A foglalkoztatást pedig növelték a versenyszférában tapasztalható kedvező folyamatok. A munkahelyvédelmi akcióterv támogatta a munkáltatókat a leghátrányosabb helyzetű csoportok foglalkoztatásában, valamint a munka törvénykönyvének módosításai elősegítették a rugalmas foglalkoztatási formák felé történő elmozdulást.

A foglalkoztatottság növekedésében fontos szerepet játszottak továbbá a 2013-ban további lendületet vevő közfoglalkoztatási programok, amelyek lehetőséget nyújtottak az állás nélkül lévők számára a munkaerőpiacra való visszatérésre. A bruttó átlagkeresetet a nemzetgazdaság egészében tekintve 3,4 százalékkal növekedett. 2013-ban a félszuperbruttó kivezetésével érvényesült először tisztán az egykulcsos személyi jövedelemadó-rendszer, ami a nettó bértömeg emelkedését okozta. Ezt figyelembe véve nemzetgazdasági szinten a nettó keresetek 4,9 százalékkal, míg a reálbérek 3,2 százalékkal emelkedtek, a fogyasztói árak visszafogott emelkedésének köszönhetően.

2013-ban a külső egyensúly is kedvezően alakult. A folyó fizetési mérleg GDP-arányosan 4,1 százalékos többletet ért el. Ezen belül az áruforgalom egyenlegében az új autóiipari kapacitásokból fakadó exporttöbblet eredményezett számottevő növekedést. A jövedelmek esetében pedig a külföld felé fizetett csökkenő kamatkiadások, valamint a viszonzatlan átutalásoknál az európai uniós transzferek gyorsuló felhasználása javította a folyó fizetési mérleget. A tőkeemléket tekintve az Európai Uniótól gazdaság- és infrastruktúra-fejlesztésre kapott támogatások emelkedése magyarázza a javulást. Ezen folyamatoknak köszönhetően az ország nettó külső finanszírozási képessége összességében rekord magas szintre, a GDP 7,8 százalékára nőtt.

2013-ban az árak növekedése is mérsékelt maradt; évtizedek óta nem látott alacsony, 1,7 százalékos átlagos árnövekedést regisztráltak Magyarországon, ami több tényezőre vezethető vissza. Egyrészt a globális olaj- és élelmiszerár-csökkenés és az alacsony külföldi inflációs környezet lassították az árdinamikát, másrészt a több lépcsőben bevezetett rezsiszökkentő intézkedések nagymértékben hozzájárultak az alacsony inflációs környezet kialakulásához.

A makrogazdasági folyamatok és tényadatok tükrében összességében megállapítható, hogy a magyar gazdaság fundamentumai erősödtek, és a növekedés egy egységes fenntartható pályára állt 2013-ban. Mindez pedig jó alapot jelentett a gazdasági teljesítmény további erősödéséhez a 2014. évre vonatkozóan.

Tisztelt Országgyűlés! A 2013. költségvetési évet két folyamat jellemezte. Egyrészt az év első felében Magyarország ellen még túlzottdeficit-eljárás folyt. Az eljárás lezárása érdekében a kormány tavasszal az államháztartási egyenleg javítását célzó intézkedésről döntött. Ennek keretében olyan rendelkezéseket hozott, amelyek elsősorban az állam működési kiadásainak csökkentésére irányultak, és nem érintették a családoknak, magánszemélyeknek nyújtott támogatásokat. Az év második felében - a túlzottdeficit-eljárás lezárása után - az intézkedéseknek, a gazdaság megindult élénkülésének, az egyes kiadási tételeknél jelentkező megtakarításoknak, illetve bevételeknek köszönhetően egyértelművé vált, hogy a kitűzött hiánycél biztonsággal teljesíthető.

A kedvezőbbé vált költségvetési folyamatok, valamint a jelentős összegű kockázati tartalék lehetővé tették a kiadás oldali intézkedések részleges feloldását. Ennek keretében sor kerülhetett több területen a szükséges többletforrások biztosítására, így a pedagógus-életpályamodell elindítására szeptembertől, az árvízi védekezéssel és helyreállítással kapcsolatos többletkiadások finanszírozására, az uniós források bevonását segítő önerőalap létrehozására, a felsőoktatás többlettámogatására, a közfoglalkoztatás kiterjesztésére, illetve a kórházak tartozásainak csökkentésére.

(10.00)

A többletkiadások egy részét a rendelkezésre álló Országvédelmi Alap 20 százalékos csökkentése fedezte, a fennmaradó részt azonban nem költötte el a kormány. Ennek is köszönhető, hogy a központi kormányzat pénzforgalmi hiánya mintegy 200 milliárd forinttal kisebb lett a módosított törvényi előirányzatnál. Az államháztartás 2013. évi pénzforgalmi hiánya 819,9 milliárd forint lett, amely a GDP 2,7 százaléka.

A helyi önkormányzati alrendszer egyenlege a 2013. évi költségvetési törvényben szereplő 15 milliárd forintos deficit helyett jelentős, 112,9 milliárd forintos többlettel zárt. Ez a javulás egyrészt a fegyelmezett gazdálkodásnak, a működési kiadások visszafogásának, másrészt pedig a hitelfelvetelek feletti szigorú kormányzati kontrollnak köszönhető. Ugyanakkor az önkormányzatok gazdasági helyzetét jelentősen javította, hogy a kormány 2012-ben megkezdte, 2014-ben pedig véglegesen lezárta az önkormányzati adóssághkonszolidációt. Az úgynevezett kormányzati szektor európai uniós módszertan szerinti 2013. évi hiánya a GDP 2,4 százalékában telje-

sült. A benyújtott zárszámadási törvényjavaslatban még a régi módszer szerinti 2,2 százalékos hiányról olvashattak. A kitűzött, ESA '95-módszertan alapján számított célnál, amely 2,7 százalék volt, kisebb hiányt egyrészt a központi alrendszer magasabb bevételei, másrészt pedig a helyi önkormányzati alrendszer jelentős költségvetési többlete okozta. A hiány nagyságának alulteljesülésében szerepet játszott az is, hogy a takarékszövetkezeti integrációhoz kapcsolódó egyszeri nagy pénzforgalmi kiadás az uniós statisztikai módszertan szerint nem növelte a hiányt.

Tisztelt Ház! Magyarország továbbra is jelentős összegeket hív le az Európai Unió költségvetéséből, ami 2013-ban megközelítette az 1400 milliárd forintot, és ezzel mintegy 300 milliárd forinttal meghaladta a 2012-es szintet. Az uniós források és az ehhez kapcsolódó nemzeti hozzájárulás összegei továbbra is jelentős mértékben járultak hozzá az egészségügy, az oktatás, a foglalkoztatáspolitikai területén a strukturális reformok sikeréhez, de a gazdaságfejlesztés, valamint a terület- és vidékfejlesztési célok megvalósításában is kiemelkedő szerepet kaptak. 2013-ban a kifizetett uniós források a GDP több mint 5 százalékát tették ki.

A nemzeti stratégiai referenciakeret, illetve a vidékfejlesztés 2013. évi kifizetései felgyorsultak a kormány hatékony intézkedéseinek köszönhetően. Ugyanakkor a projektek sikeres megvalósítása és határidőre történő befejezése továbbra is prioritást kell hogy élvezzen mind az intézményrendszer, mind a kedvezményezettek oldaláról. A különböző támogatási jogcímen 2013-ban 1584 milliárd forint összegű uniós forrás felhasználása történt meg, ehhez hozzászámítva a költségvetésen kívüli agrártámogatásokat az összes uniós támogatás felhasználása 1967 milliárd forintban teljesült.

Az Unió költségvetése felé teljesítendő befizetési kötelezettségünk 272 milliárd forintot tett ki, amely a felhasznált támogatások kevesebb mint 14 százaléka. Ez alapján Magyarország nettó pozícióját vizsgálva továbbra is biztonsággal kijelenthető, hogy az uniós költségvetésből érkező források jóval meghaladják a hozzájárulásunk összegét.

Hölgyeim és Uraim! Engedjék meg, hogy az államháztartás főbb részeinek gazdálkodásáról is szót ejtsek. A központi költségvetési szervek gazdálkodása minden évben önálló témaként jelentkezik a törvényjavaslat vitája során. Röviden a helyzetükről. A központi költségvetési szervek és a fejezetek által kezelt egyes jogcímenek megjelenő programok, feladatok, támogatások 2013. évi kiadásai 6707,2 milliárd forintra teljesültek, amely összeg 1640 milliárd forinttal, mintegy 32,4 százalékkal több a 2012. évi teljesítésnél. A növekedés jelentős részét az önkormányzatoktól átvett intézmények kiadásai okozták. Ugyanakkor az év végi aktuális kiadási előirányzat-hoz viszonyított kifizetés 88,7 százalék volt. Teljes és rész munkaidőben foglalkoztatotknál a rendszeres személyi juttatásokra 1267,1 milliárd forintot, az

eredeti előirányzatnál 1,8 százalékkal többet fordítottunk.

Tisztelt Országgyűlés! 2013. január 1-jével az önkormányzatok által ellátott feladatok köre és a finanszírozás módja jelentős átalakult. Mint ismeretes, az ekkor létrejött járási hivatalok számos jegyzői feladatot vettek át, a helyi hatáskörök jelentősen szűkültek. Az iskolák szakmai feladatainak ellátása is az államhoz került. Ezen intézmények fenntartója a Klebelsberg Intézményfenntartó Központ lett, valamint sor került a szociális és gyermekvédelmi intézmények egy részének állami átvételére is.

Mindezek alapvetően változtatták meg az önkormányzati feladatrendszer, hangsúlyosabbá téve, hogy ezen a szinten alapvetően a helyi közügyeket, a lakossághoz közel álló alapszolgáltatásokat szükséges ellátni, a települési erőforrásokat e feladatokra kell fordítani. Ezen átrendeződések természetesen velejárója, hogy az érintett feladatok ellátásához szükséges források az új fenntartóhoz kerültek átcsoportosításra. Ez nemcsak a korábbi normatív támogatásokat, hanem az önkormányzatoknak átengedett bevételek rendszerét is érintette. A módosult feladatrendszerhez az önkormányzati finanszírozás átalakítása is kapcsolódott. A korábbi normatív támogatási rendszer új, feladatalapú finanszírozás váltotta fel, amely támogatási szisztéma sokkal inkább figyelembe veszi a helyi közszolgáltatások kiadási szintjét, és azokhoz igazodva nyújt forrásokat. Hangsúlyozandó ugyanakkor, hogy az új finanszírozásra való átállás jelentős tartalékok beépítésével egyidejűleg történt, e tartalékok tették lehetővé, hogy év közben felmerült strukturális és egyedi problémákat gyorsan és hatékonyan kezelni lehessen.

A fenti átalakításokat is figyelembe véve az önkormányzati bevételi és kiadási rendszer jelentősen módosult. A helyi önkormányzatok 2013-ban 2335,4 milliárd forint pénzforgalmi kiadással és 2448,3 milliárd forint pénzforgalmi bevétellel rendelkeztek. Az államháztartás ezen alrendszerének költségvetési egyenlege a 2012. évihez képest tovább javult. Ehhez az 5 ezer fő feletti települések adósságának részleges konszolidációján túl hozzájárult az 5 ezer fő alatti települések 2013-ra áthúzódó konszolidációja keretében folyósított törlesztési célú támogatás is. Míg a 2012. évi 90,3 milliárd forint pozitív költségvetési egyenleg döntő része a 73,7 milliárd forintos konszolidációs támogatásnak volt köszönhető, addig 2013-ban az ugyancsak pozitív szaldójú 112,9 milliárd forintból 36,3 milliárd forintot jelentett ugyanezen juttatás. Ezt figyelmen kívül hagyva 2013-ban 76,6 milliárd forint pozitívum keletkezett az önkormányzati alrendszerben, amely egyértelmű bizonyítéka a takarékos önkormányzati gazdálkodásnak. A helyi önkormányzatok adóssága a 2013. évben tovább csökkent: 459,6 milliárd forintra teljesült, amely az előző évnek mintegy 43,1 százaléka.

Összefoglalva elmondható, hogy az önkormányzati rendszer olyan jelentős átalakításon ment ke-

resztül, amelynek köszönhetően a korábban tapasztalható alacsony hatékonyság orvoslása mellett jókora teherrel szabadultak meg az önkormányzatok.

(10.10)

Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretnék kitérni a társadalombiztosítás két pénzügyi alapja 2013. évi költségvetésének teljesítésére is. A Nyugdíj-biztosítási Alap a 2013. évet 1,3 milliárd forint bevételi többlettel zárta. A bevételek meghatározó részét képező szociális hozzájárulási adó megosztása a társadalombiztosítás két pénzügyi alapja között az előző évhez képest módosult, az akkori 88,9 százalékos arányról 100 százalékra emelkedett a Nyugdíj-biztosítási Alapot megillető rész. Az egyéni nyugdíj-járulék mértéke változatlanul 10 százalék maradt, de a járulékfizetés felső határa megszűnt, így a fizetési kötelezettség már a teljes járulékalapra vonatkozott.

Az alap bevételi főösszege 3016 milliárd forint lett, ami az előirányzott értéket 168,7 milliárd forinttal haladta meg. A bevételi többlet kialakulását mindenekelőtt a szociális hozzájárulási adó és kisebb mértékben az egyéb járulékok és hozzájárulások, valamint a biztosított járulékbefizetések kedvező alakulása magyarázza.

A bevételek meghatározó hányadát képező szociális hozzájárulási adó többletének alapvető indoka az, hogy a 2013-ban bevezetett új adónemeket, a kisadózók tételes adóját és a kisvállalati adót a tervezetthez képest lényegesen kevesebben választották. A bevételek bázisévi értékhez viszonyított jelentős növekedéséhez a közzszférában év közben megvalósult bérintézkedések is hozzájárultak.

A költségvetési támogatás tényleges felhasználására azonban nem volt szükség, mivel az alapnak a tárgyév utolsó munkanapján számottevő bevételi többlete volt, ezért a törvényi felhatalmazás alapján az visszautalásra került a központi költségvetésbe.

A Nyugdíj-biztosítási Alap kiadásainak összege 3014,7 milliárd forintot tett ki. A kiadások döntő részét adó nyugellátási kiadások előirányzott összege 2830,5 milliárd forint volt, a teljesítés ezt csupán 8 milliárd forinttal haladta meg.

A nyugdíjemelés a tervezett fogyasztói árnövekedéssel megegyező nagyságú, 5,2 százalékos mértékű volt, amely közel 2,2 millió főt érintett. Tekintettel arra, hogy a nyugdíjasok fogyasztására számolt árindex éves növekedése 1,5 százalék volt, 2013-ban a nyugdíjak reálértéke jelentősen, 3,6 százalékkal, ha a méltányossági emelések hatását is figyelembe vesszük, akkor 3,7 százalékkal nőtt.

Hölgyeim és Uraim! Az Egészségbiztosítási Alap 2013. évi költségvetése a bevételek és kiadások egyensúlyával került megtervezésre. A teljesítés ettől minimális mértékben tért el, a hiány mindössze 0,5 milliárd forint volt. Az Egészségbiztosítási Alap

2013. évi összes bevétele 1848,1 milliárd forintban teljesült, amely 43,8 milliárd forinttal haladta meg a tervezett összeget.

A bevételeken belül a járulékbévételekből és hozzájárulásokból 768 milliárd forint befizetés keletkezett. Ezen csoportból kiemelendő a biztosított egészségbiztosítási járulék, amelyből közel 583 milliárd forint befizetés realizálódott, valamint az egészségügyi hozzájárulás, amelyből az előirányzathoz viszonyítva jelentős összegű, 24,9 milliárd forint többletbevétel keletkezett.

A bevételek másik csoportját a költségvetési hozzájárulások képezték, összesen 967,1 milliárd forint összegben.

A harmadik csoportba tartozó bevételek együttes súlya az összes bevétel 6 százaléka. Ezen belül a legtöbb bevétel a gyógyszergyártók és -forgalmazók befizetéseiből származott, közel 59 milliárd forint összegben. Az Egészségbiztosítási Alap 2013. évi összes kiadása 1848,6 milliárd forint volt, amely 44,3 milliárd forinttal haladta meg a tervezett összeget. A kiadások mintegy 30 százalékat, 553 milliárd forintot a pénzbeli ellátások kifizetésére, több mint 68 százalékat, 1271,7 milliárd forintot pedig a természetbeni ellátások finanszírozására használta föl az egészségbiztosítás.

A természetbeni ellátásoknál kiemelendő, hogy a gyógyító-megelőző ellátásra a tervezetthez képest 27,4 milliárd forinttal több kiadás jutott. A kormány intézkedésének eredményeként az előirányzat lehetővé tette az egészségügyi bérrendezés második ütemének 19,4 milliárd forint összegben történő végrehajtását, valamint a háziorvosi, védőnői és fogászati ellátás finanszírozásának 6,1 milliárd forint összegű fejlesztését.

Mindezeken felül a kormány az előző évekhez hasonlóan 2013-ban is intézkedett az egészségügyi szakellátást nyújtó intézmények lejárt szállítói tartozásállományának csökkentéséről 33,1 milliárd forint konszolidációs támogatás kiutalásával.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Befejezésül néhány szót szeretnék szólni az Állami Számvevőszék zárszámadáshoz kapcsolódó megállapításairól. Az ÁSZ nagy volumenű, körültekintő munkát végzett a 2013. évi költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslat ellenőrzésében, melyet ezúton is szeretnék megköszönni. A Számvevőszék a zárszámadási dokumentum törvényességi, számszaki, illetve ennek helyszíni vizsgálata során tapasztalt kedvező változásokra és néhány kisebb hiányosságra hívta fel a figyelmet. A Számvevőszék ellenőrzése a zárszámadási törvényjavaslat adatait a szöveges indokolásokkal megfelelően alátámasztottnak értékelte.

A költségvetési törvényjavaslat egészének megbízhatóságát a beszámolóknál és az elszámolásoknál feltárt hibák összege nem befolyásolta. A Számvevőszék továbbá megállapította, hogy a vizsgált évben a költségvetési folyamatok kedvezően alakultak, a költségvetési intézmények gazdálkodása tervszerűb-

bé vált, és javult az elszámolások, illetve a beszámolók megbízhatósága is.

Tisztelt Országgyűlés! Hölgyeim és Uraim! Mindezen pozitív megállapítások tükrében kérem, hogy a napirenden szereplő zárszámadási törvényjavaslatot megvitatni és elfogadni szíveskedjenek.

Köszönöm a parlament megtisztelő figyelmét. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár. Tisztelt Országgyűlés! Megkülönböztetett tisztelettel köszöntöm Domokos László urat, az Állami Számvevőszék elnökét, és megkérem, fáradjon az emelvényre, hogy az Állami Számvevőszék jelentéséhez kapcsolódó kiegészítő felszólalását megtarthassa, 40 perces időkeretben. Megadom a szót, parancsoljon, elnök úr!

DOMOKOS LÁSZLÓ, az Állami Számvevőszék elnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Tisztelt Államtitkár Úr! Az Állami Számvevőszék törvényi kötelezettségének megfelelően ellenőrizte a Magyarország 2013. évi központi költségvetése végrehajtásáról szóló törvényjavaslatot, jelentésünket nyilvánosságra hoztuk a törvényi előírásoknak megfelelően augusztus 29-én. Értékeljük annak megbízhatóságát, valamint azt, hogy a törvényjavaslatot megalapozó pénzügyi beszámolók, elszámolások összege nem tartalmaz-e a megbízhatóságot befolyásoló, lényeges hibát. Ellenőriztük továbbá, hogy a költségvetési törvény végrehajtása törvényesen és szabályszerűen valósult-e meg, az ellenőrzött szervezetek pedig szabályszerűen gazdálkodtak-e a közpénzekkel.

Az ellenőrzés céljai között szerepelt a gazdálkodási kereteket meghatározó kormányprogramokban 2013-ra kitűzött célok, feladatok végrehajtásának ellenőrzése, amelynek eredményeit jelentésünkkel egy időben, a 2013. évi költségvetési folyamatok makrogazdasági összefüggései című elemzésünkkel tettük közzé, és reméljük, hogy ezzel hozzá is fogunk tudni járulni a gazdasági folyamatok értékelésének vitájához, akár most, akár pedig majd a 2015. évi költségvetés tervezése kapcsán.

E tanulmány a zárszámadási jelentéssel párhuzamosan készült, és a makrogazdasági környezet keretében, valamint szempontjai szerint elemzi és értékeli az államháztartás egészének 2013. évi folyamatait, s így kiegészíti a zárszámadási jelentés pénzügyi szabályszerűségi jelentésének a szemléletét.

(10.20)

Ellenőrzésünk célja volt annak értékelése is, hogy a közpénzügyek átláthatóságát, rendezettségét elősegítő, eredmény szemléletű államháztartási és számviteli rendszer kialakításának előkészületei megtörténtek-e a fejezeteknél és az intézményeknél, valamint elvégezték-e az államháztartás számvitelének 2014. évi megváltoztatásával kapcsolatos felada-

tokat. Ez egy történelmi jelentőségű változás, ezért tartottuk fontosnak, hogy már menet közben megismerhessék a számviteli átalakításról szóló tapasztalatokat a képviselő hölgyek és urak.

Az Állami Számvevőszék a 2013. évi központi költségvetés bevételi főösszegének 97,3 százalékát, kiadási főösszegének pedig 90,6 százalékát ellenőrizte. A lefedettség abszolút összegben a bevételeknél 1000 milliárd forinttal, a kiadásoknál 1076,4 milliárd forinttal nőtt, így az ellenőrzésünk lefedettsége megnyugtató, magas megbízhatóságot jelent. Teljeskörűen ellenőriztük a központi kezelésű előirányzatokat, a minisztériumok igazgatási címeiről, valamint a fejezeti kezelésű előirányzatokról készített, összesen 131 darab beszámolót, az elkülönített állami pénzalapokat és a társadalombiztosítási alapokat. Ellenőrzésünk kiterjedt továbbá 164 intézmény pénzforgalmi folyamataira, az uniós és a kapcsolódó költségvetési támogatások felhasználására.

Tisztelt Országgyűlés! Ellenőrzésünk során megállapítottuk, hogy a 2013. évi központi költségvetés végrehajtása a jogszabályi előírásoknak megfelelt, a zárszámadási törvényjavaslat megalapozott, és a törvényjavaslatban szerepeltetett adatok megbízhatóak. A 2013. évi költségvetési folyamatok a módosított előirányzathoz képest összességében kedvezőbb alakultak. A központi költségvetés végrehajtásának összesített adatai alapján megállapítható, hogy az előre nem látható események megfelelő kezelésével történt a költségvetés végrehajtása. A megemelt tartalékok rendszere a '13. évben is biztonságot, biztos horgonyt biztosított a változások kezeléséhez.

A költségvetési intézmények gazdálkodása tervszerűbbé vált, és tovább javult az egyes intézményi beszámolók, illetve fejezeti elszámolások megbízhatósága; ehhez hozzájárult a belső kontrollrendszerek kiépítettségének és működésének fejlesztése. Az elmúlt években az integritás kérdéskörének fókuszba helyezésével az Állami Számvevőszék is támogatta az ellenőrzött szervezetek megbízhatóbb működését.

Az ellenőrzésünk során feltárt hibák összege 3,1 milliárd forint volt, amely a központi alrendszer 17 410,3 milliárd forintos kiadási főösszegének 2 százaléka alatt maradt jóval, a 0,02 százalékot sem érte el. Az előző évi 2,9 százalékkal szemben idén már csak a beszámolók és elszámolások 1,5 százalékát láttuk el minősített, elutasító véleménnyel. A Nemzeti Földalappal kapcsolatos kiadásokat azért, mert a fejezet kiadásai 5,5 százaléka - 937,4 millió forint - elszámolása nem a vonatkozó jogszabályi előírások szerint történt. Az intézményi címek beszámolóit közül az Alapvető Jogok Biztosának Hivatala beszámolóját láttuk el elutasító minősítéssel, mivel a hivatal előirányzat-maradványának megállapítása nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak.

Zárszámadási jelentésünk megerősítette, hogy a központi költségvetés finanszírozása 2013. minden napján biztosított volt. Az EDP, EU-s módszertan

szerinti hiány a kitűzött hiánycél alatt maradt, a GDP 2,2 százaléka volt. A költségvetési folyamatok közben tartása nagyban hozzájárult ahhoz, hogy 2013 júniusában Magyarország kikerült az Európai Unió túlzottdeficit-eljárásának büntetőintézkedési hatálya alól.

A hiányt a központi alrendszer egyes bevételeinek és kiadásainak teljesítése eltérően alakította. Míg az állami vagyonnal kapcsolatos befizetések a tervezettnél 90 milliárd forinttal magasabb összegben teljesültek, addig a gazdálkodó szervezetek befizetései 300 milliárd forinttal, az általános forgalmi adó-bevételek 144 milliárd forinttal, a jövedékadó-bevételek 50 milliárd forinttal maradtak el a tervezett előirányzattól.

Kiadási oldalon egyes támogatások a tervezettnél kisebb összegben teljesültek, például a lakásépítési támogatások összege 50 milliárd forinttal, a Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Alap kiadásai összesen 83 milliárd forinttal maradtak el a tervezett előirányzattól. A költségvetési szervek és fejezeti kezelésű előirányzatok bevételei és kiadásai is meghaladták a módosított előirányzatot, összességében 236 milliárd forinttal rontva a költségvetés egyenlegét. Ez ugyanakkor a költségvetés végrehajtásának természetes következménye, mivel a tartalékok évközi felhasználása leginkább e sorokon jelenik meg többletkiadásként.

A kamatkidadások 43,5 milliárd forinttal lettek magasabbak a tervezettnél, de ezt jelentős mértékben kompenzálta, hogy a kamatbevételek 39,4 milliárd forinttal viszont meghaladták az előirányzott mértéket. Pozitívan befolyásolta a központi alrendszer pénzforgalmi egyenlegének alakulását az elkülönített állami alapok összesített egyenlege is.

Az államháztartás egyenlegét az önkormányzati alrendszer, a tervezettet meghaladó pozitív szaldója tovább javította. A költségvetési szervek és a fejezeti kezelésű előirányzatok maradványa az előző évek tendenciáját követve tovább emelkedett, a feszes gazdálkodás mellett feladatmaradás nem történt. A tartalékok felhasználása 43,2 százalékos volt, az Országvédelmi Alap eredeti, 400 milliárd forintos előirányzatát 84,1 milliárd forinttal csökkentette az Országgyűlés egyes programok többletköltségeinek finanszírozása érdekében.

Magyarország 2013. évi hozzájárulása az Európai Unió költségvetéséhez 272,3 milliárd forint volt; a hazai költségvetésben 2013-ban 1425 milliárd forint európai uniós forrás felhasználását tervezték, amely 1583,8 milliárd forint összegben, tehát 11,1 százalékkal túlteljesült. A kormány a korábbi évekhez hasonlóan intézkedéseket tett az európai uniós források igénybevételenek gyorsítására. Ennek eredményeként a nemzeti stratégiai referenciakeret operatív programjaira a rendelkezésre álló uniós és a kapcsolódó hazai társfinanszírozás 8204,9 milliárd forint összegű keretét 109,7 százaléka kötötték le kötelezettségvállalással a 2013. év végéig. A teljesí-

tett kifizetések aránya a 2007. évi 40,4 százalékról '13. végére 61,2 százalékra emelkedett.

Az agrár- és vidékfejlesztési uniós támogatásokra az Új Magyarország vidékfejlesztési programra rendelkezésre álló mintegy 1420 milliárd forintos keret 98,3 százalékát kötötték le támogatási határozat kibocsátásával 2013 végéig; a kifizetések teljesítése pedig 76,7 százalékot ért el.

Az elkülönített állami pénzalapok száma a 2013. évi utolsó negyedévben létrehozott Szövetkezeti Hitelintézetek Integrációs Alapjával hétre bővült. Az új alap a törvényi feladatát teljesítette. A Nyugdíj-biztosítási Alap bevétele 9 százalékkal nőtt az előző évhez képest a szociális hozzájárulási adóból származó bevételekből az alapot megillető arány emelése, valamint a biztosított járulékfizetés felső határának eltörlése miatt.

Az Egészségbiztosítási Alap bevételi oldalának összetétele a 2013. évben jelentősen megváltozott, mert az alap a szociális hozzájárulási adóból már nem részesült. A költségvetési hozzájárulások összege az előző évhez viszonyítva 372,6 milliárd forinttal nőtt, ez pótolta a szociális hozzájárulási adóbevételek kiesését, így biztosította az egyensúlyi helyzetet.

(10.30)

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Ellenőrzésünkben kiemelt hangsúlyt kapott a központi költségvetési bevételek és kiadások teljesítésének értékelése. Az adó- és adójellegű bevételek összességében 534,2 milliárd forinttal, 7,2 százalékkal, adónemenként különböző mértékben maradtak el a tervezett előirányzathoz képest. A gazdálkodó szervezetek befizetése csak 79,4 százalékra, a fogyasztáshoz kapcsolódó adók 94,6 százalékra, a lakosság befizetései pedig 99,8 százalékra teljesültek.

A kisadózók tételes adójából, az úgynevezett kataból 46,6 milliárd forinttal, 71,9 százalékkal, a kisvállalkozási adóból, a kiva esetében 120,1 milliárd forinttal, 92,2 százalékkal, az áfából 143,6 milliárd forinttal, 4,9 százalékkal, a jövedéki adóból pedig 49,8 milliárddal, 5,3 százalékkal kevesebb volt a bevétel a tervezettnél.

Az adó- és adójellegű bevételek teljesített összességében 2013-ban az előző évhez viszonyítva 6,1 százalékos növekedés volt tapasztalható, amelyben kis mértékű arányeltolódás figyelhető meg a fogyasztási típusú, az úgynevezett áfa, távközlési adó, regisztrációs adó, valamint a pénzügyi tranzakciós illetékek, adók javára.

Az adóbevételek ellenőrzése során megbízhatóságot nem befolyásoló hibákat tártunk fel elsősorban az illetékkiszabások, az adóügyi tevékenységek és az adóellenőrzések belső kontrolljainak működésében. Pozitívum: a 211 napnál régebbi kiszabatlan vagyonszerzési illetéktügyek számának 38 százalékos csökkenése.

Továbbra is létező jelenség azonban az illetéki-szabási ügyek elhúzódása és az ahhoz kapcsolódó határidők túllépése. Az adóügyi tevékenység és az adóellenőrzések tekintetében feltárt csekély számú hiba a hiányos, a belső szabályzatoknak nem megfelelő dokumentáláshoz és határidő-túllépésekhez kapcsolódott. Az adó- és vámhátralék-állomány a 2013. évben 2260,9 milliárd forint volt, ami 5,7 százalékkal haladta meg a 2012. évi összeget. A hátralékállomány 30,2 százaléka volt csak a működő adózók hátraléka, amely 4,5 százalékponttal csökkent a 2012. évihez képest. A működő adózói hátralékállományból a nyilvántartás szerint behajthatatlan 2013-ban 245 milliárd forint volt, ami 71 milliárd forinttal haladta meg a 2012. évi összeget.

A nagy összegekre való tekintettel az ÁSZ elnökeként döntöttem arról, hogy ebben az évben a NAV, az adóhivatal teljes körű ellenőrzésének kiterjedt folyamatát elvégezzük, hiszen a hatékonyságának a változása jelentősen befolyásolhatja a következő évek bevételi alakulását, adópolitikáját, adószintjének az alakulását, sőt mondhatnánk, a gazdasági növekedés kérdéseit. Ez várhatóan év végével fog majd nyilvánosságra kerülni.

Az ellenőrzésre került intézmények és fejezeti kezelésű előirányzatok esetében 80 szervezetnél értékeltük a belső kontrollrendszerek kiépítettségét és működését. A kontrollrendszerek 75 százaléka kapott megfelelő, 22,5 százalék részben megfelelő és 2,5 százaléka - egy szervezet igazgatási és fejezeti kezelésű előirányzatainak kontrollrendszere - nem megfelelő minősítést. A részben megfelelő minősítést kapott 18 szervezet közül 14 2013-ban került először ellenőrzésre. 2012-ben az intézmények és a fejezeti kezelésű előirányzatok 15 százaléka kapott nem megfelelő minősítést.

A javulás abban mutatkozik meg, hogy nagyobb figyelmet fordítottak a monitoringtevékenységre, az operatív tevékenységek keretében megvalósuló folyamatos és eseti nyomon követésre, valamint a belső ellenőrzésre.

A zárszámadás ellenőrzése keretében összesen 167 szervezet esetében mértük fel az integritás helyzetét kérdőíves megkérdezéssel, amelynek értékelését is elvégeztük. Az ellenőrzés során az integritás kérdéskörének fókuszba helyezésével érvényesült az ÁSZ tanácsadó szerepe, amely hozzájárult az ellenőrzött szervezetek megbízhatóbb működéséhez. A kiépített kontrollok és kockázatok alapján a szervezetek több mint negyede „kiváló”, közel fele „megfelelő” és negyede „fejlesztendő” minősítést kapott.

Itt kell megjegyezni, hogy mind a belső kontrollok, mind pedig az integritás ellenőrzése minőségileg javítja az irányítás színvonalának megítélését, ha nem egy külső ellenőrző szervezet találja meg a problémákat, hanem az év folyamán folyamatosan a keretgazdák, intézményvezetők felelősen tudnak beavatkozni, és ezeket megelőzik. A megelőzés hangsúlyozása, úgy gondolom, mindannyiunk számára

kulcskérdés a jövő konszolidációjának a fenntarthatósága szempontjából is.

Ellenőrzésünk kiterjedt - ahogy jeleztem - az eredményszemléletű államháztartási számviteli rendszer kialakítására vonatkozó, a nemzetgazdasági miniszter rendeletében meghatározott feladatok megfelelő tartalommal és határidőben történő végrehajtására is. Az ellenőrzött szervezetek 17 százaléka alapvetően a kialakított informatikai rendszer hiányosságai miatt nem tudta tartani az előírt 2014. március 31-ei határidőt. Az áttéréshez kapcsolódó leltározást három szervezet nem az előírásoknak megfelelően végezte az ellenőrzöttek esetében.

Az ellenőrzés során tapasztalt átállással járó nehézségek, problémák ellenére szilárd meggyőződésünk, hogy az eredményszemléletű számvitel hozzájárul a pontosabb elszámoláshoz, megteremti az üzemgazdasági elszámolás lehetőségét a költségvetési szervek körében, illetve az Európai Unióban szokásos elszámoltathatósági követelményrendszerhez a magyar elszámolási és információs számviteli rendszer fejlődése hozzá tud járulni, felzárkózik ehhez a magasabb minőségi követelményhez.

Tisztelt Ház! Amint az expozém elején már utaltam rá, a zárszámadási ellenőrzésünkkel párhuzamosan elemzést készítettünk a 2013. évi költségvetési folyamatok makrogazdasági összefüggéseiről is. Az ÁSZ törvényben meghatározott feladata, hogy feladatkörében készített elemzésekkel, tanulmányokkal támogassa a jó kormányzást, valamint a Költségvetési Tanács munkáját. Emellett csaknem két évvel ezelőtt a 2011. évi zárszámadás parlamenti vitájában önök, országgyűlési képviselők részéről igény fogalmazódott meg arra vonatkozóan, hogy az ÁSZ a költségvetés végrehajtásának ellenőrzésén túl értékelje az adott év makrogazdasági folyamatait is. Ezt mérlegelve tavaly döntöttünk úgy, hogy a jelentésünk mellett egy elemzést is készítettünk az adott esztendő költségvetési összefüggéseiről. Idén immár második alkalommal végeztük el ezt a munkát, amely most az önök kezei között van, felhasználhatják a vitában.

Az Országgyűlés részére átadott és a honlapunkról is letölthető tanulmány célja - és erről külön beszélni kell, hiszen ez nem egy ellenőrzési jelentés -, hogy az ÁSZ tanácsadó szerepével összhangban a zárszámadási törvényjavaslat és az ÁSZ kapcsolódó jelentésének készítésével párhuzamosan áttekintse és értékelje a költségvetési folyamatok alakulását leginkább befolyásoló makrogazdasági környezetet és feltételeket, valamint a költségvetési elemzés eszközeivel vizsgálja a költségvetési folyamatok további összefüggéseit.

A tanulmány nemcsak a 2013. évi folyamatokat elemzi, hanem több év tendenciájának felrajzolásával próbálja bemutatni, hogy milyen tényezők vezettek el a költségvetési konszolidációhoz, és milyen tényezők nehezítették azt meg. Az előrevívó folyamatoknak és kockázatoknak az államháztartás egészére kiterjedő elemzésével a Számvevőszék a 2015. évi

költségvetési törvényjavaslat jobb megalapozását is elő kívánja segíteni. Eredményként nem a gazdaság- és költségvetés-politika prioritásainak a befolyásolását, hanem a megvalósítási utak és módok kockázatainak a csökkentését kívánjuk elérni.

(10.40)

A jelentésünkkel ellentétben az elemzésünkben nem megállapításokat teszünk, hanem makrogazdasági adatokból kiindulva kérdéseket, dilemmákat fogalmazunk meg, illetve a költségvetési folyamatok makrogazdasági összefüggéseire világítunk rá. Célunk, hogy felhívjuk a figyelmet a kockázatokra, illetve ráirányítsuk a figyelmet bizonyos összefüggésekre, hatásokra. Ezek közül szeretnék kiemelni néhányat.

A 2013. év gazdaságpolitikai célkitűzései alapvetően négy fő prioritás köré szerveződtek. Az első a költségvetési konszolidáció. Mint már említettem, az EDP-módszertan, tehát az európai uniós módszer szerinti hiány a kitűzött 2,7 százalékos hiánycél alatt maradt, a GDP 2,2 százaléka volt, ez az Európai Unióban a 11. legjobb mutató a 28 tagország közül. A második a gazdasági növekedés elindítása. Ez a tervezett 0,7 százalékot meghaladva 1,1 százalékra teljesült, ez az Európai Unióban a 9. legjobb mutató volt 2013-ban a 28 tagország közül. A harmadik prioritás a foglalkoztatottak számának növelése. Ez a mutató a 0,5 százalékos célkitűzés felett 1,7 százalékot ért el, ez az Európai Unióban a 4. legjobb érték volt tavaly. A negyedik pedig az adósságráta csökkentése. A stabilitási törvény szerint számított adósságmutató 0,3 százalékponttal csökkent, tehát az Alaptörvényben rögzített adósságszabály teljesült.

Az Európai Unió módszertana szerint számított államadósság 2013 végén 79,2 százalék volt. Összehasonlításképpen, ugyanakkor az Európai Unió átlaga 88,9 százalék, azon belül az eurózónába tartozó országok adósságrátájának átlaga 95 százalék volt. Összegezve tehát: 2013-ban a főbb makrogazdasági mutatók megteremtették a lehetőséget a fenntartható költségvetés és a fejlődés számára.

A költségvetés bevételeire és kiadásaira, az államháztartási egyensúlyra, valamint az adósság alakulására jelentős hatást gyakorló makrogazdasági folyamatok összefoglaló jellegű áttekintése szempontjából a legfontosabb indikátorok többsége érezhetően javuló makrogazdasági környezetről tájékoztat. Ennek legfontosabb alakító tényezői a következők voltak: egyrészt a külső gazdasági feltételek javulása, másrészt a növekedés szerkezetének kiegyensúlyozottabbá válása, harmadrészt a kormányzati intézkedések gazdasági hatásai, valamint negyedrészt a gazdasági szereplők pozitív várakozásai.

Az újraelosztás a gazdaságban keletkező jövedelmek gazdasági szereplők közötti átcsoportosítása. Az állami újraelosztás egy nagyon vitatott téma az egész közgazdasági irodalomban, de a gazdaságpoli-

tikában is, ezért gondolom, hogy ez az elemzésben fontos adalékokat adhat ezen összefüggésekre. Ez a mérőszám tehát a jövedelemcentralizáció, azaz az államháztartási bevételek GDP-hez viszonyított aránya. Ez hétköznapi nyelven szólva azt mutatja, hogy tulajdonképpen mekkora az állam szerepe egy ország életében, illetve hogyan változik az állami feladatvállalás mérete. 2013-ban a költségvetési egyenleg úgy formálódott, hogy a centralizációs arány 1 százalékponttal, az újraelosztási arány pedig 1,2 százalékponttal volt nagyobb a 2012. évinél. Ebben jelentős szerepe volt annak, hogy az uniós támogatások 45 százalékkal, 495 milliárd forinttal növekedtek az előző évihez képest, az újraelosztás 2013. évi 49,8 százalékos aránya pedig 0,7 százalékponttal volt nagyobb az EU-28 országok átlagánál - ahol egyébként 49,1 százalék -, és megegyezett az eurózóna értékével. Így Magyarország ebben a tekintetben az Európai Unióban a közepesen elhelyezkedő országok csoportjába tartozik.

Összehasonlításképpen: a visegrádi országokban az újraelosztás mértéke a magyarországinál alacsonyabb, Szlovákiában 38,7 százalék, Lengyelországban 41,9 százalék, a Cseh Köztársaságban 42,4 százalék volt 2013-ban. Ez az a versenyző országcsoport, amelyen belül Magyarország megítélését érzékenyebb kamat- és költségviszonyok között versenyképességi hátrányként is szokták megfogalmazni a hitelezők, illetve az elemzők akár Magyarországon, akár külföldön. Tehát ezért is gondoljuk, hogy ezt érdemes jobban a helyére tenni s a vitába beemelni, legalábbis elemzéseinkkel.

Ellenőrzésünk ismertetése során kiemeltem, hogy 2013-ban a központi költségvetés adó- és adójellegű bevételei 6,1 százalékkal, 392,5 milliárd forinttal nőttek a tény-2012-höz képest. A tényleges növekedés a lakosság befizetésének 2,8 százalékos növekedése mellett a gazdálkodó szervezetek befizetéseinek 0,4 százalékos csökkenéséből és a fogyasztáshoz kapcsolódó adók 9,5 százalékos növekedéséből adódott. Ez a különbség jól jelzi azt a felgyorsult tendenciát, amely szerint az adózási szerkezet továbbtolódott a fogyasztáshoz kapcsolódó adók irányába. Ezek részaránya az adó- és adójellegű bevételekben a 2010. évi 52 százalékról '11-ben 54 százalékra, '12-ben 57,2 százalékra és '13-ban pedig 59,1 százalékra nőtt.

Az európai uniós támogatások felhasználása makrogazdasági, illetve nemzetgazdasági szempontból is kiemelt jelentőségű. 2012-ben az európai uniós támogatások szintje alig haladta meg a 2011-es szintet, ezzel szemben '13-ban a '12. évi teljesülés 495,2 milliárd forinttal meghaladó, a már említett 1583,8 milliárd forint származott európai uniós forrásból. Ezzel párhuzamosan a 2013. évi költségvetésben megjelenő 2013. évi EU-támogatásokhoz kapcsolódó hazai támogatás is nagyobb lett 77,7 milliárd forinttal, ennyivel megnövelve a központi költségvetés tényleges kiadását a 2012. évi értékhez képest, és

ezen belül kellett a hiányt kézben tartani, ezen növekedés mellett.

A fejezeti kezelésű strukturális támogatási előirányzatok az év első felében a vártnál jóval alacsonyabban teljesültek, mivel néhány operatív európai uniós program, így a közlekedés, a környezet és energia, a társadalmi megújulás átmeneti felfüggesztése miatt az Európai Bizottsághoz benyújtott költségek elszámolása s így az uniós források átutalása nem történt meg teljeskörűen. Az év második felében azonban az Európai Bizottsággal folytatott egyeztető tárgyalások eredményeként az arányok helyreálltak, s a felfüggesztett uniós források átutalása október-november hónapban megtörtént.

Az uniós támogatások felhasználásával kapcsolatban a kockázatkezelés szempontjából ki kell emelnünk, hogy a strukturális, de különösen a kiemelt nemzeti stratégiai referenciakeret-projektek esetében olyan nagyfokú a tapasztalt időbeli ingadozás és az előirányzatoktól való eltérés, hogy az nagy kockázatot jelent az éves költségvetési folyamat és a fejlesztéspolitikai célok megvalósítása szempontjából, miközben nyilván a források felhasználása segíti a gazdasági konszolidációt.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Elemzésünk összeállításánál új szempontokat, nézőpontokat is alkalmaztunk. Ilyen, hogy a makrogazdasági elemzések során többnyire alkalmazott bevételi oldalú megközelítés helyett nagy hangsúlyt fektettünk a kiadási oldal vizsgálatára.

(10.50)

2013-ban a költségvetési kiadások növekedése összességében rontotta a kormányzati szektor 2013. évi egyenlegét az előző, 2012. évhez képest. A kiadások növekedése más oldalról viszont azzal a kedvező hatással járt, hogy a közvetlen állami kereslet GDP-arányos nagysága 0,7 százalékponttal nőtt, és így hozzájárult a belföldi kereslet, a piac bővüléséhez.

2012-ben és '13-ban az államháztartási kiadások funkcionális szerkezeti változásainak fő jellemzői is tanulságosak, ezért engedjék meg, hogy ezekről külön szóljak.

2013-ban az állami működés kiadásainak aránya 16,8 százalékra nőtt, szemben a 2012. évi 15,1 százalékkal. Ennek oka az általános közszolgáltatási kiadások részarányának nagyarányú, közel 2 százalékpontos növekedése, amely a törvényhozási és végrehajtási szervekre, valamint a pénzügyi és költségvetési tevékenységekre és szolgáltatásokra fordított kiadások emelkedésének a következménye.

Másik fontos megállapítás: a jóléti funkciók finanszírozásának részaránya 2013-ban 56,7 százalékra mérséklődött az előző évi 58,9 százalékhöz képest. A jóléti kiadásokon belül a társadalombiztosítási és jóléti szolgáltatások részesedése 2013-ban az előző évi szinthez képest 2 százalékponttal csökkent, miközben az oktatásé 0,1 százalékponttal mérséklődött,

az egészségügy részaránya pedig 0,1 százalékponttal nőtt az előző évihez képest.

Harmadrészt, a gazdasági funkciókra fordított kiadások aránya 2013-ban 2 százalékponttal növekedett az előző évhez mérten, jelezve a kormányzat, az ország gazdasági aktivitását ezen a területen. A részarány növekedése különösen nagy, 1,3 százalékponttal növekedett. Ez a közlekedési és a távközlési tevékenységek ágazataiban érhető tetten, és kisebb mértékben egyéb gazdasági tevékenységekre is kiterjedt.

A negyedik területet kiemelve pedig az adósságkezelésre fordított kiadások arányára érdemes tekinteni. 2012-13-ban stabil nagyságú, 8,7, illetve 8,6 százalékpont volt, de azért érdemes összevetni, nagyságrendileg ez megegyezett a teljes magyar egészségügyre fordított kiadásokkal, amely egyébként hosszú évekig még hasonló arányokat és terheket fog jelenteni a költségvetés megtervezési és végrehajtási folyamatában.

Elemzésünk a helyi önkormányzatok pénzügyi egyenlegét is vizsgálta. Az önkormányzatok 2013. évi bevételi többlete 112,8 milliárd forint volt, amely a GDP 0,4 százaléka. Ez 22,5 milliárd forinttal nagyobb a 2012. évi bevételi többletnél, és 97,8 milliárd forinttal, a GDP 0,3 százalékaival kedvezőbb a módosított előirányzatnál. Az önkormányzatok kiadásai 2013-ban a tervezetthez közel állóan alakultak, összegük különbsége mindössze 0,8 százalék volt.

Az önkormányzati szektorban 2013-ban, illetve 2014 első felében megtett intézkedéseket, a hatásokat és jelentős szerkezeti változásokat figyelembe véve a kiemelkedő egyenlegteljesítményt nyújtó önkormányzati rendszerrel kapcsolatban tapasztalt javuló költségvetési fegyelem alapján kis kockázat mellett állítható, hogy a megvalósított reformintézkedések eredményeként az önkormányzati gazdálkodás helyzete stabilizálódott, az önkormányzatok kedvező költségvetési egyenlege hosszabb távra is biztonságosan tervezhető. Természetesen csak akkor, ha a finanszírozási forrásokkal megalapozott fejlesztések valósulnak meg - gondoljunk különösen az európai uniós támogatásokra, de a hitelből megvalósuló beruházásokra is -, és az önkormányzatok képesek lesznek egy másik területre is figyelni, hogy a körükben még megmaradó egyes veszteséges tevékenységeket és feladatokat finanszírozhatóvá tegyék.

Tisztelt Országgyűlés! Meggyőződésem szerint az Állami Számvevőszék munkájával, a jelentéssel és az elemzéssel érdemben hozzá tudott járulni ahhoz, hogy az Országgyűlés a zárszámadási törvényjavaslat elfogadásáról megalapozott döntést hozhasson, illetve elő tudjuk segíteni a 2015. évi költségvetési törvényjavaslat jobb megalapozását.

A zárszámadási jelentésünk azt bizonyítja, hogy Magyarország 2013-ban is kézben tudta tartani a költségvetését, mégpedig fegyelmezett, fenntartható módon, így a gazdaság konszolidációjához hozzájárult.

Az elemzésünk hasznos kiindulópontként szolgálhat a költségvetési tervezés számára is. A tapasztalataink felhasználásával sokoldalúbban azonosíthatók a kiadási és bevételi oldalon egyaránt az olyan alternatív megoldások, helyettesítési lehetőségek, amelyek hatékonyabb költségvetési tervezést és szabályozást alapozhatnak meg. Továbbá a tanulmány a költségvetést befolyásoló makrogazdasági folyamatok és környezet összefoglaló áttekintésével és értékelésével, a főbb kockázatok bemutatásával hozzájárulhat olyan feltételek kialakításához is, amelyek szükségesek a fenntartható fejlődést elősegítő költségvetés kidolgozásához.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, azt követi a felszólalásra elsőként jelentkezett független képviselő felszólalása 15 perces időkeretben, majd azt követi a nemzetiségek érdekeit képviselő bizottság által felkért nemzetiségi szószólói felszólalás szintén 15 perces időkeretben. Tájékoztatom önöket, hogy a határozati házzsabályi előírások értelmében ezek között kettőperces felszólalásokra nincs lehetőség.

A 30 perces időkeretben történő vezérszónoki felszólalásokra most első helyen felkérem Szűcs Lajos képviselő urat, az Országgyűlés jegyzőjét, fáradjon az emelvényre, és onnan tartsa meg felszólalását. Megvárom, míg képviselő úr, jegyző úr fölérkezik. *(Megtörténik.)* Köszönöm szépen. Öné a szó, parancsoljon!

DR. SZÚCS LAJOS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Mélyen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Állami Számvevőszéki Elnök Úr! Először is egy személyes kis gondolat. 2001-ben volt lehetőségem először a zárszámadásról társalogni itt a parlamentben, akkor is Tállai András államtitkár úrral végeztük ezt a munkát. Ahhoz képest vannak jelentős változások; úgy is gondolhatnánk és azt is mondhatnánk, hogy a 2013. évi zárszámadásról szóló törvényjavaslat az elmúlt évek egyik legkevésbé izgalmas törvényjavaslata. Ennek okát úgy tudnám összefoglalni, mind államtitkár úr, mind a Számvevőszék elnöke is elmondta már, hogy ilyen jól megalapozott és ennyire kevés visszamatató dolgot elrendezni kívánó zárszámadási törvényrel nagyon régóta nem foglalkozott a magyar parlament, hiszen a nemzeti együttműködés kormánya és a parlament, azt mondhatom, kimondhatjuk, jó munkát végzett az előző évi költségvetés tervezésekor és a tavalyi évben annak végrehajtásával.

Kimondhatjuk, hogy a Magyar Köztársaság 2013. évi költségvetése az állami számvevőszéki jelentéssel összhangban törvényesen és rendben, átlátható módon lett végrehajtva. Legfontosabb éré-

nyének mondhatjuk a biztonságot, a kiszámíthatóságot és az átláthatóságot. A 2013. évi gazdálkodás a konszolidáción keresztül sikeresen járult hozzá az alaptörvényben rögzített gazdálkodási alapelvek megvalósításához.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Újdonságként kell azonban értékelnünk azt is, hogy a Gyurcsány-Bajnai-időszakhoz képest a zárszámadási törvényben nem kellett salátatörvényszerűen visszamenőlegesen a költségvetési törvényhez vagy más alrendszerhez hozzányúltni. Külön öröm, hogy az Állami Számvevőszék is a jelentésében pozitívan értékelte a költségvetés végrehajtását. Akik jártak itt a parlamentben az elmúlt 25 évben, azok pontosan tudják, hogy az állami számvevőszéki jelentések nem mindig voltak ennyire pozitívak.

(11.00)

Nagy eredmény az is, hogy nagyobb korrekció nélkül, a belső tartalékok rugalmas és a folyamatokhoz történő átcsoportosításával sikerült tartani a költségvetés számait.

A törvényjavaslat az államháztartásról szóló 2011. évi XCV. törvény 90. § (1) bekezdése szerint a zárszámadással kapcsolatos rendelkezések végrehajtását szolgálja. A vonatkozó rendelkezések szerint a költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslatot a kormánynak a költségvetési évet követő nyolc hónapon belül augusztus 31-ig kell benyújtania az Országgyűléshez, és az Országgyűléshez való benyújtást megelőzően két hónappal, június 30-ig az Állami Számvevőszéknek is megküldeni. E kötelezettségeket a Nemzetgazdasági Minisztérium, illetve a kormány határidőre teljesítette.

Ki kell emelni, hogy a törvényjavaslat parlamenti benyújtását követően a Központi Statisztikai Hivatal szeptember 30-án közzétette a 2014. szeptemberétől alkalmazandó új módszertan alapján összeállított GDP- és GNI-adatokat és a nemzetgazdasági szektorok nemzetiszámla-adatait. A túlzott hiány megállapításának céljára alkalmazott jelentéstételi kötelezettség teljesítése során az új módszertan első alkalommal a 2014. évi őszi EDP-jelentésnél érvényesült. Ennek alapján a benyújtott zárszámadási törvényjavaslat indoklásában szereplő makrogazdasági és költségvetési paraméterek is módosultak. A jelen anyag, ez a törvényjavaslat már a módosított makrogazdasági és költségvetési számokat is tartalmazza. Köszönjük szépen a minisztériumnak ezt a módosítást.

A változásokról röviden. 2014. szeptemberétől a nemzeti számlák összeállításának módszertana megváltozott, az Európai Unió tagállamai a korábbi SA 1995 elszámolási rendszerről az SA 2010-re váltottak. Az új módszertan követi a gazdasági környezetben lezajlott változásokat, figyelembe veszi az új kutatási eredményeket és a felhasználók igényeit. A váltás következtében az összehasonlíthatóság biztosítása érdekében a korábbi időszakra vonatkozó

alapvető makrogazdasági és statisztikai mutatók is megváltoztak, többek között a GDP értéke is. Mindezek felül a hiány és az adósságszámítás módszertana is módosításra került. Három olyan jelentősebb változás történt, amely hatással van az uniós módszertan szerinti maastrichti hiányra, illetve adósságra. Első a szektorbesorolási szabályok változása, hogy mely szervezetek vannak a kormányzati szektoron belül, a tb-be történő egyösszegű átutalások vagy onelszámolásának új kezelése, valamint a swapok elszámolásának változtatása.

A törvényjavaslat normaszövege megegyezik a 2013. évi költségvetés finanszírozásáról, a végrehajtás szabályaival összefüggő kérdésekről (*Sic!*), tárgyalja az államadósság kezelését. A törvényjavaslat tartalmazza a tb-alapok pénzügyi előirányzatainak végrehajtásával kapcsolatos rendelkezéseket. A törvényjavaslat magában foglalja a központi költségvetés kiadási, bevételi főösszegeit, a hiány jóváhagyását - ehhez kapcsolódik a törvényjavaslat 1. melléklete -, a helyi önkormányzatok elszámolásait, amelyeket a 2-7. mellékletek tartalmaznak, valamint az uniós programok kötelezettségvállalási keret-előirányzatait és azok teljesülését, amelyeket a 8. melléklet mutat be.

A zárszámadáshoz kapcsolódó gazdasági és költségvetés-politikai folyamatok értékeléséről néhány szót. A kormány 2013-ban folytatta a kormányzati ciklus elején meghirdetett gazdaságpolitikai céljainak megvalósítását, ezek között a költségvetési hiány alacsonyan tartását, az államadósság csökkentését, az ország versenyképességének javítását, a foglalkoztatás bővítését és növelését, valamint az ország növekedési potenciáljának emelését. Természetesen mindezek mellett érzékelte, hogy a világgazdasági válságot követően a háztartások magas devizaadóssága a belső kereslet élénkülésének gátjává vált. A kormány intézkedéseivel több százezer devizahiteles család terheit mérsékelte. Ilyen volt többek között a végtörlesztés bevezetése, az azóta is működő árfolyamgát és a Nemzeti Eszközkezelő felállítása.

A 2013-as költségvetés tervezete 2012 őszi módosításra került, mivel az európai adósságválság elhúzódása és a világgazdaság egészében érzékelhető mérséklődés következtében jelentősen romlottak a növekedés külső feltételei. Azonban a 2012-ben tapasztalt lassulást követően főbb külkereskedelmi partnereink gazdasága 2013-ban ismét lendületet vett. A külső kereslet élénkülése mellett a növekedési fordulat kibontakoztatását segítette a korábbi évek autóiipari beruházási következtében létrejött kapacitások termelésének felfutása, miközben újabb jelentős volumenű beruházások is bővítették a feldolgozóipar kapacitásait. E hatások következtében a bruttó hazai össztermék a költségvetés őszi módosításakor feltételezett 0,9 százalékhoz képest gyorsabban, a KSH által felülvizsgált szeptemberi adatok alapján 1,5 százalékkal bővült. A magyar export 5,9 százalékos növekedése 2013-ban is meghaladta a felvevőpi-

acokét. Az import növekedési üteme megegyezett az exportéval. E folyamatok eredményeként a külkereskedelem továbbra is pozitívan járult hozzá a növekedéshez.

(Az elnöki széket Jakab István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A foglalkoztatottak száma 2013-ban jelentősen növekedett. A versenyszférában foglalkoztatottak száma 0,4 százalékkal emelkedett, míg a közsféra létszámának 4,6 százalékos bővülése a közfoglalkoztatottak nagyobb létszámához köthető. A munkanélküliségi ráta jelentősen, 0,7 százalékkal csökkent, és az előző évekhez képest 10,2 százalékra mérséklődött. A minimálbér 5,4 százalékos, illetve a garantált bérminimum 5,6 százalékos év eleji emelése ösztönözte a béremeléseket, az inflációs várakozásokat pedig egész évben alacsonyan tartotta. A nemzetgazdasági bruttó átlagkeresetek 3,4 százalékkal emelkedtek az elmúlt évhez viszonyítva. Az infláció is lényegesen alacsonyabban alakult a tervezettnél, az előzetes adatok szerint átlagosan 1,7 százalékkal nőttek az árak 2013-ban. A reálgazdasági többlet számottevő növekedése a folyó fizetési mérleg egyenlegében is tükröződött, a 2012. évi 1,9 százalékos többlet után 2013-ban 4,1 százalékos aktívum alakult ki.

A fiskális folyamatokról néhány szót. A 2013. évi költségvetési évet két folyamat határozata meg. Az év első felében Magyarország ellen még túlzottdeficit-eljárás folyt. Az eljárás lezárása érdekében a kormány tavasszal - noha nem értett egyet az Európai Bizottság makrogazdasági előrejelzéseivel - az államháztartási egyenleg javítását célzó intézkedésekről döntött. Ennek keretében olyan rendelkezéseket hozott, amelyek nem érintették a családokat, a magánszemélyeknek nyújtott támogatásokat, hanem elsősorban az állami működés kiadásainak csökkentésére irányultak, így 2010 óta nem következtek be a korábban tapasztalt, a lakosságot terhelő megszorítások.

A három lépcsőből álló javaslatok első lépcsője közel 93 milliárd forintos, vagyis 0,3 százalékos GDP-arányos zárolás, kiadáscsökkentés volt. Az állam ezzel a saját kiadásain spórolt. Második lépcsőként a kormány egyszeri beruházások finanszírozását a bevételek realizálásával kívánta ellensúlyozni. Ennek érdekében a 2013. évi költségvetési törvény módosításával beruházási alapot hozott létre, a módosítás értelmében az egyszeri beruházások finanszírozására csak egyszeri állami vagyon eladásából vagy annak hasznosításából származó bevételekből kerülhet sor.

Annak érdekében, hogy a kitűzött hiánycél abban az esetben is elérhető legyen, ha nem várt, előre nem látható események miatt a költségvetési folyamatok kedvezőtlennek válnak, a kormány a gazdasági növekedés és a pénzügyi stabilitás fenntartása érdekében az államháztartás egyenlegét hosszú távon

javító további intézkedések meghozatala mellett döntött.

(11.10)

Ennek első része a tranzakciós illeték, valamint a távközlési adó mértékének megemelése. Az év második felében, a túlzottdeficit-eljárás lezárása után az intézkedéseknek, a gazdaságban megindult élénkülésnek és az egyes kiadási tételeknél a megtakarításoknak, illetve a frekvenciahasználati jog meghosszabbítása okán befolyt koncessziós bevételeknek köszönhetően egyértelművé vált, hogy a hiánycél biztonságosan tartható. A kedvezőbbé vált költségvetési folyamatok, valamint a jelentős összegű kockázati tartalék lehetővé tették a kiadásoldali intézkedések részleges feloldását.

Az államháztartás 2013. évi pénzforgalmi hiánya 819,9 milliárd forint lett, ami a GDP 2,7 százaléka. Itt szeretnék mindenkit emlékeztetni, hogy itt a parlamentben, külföldön, minden fórumot megjárt módon nem hittek nekünk abban, hogy ezt a hiánycélt 2,7 százalékon lehet tartani, sőt, azt sem hitték el, hogy akár 3 százalék alatt lehet tartani. A legfontosabb mondat mégis az volt, amikor a túlzottdeficit-eljárás alól kiengedték Magyarországot; el kellett ismerni azt a munkát, amit a kormány végzett, természetesen minden magyar ember segítségével.

Az államháztartás központi alrendszerén belül a központi költségvetés 985,3 milliárd forintos hiánya jóval alacsonyabb lett a tervezetthez képest, elsősorban a magasabb adóbevételek, másrészt a jó gazdálkodás miatt. Az elkülönített állami pénzalapok 2013. évi 51,7 milliárd forintos többlete a Kutatási és Technológiai Innovációs Alap 27,1 milliárd forintos, a Központi Nukleáris Pénzügyi Alap 19,8 milliárd forintos, a Nemzeti Foglalkoztatási Alap 3 milliárd forintos, a Nemzeti Kulturális Alap 1,1 milliárd forintos, a Szövetkezeti Hitelintézetek Integrációs Alapja 0,5 milliárd forintos, a Bethlen Gábor Alap 0,4 milliárd forintos többletéből, valamint a Wesselényi Miklós Ár- és Belvízvédelmi Kártalanítási Alap 200 millió forintos hiányából alakult ki. Az elkülönített állami pénzalapok egyenlege így 2013-ban mínusz 7,4 milliárd forintos nagyságrendben alakult.

A társadalombiztosítási alapok a 2013. évet 800 millió forintos többlettel zárták, amely a Nyugdíjbiztosítási Alap 1,3 milliárd forintos többletéből, valamint az Egészségbiztosítási Alap 0,5 milliárd forintos hiányából tevődött össze. Az államháztartás helyi önkormányzati alrendszerében 2013-ban 112,9 milliárd forintos többlet alakult ki, ami mintegy 127,9 milliárd forinttal kedvezőbb a tervezett 15 milliárd forintos deficithez képest. A jelentős javulás egyrészt a fegyelmezett gazdálkodásnak, a működési kiadások visszafogásának, másrészt pedig a hitelfelvétel szigorú kormányzati kontrolljának köszönhető.

Megjegyzendő, hogy az önkormányzatok gazdasági helyzetét jelentősen javította, hogy a kormány

2012-ben megkezdte és 2014-ben véglegesen lezárta az önkormányzatok adósságkonszolidációját. Önök is tudják, hogy ez legalább három lépcsőben alakult ki. Először az 5 ezer fő alatti települések adósságának teljes átvállalásával, majd az 5 ezer fő feletti települések 40 és 70 százalék közötti átvállalásával, illetve 2014 elején pedig a fennmaradó önkormányzati adósság teljes átvállalásával.

Az államadósság kérdéséről egypár szót, tisztelt képviselőtársaim. Az államadósság vizsgálatokor el kell különítenünk kétféle módszertan szerint számított adósságrátát. Magyarország Alaptörvénye rendelkezéseinek megfelelően a gazdasági stabilitásról szóló 2011. évi CXCV. törvény meghatározta az államadósság definícióját. Az európai uniós módszertan szerint számított államadósság, a maastrichti alapon számított adósság azonban néhány ponton eltér a magyar törvények szerinti államadósságtól. A Gstv. szerinti államadósság számviteli fogalmakkal és adatokkal alátámasztott fogalom, míg a maastrichti adósság statisztikai kategória, döntő részben statisztikai adatgyűjtés, kisebb részben számviteli adatok feldolgozásának terméke.

Mindkét adósságmutatónak legjelentősebb, a jelzett eltérésekkel alkotott része a költségvetés adóssága. Ennek 2013 során bekövetkezett növekedését elsősorban a devizaárfolyamok kedvezőtlen változása, másrészt a 2013 végén a tervekben még nem szereplő önkormányzati adósságátvállalások okozták. Az év végén a tényleges devizaárfolyam a 296,90 euró/forint árfolyammal szemben 2012 végén 291,29 forint volt, amely növelte az év végi devizaállamadósság forintértékét. *(Sic!)*

2013. júniusban megvalósult az előbb már említett 5 ezer fő feletti települések 593,3 milliárd forint értékű adósságátvállalása, ami jelentősen növelte a központi költségvetés adósságát, nagyjából a központi költségvetés devizaadósságát, kisebbrészt a forintadósságát. Az államháztartási szinten ez az adósságátvállalás nem emelte meg az államadósságot, mivel az adósság az államháztartás egyik alrendszeréből a másikba került. 2013 során a központi költségvetés pénzforgalmi adóssága nominálisan 1278,6 milliárd forint, ami 6,2 százalékos növekedés a 2012. évi 20 720,1 milliárd forinthez képest. *(Sic!)* Ezen növekedés mintegy felét, 593 milliárd forintot a fent említett adósságátvállalás magyarázza, az enélkül számított adósságnövekedés kevesebb, mint az államháztartás központi alrendszerének hiánya.

Az Európai Unió módszertana szerint számított adósságrátája 77,3 százalékra mérséklődött az előző 78,5 százalékról. Így megállapítható, hogy az elmúlt évben is fokozatosan csökkent az államadósság, a kamatkidadásokra és közvetve az adósság szintjére is mérséklően hatott a Magyar Nemzeti Bank 2012-ben elkezdett alapkamat-csökkentő lépéssorozata.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Képviselőtársaim! Néhány összefoglaló mondatral szeretném lezárni vezérszónoklatomat. Elsősorban

azzal, hogy megállapításaink szerint 2013 a gazdasági fordulat éve volt, amely négy fő prioritás egyidejű megvalósításával jöhetett létre. Az első pont a költségvetési stabilizáció, tartósan alacsony, 3 százalék alatti költségvetési hiány. Az ország kikerült a 2004 óta tartó túlzottdeficit-eljárás alól, a folyó fizetési mérleg 2013-ban 4,1 százalékos aktívummal zárt. Az elsődleges egyenlegünk, a kamatfizetés nélkül számított egyenleg továbbra is pozitív, 331,5 milliárd forint lett.

(11.20)

A vártnál nagyobb gazdasági növekedés - amely 1,5 százalékos volt - leginkább a beruházások növekedésének volt köszönhető, és ezek nem hitelből, mint ahogy a szocialista kormányok alatt megszokhattuk, hanem elsősorban saját forrásokból történtek.

A növekedési fordulathoz a kormány gazdaságpolitikáján túl a kedvező külső élénkülés is hozzájárult. Mind az autóipar, mind a feldolgozóipar jelentősen hozzájárult az export növekedéséhez, mintegy 5,9 százalékkal; alacsony infláció, 1,7 százalék, ami több más mellett a rezsicsökkentésnek is köszönhető volt.

Többször elhangzott, de itt is el kell mondanunk, hogy javult az uniós pénzek felhasználása. A kormány az egykulcsos személyi jövedelemadóval is több pénzt hagyott az embereknek, ami elsősorban a fogyasztást erősítette.

A 3. pont a foglalkoztatottak számának növekedése a versenyszférában, ahogy már említettem, 0,4 százalékkal, a közszférában pedig 4,6 százalékkal; a munkanélküliségi ráta csökkenése, a bruttó átlagkeresetek mintegy 3,4 százalékkal történő növekedése és a munkahelyvédelmi akcióterv jelentősége, amelyek ebben az évben már több mint 800 ezer munkavállaló munkahelyének megtartásához járulhattak hozzá.

A 4. pont az eladósodottság csökkentésével összegeezhető. A kormány felismerte, hogy a gazdasági növekedés egyik gátja a lakosság túlzott eladósodottsága. Annak érdekében, hogy ez csökkenjen, a tavalyi évben is számos intézkedést hozott a végtörlesztés, az árfolyamgát és a Nemzeti Eszközkezelő. A kormány a háztartások mellett a helyi önkormányzatokat is segítette, és az államháztartás adósságrátája 78,5 százalékról 77,3 százalékra csökkent. Itt meg kell jegyeznünk, hogy az EU átlaga 88,9 százalék, az eurózónának pedig 95 százalék a hasonló mértékkel számolt adósságrátája.

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim! Elnök Úr! Mindezek alapján a Magyar Köztársaság *(Sic!)* 2013. évi zárszámadásáról szóló törvényjavaslatot, az Állami Számvevőszék véleményével együtt, jó szívvel javasolja a Fidesz-KDNP-frakció megtárgyalásra és elfogadásra. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Felszólás-

ra következik Burány Sándor képviselő úr, az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka. Megadom a szót, képviselő úr.

BURÁNY SÁNDOR, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Mélyen tisztelt Elnök Úr! Tisztelt ÁSZ-elnök Úr! Államtitkár Úr! Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Ha össze kellene foglalni egy-két mondatban, hogy a 2013-as esztendő, amelyet a zárszámadás is tükröz, tulajdonképpen milyen év volt, akkor azt kell mondanom önöknek, hogy sajnos először is a növekvő adók éve volt; másodsor, ha többéves távlatban figyeljük a reálkeresetek és a reáljövedelmek alakulását, akkor minden 2013-as pozitív tendencia ellenére – többéves távlatban - a leszakadó jövedelmek és keresetek éve volt. Ha a megszorítások oldaláról nézzük a benyújtott költségvetést és a zárszámadást, amely ennek a végrehajtását tükrözi, akkor a brutális megszorítások éve volt. Egyetlenegy dologban egyetértek az előttem szóló fideszes vezérszónokkal, igen, az emelkedő államadósság éve volt, hozzáteszem - ezt ő is említette -, és a gyengülő forint éve volt. Végezetül: egy kapkodó és kiszámíthatatlan gazdaságpolitika éve volt.

Ezeknek a társadalmi és gazdasági változásoknak a lényege az, hogy a Fidesz egyfajta állami pilótajátékot vezetett be Magyarországon, aminek az a lényege, hogy minél inkább egy piramis alján találja magát valaki, annál több pénzt vonnak el tőle, és minél inkább a piramis csúcsán a magas jövedelműek közé tartozik valaki, annál több kedvezményben részesül.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Nézzük a megállapításokat részletesen! Először is, a Fidesz-kormány azt ígérte, hogy csökkenteni fogja az adókat. Ennek azonban pont a fordítottját tette: 2010 után több adót vezetett be, mint amennyit megszüntetett, sokkal több félét, nagyjából olyan harminc új adónemet vezetett be, de nemcsak az adónemeket szaporította, nemcsak az adófélék sokaságát figyelhetjük meg, hanem sajnos ennek logikus következményeként az adó mértékének emelkedését is megfigyelhetjük. Ha ezt összesítve nézzük, akkor 2013-ban közel 6900 milliárd forinttal több adót szedett be a kormány, mint az azt megelőző 2012-es évben.

Szó volt már arról, hogy ez vajon milyen folyamatok eredménye, és igaz van-e a kormánynak abban, amikor arról beszél, hogy nem arról van szó, hogy egyes embereknek növekedtek a terhei, hanem arról van szó, hogy többen fizetnek adót az országban, és ennek tulajdonképpen örülni is kell, ezért folyt be több adó a költségvetésbe, amit egyébként ők sem tagadnak.

Ha most megnézzük a tényeket, akkor sajnos ez a megállapítás így, ebben a formájában nem igaz, hiszen az az egykulcsos adó, amit a Fidesz bevezetett - és több év alatt folyamatosan vezette ki a korábbi személyi jövedelemadó elemeit -, az emberek

zömének nem adócsökkentést, hanem adóemelést hozott. A Fidesz manapság büszke arra, hogy több ember fizet adót Magyarországon, mint korábban. Na de miért kell arra büszkének lenni, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy aki minimálbért keres, és korábban a szocialista kormányok idején nem kellett adót fizetnie, mert mentesítettük az adójóváírás formájában az adófizetési kötelezettségek alól, azt a Fidesz megadóztatta? Miért kell annak kormánypárti sorokban örülni, hogy ha valaki eddig nulla százalék személyi jövedelemadót fizetett, akkor ezentúl viszont már 16 százalék személyi jövedelemadót fog fizetni?

Hölgyeim és Uraim! Rengeteg ember keres minimálbért Magyarországon, a versenyszférában az emberek zöme minimálbért keres vagy az akörüli keresetsávban helyezkedik el a fizetése. Ezeknek az embereknek tételesen fejenként növekedett az adójuk ahhoz képest, amit a szocialista kormányok alatt fizetniük kellett. Ezek olyan folyamatok, amelyek tagadhatatlanok.

Adócsökkentést is hozott az Orbán-kormány, az igaz: a legmagasabb jövedelmi sávban, ahogy az előbb említettem, a piramis csúcsán lévő embereknek igenis komoly mértékben csökkent az adója. Ez önmagában nem lenne baj, de ennek fedezetét részben az alacsony vagy közepes keresetűek adójának megemelésével teremtette elő a kormány, és ez az, amit mi károsnak, társadalompolitikai szempontból kifejezetten megengedhetetlennek tartunk.

Azt is meg kell mondanom önöknek, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy miközben a kormány családbarát politikát hirdetett, aközben - ha megnézzük figyelmesen a számokat - azt tapasztalhatjuk, hogy a reálkeresetek alakulása egyáltalán nem volt kedvező a családok esetében, sőt összességében a statisztika pontosan kimutatta ezeket a kedvezőtlen tendenciákat: az egy- és kétgyermekes családok reáljövedelme nagyobb mértékben esett vissza a kétéves időszakot figyelembe véve, mint a gyermektelen családoké. 2011-hez képest 2013-ban, ha az összes embert nézzük, akkor közel 1 százalékkal kevesebb volt a reáljövedelmük. Ha ezt pedig megnézzük a családtípusok szerint, akkor azt kell mondanom, hogy míg a gyermektelen családok esetében két év alatt mintegy 0,5 százalékot csökkent a reáljövedelem 2011-hez képest 2013-ban az éves átlagokat figyelve, addig az egygyermekes családok esetében ez már 1,6 százalékos volt, míg a kétgyermekes családok esetében a reáljövedelem kétéves csökkenése mintegy 1,4 százalékos volt.

(11.30)

Tehát miközben a kormány a családok támogatásáról beszélt, 2013-ban az elmúlt két év tendenciáját figyelembe véve a családok nagy részének - hiszen a családok nagy részében egy vagy két gyermek van - a reáljövedelme családi szinten csökkent.

Említettem már, tisztelt Ház, hogy a 2013-as év a brutális megszorítások éve is volt egyúttal. A kormány ma már büszke arra, hogy sikerült teljesíteni a deficitszámokat, és ez ügyben dicséretet kaptunk Brüsszeltől, ami egyébként helyes. Csendben jegyez-ném meg, hogy ezt megelőzően a kormány szabadságharcot hirdetett Brüsszellel szemben, ehhez képest néhány hónap leforgása alatt álláspontot változtatva arra lett büszke, hogy az európai uniós normáknak megfelelt. Ez nem helytelen, csak jelzem, hogy korábban esze ágában sem volt ezeknek a hatásoknak megfelelni. Ahhoz, hogy ezek a célok teljesüljenek, brutális megszorításokra volt szükség, 2013-ban mintegy 1000 milliárd forintot vontak ki az előző évekhez képest olyan nagyon fontos területek támogatásából, mint az egészségügyi ellátás, az oktatás, a nyugdíjrendszer és a szociális ellátórendszer. Erre nem lehetünk büszkék.

Azt is el kell mondanom, hogy mindezt úgy sikerült megvalósítani, hogy közben az államadósság emelkedett. Részleges beismerő vallomással is felért a fideszes vezérszónoklat ebből a szempontból, amely ezt beismerte, bár hozzátette, hogy itt eltérő módszerekkel is lehet ezt számolni. Igen, valóban vannak módszerek. A hazai gyakorlat igyekszik egyetlen hónap államadósság-mutatója alapján meghatározni a tendenciát, és ezért a kormány nem rest különböző trükköket is bevetni annak érdekében, hogy egyetlen hónapban, decemberben valóban kimutatható legyen az előző decemberhez képest az államadósság csökkenése.

De az államadósság sajnos olyan természetű dolog, hogy nem egyetlen hónap adatát kell figyelembe venni. Hiába trükköz a kormány, hiába fogja vissza az adott hónap kifizetéseit, hiába hozza előre később is teljesíthető törlesztőrészeket kifizetését, hiába szorítja le a kincstári egységes számlán lévő pénzmennyiséget december hónapban sokkal kisebb mértékre, már-már kockázatos mértékre, ez nem változtat az általános tendencián. Az általános tendencia pedig az, amit a novemberi, majd a januári, februári és márciusi adatok tükröznek, nevezetesen az államadósság elleni harcot az Orbán-kormány elbukta. Akár ennek az államadósságnak összesített számát vesszük figyelembe, akár az államadósság különböző mutatóinak az alakulását, nem beszélhetünk csökkenő adósságpályáról, ellenkezőleg, a magyar államadósság ma nagyobb, mint valaha volt, nagyobb, mint Orbán Viktor kormányzásának elején volt, és az államadósság aránya a gazdaság teljesítőképességéhez képest is, még a Magyar Nemzeti Bank friss statisztikái szerint is növekvő tendenciát mutat. Utoljára talán 1994-ben volt ilyen rossz ez a mutató, mint az elmúlt időszakban.

Ez az emelkedő államadósság, mint ahogy szó volt már korábban róla, részben a gyengülő forintnak köszönhető. Fideszes képviselőtársam a vezérszónoklatában utalt rá, hogy a forint bizony gyengült. Valóban gyengült, és 2011-ben, 2012-ben, 2013-

ban még találgathattuk, hogy ennek mi az oka. Az-e az oka, hogy a kormány és a Magyar Nemzeti Bank egyszerűen a sorsára hagyja a forintot, vagy mögöttes szándékok is meghúzódnak emögött. Ma már tudjuk, hiszen sem a kormány különböző tagjai, sem maga a jegybankelnök nem titkolja, hogy semmilyen árfolyamcél nem lebeg a szemük előtt. Ebből következik, hogy erős a gyanú, hogy a forint gyengülése tudatos gazdaság- és monetáris politikának a következménye, magyarán, nem egyszerűen sorsára hagyta a kormány és a jegybank a forintot, hanem a maga eszközeivel közbenjárt annak érdekében, hogy ez a forint gyengüljön.

Nemrég kiderült ennek lehetséges célja is, hiszen a Magyar Nemzeti Banknak normális állapotban veszteségesnek kell lennie, mint minden jegybanknak a világon és Európa számos országában, hiszen nem egy nyereségorientált gazdasági vállalkozásról beszélünk, hanem egy olyan intézményről, amelynek elsődleges feladata a forint védelme, az infláció leszorítása, az árstabilitás megteremtése, és ez a cél fontosabb annál, mint hogy az adott intézmény nyereséges vagy veszteséges. Röviden úgy foglалható ez a tendencia, ez az összefüggés össze, hogy ha a Magyar Nemzeti Bank veszteséges, akkor az emberek többsége és a vállalkozások többsége nyereséges, míg fordított esetben pedig arról beszélhetünk, hogy ha a Magyar Nemzeti Bank nyereséges, akkor ennek árát Magyarország fizeti meg.

Pontosan ez történt, a forintot gyengítették, és ezt az egész ország fizeti meg, részint a devizahitelek felszaporodásával, felduzzadásával, hiszen forintban kell visszafizetni, részint pedig az államadósság kedvezőtlen alakulásával, és az államadósságot mindnyájunknak, még talán unokáinknak, sőt nem talán, biztosan unokáinknak is kell fizetnie. És ez a nyereség, amely a forint gyengítéséből származott, kiváló alkalom volt arra, hogy a jegybank elnöke olyan pazarló gazdálkodást vezessen be, amire korábban soha nem volt példa, és olyan személyes allűrökre és paszsiókra költsön több száz milliárd forintot, mint luxusingatlanok vásárlása és egy sajátos oktatási program támogatása. 2013-ban, ahogy a forint gyengült, a jegybank nyeresége így emelkedett, és most már teljesen világos, hogy mi volt ennek az oka, tisztelt hölgyeim és uraim.

Ha arról beszélünk, hogy mennyire volt kiszámítható ez a költségvetés és ez a gazdaságpolitika, nos, azt kell mondanom, hogy 2013-ban egy kapkodó és kiszámíthatatlan gazdaságpolitikát folytatott az ország. Kezdjük talán azzal, hogy hogyan indult ez az egész. Matolcsy György azt mondta, hogy a magyar út egy tündérmese, amely egy éven belül sikeres lesz, ennek a lenyomata pedig a 2013-as költségvetés. A kormány pedig azt is hozzátette, hogy annyira fontosnak tartja a stabilitást, hogy 2013-ban teljesen szokatlan módon egyébként már nyár folyamán benyújtja az ország költségvetését. Igen ám, de azóta már tudjuk, hogy ezt semmiféle számítás nem előzte

meg, vagy ha igen, akkor ezeket a számításokat nyugodtan ki lehet dobni, hiszen az elfogadott költségvetés, amelyet decemberben fogadtunk el, alig hasonlít arra, amit a kormány nyáron még benyújtott. Sőt, még az a példátlan eset is előfordult, hogy a Költségvetési Tanács számára a kormány más anyagot küldött kötelező véleményezésre, mint amit a parlamentnek végül benyújtott.

A Költségvetési Tanács július 16-ai határozata megállapította, és ez ténykérdés, hogy a 2013-as költségvetési törvénytervezet benyújtása óta a parlament számos, a büdzsé bevételi és kiadási oldalát, valamint az adórendszer több esetben jelentős mértékben módosító javaslatot fogadott el. Ennek következtében a költségvetés megszavazott sarokszámai alapjaiban különböznek a tanács által vizsgált költségvetési törvénytervezettől. Ami pedig a tündérmesét illeti: az, ami Matolcsy Györgynek tündérmesének látszott, az az emberek számára sok esetben egy rémálomnak bizonyult. A Fidesz előszeretettel hívja 2013-at a fordulat évének, ami abból a szempontból kétségtelenül igaz, hogy míg 2012-ben egy komoly visszaesést produkált Orbán Viktor és kormányának gazdaságpolitikája, addig 2013-ban ez a visszaesés megállt.

(11.40)

De ha megnézzük, hogy ez a szerény növekedés, amit 2013-ban a gazdaság produkált, miből táplálkozik, akkor láthatjuk, hogy ennek legfontosabb összetevője a mezőgazdaság teljesítménye. Ha pedig a mezőgazdaság teljesítményét megvizsgáljuk, teljesen világos, hogy 2012-ben egy példátlanul rossz időjárás és egy példátlanul rossz mezőgazdasági termelés következett be, míg 2013-ban egy kedvező időjárás normális, 2012-höz képest pedig sokkal jobb mezőgazdasági termelést eredményezett. Ez a fordulat tehát nem elsősorban gazdaságpolitikai természetű, amit a kormány fordulatnak állít be, az jórészt nem más, mint időjárás-változás. Időjárás-változás és ennek következtében egy jobb mezőgazdasági termelés.

Tisztelt Ház! Hölgyeim és Uraim! Az a költségvetés, amelyet a kormány még nyáron benyújtott és az Országgyűlés decemberben elfogadott, másfél hónap után megbukott, már módosításra szorult. Sőt, abban az évben még hétszer módosította az Országgyűlés különböző javaslatokra a költségvetést. Amikor tehát fideszes képviselőtársaim azt mondják, hogy teljesítettük a hiánycélt, akkor erre azt mondom, hogy igen, teljesítettük, de tegyék hozzá, hogy többek között azért, mert az eredetileg tarthatatlan számokat többször korrigálták. Sőt, nemcsak az eredetileg tarthatatlan számokat korrigálták, hanem menet közben felmerült újabb és újabb ötletek kedvéért módosították Magyarország költségvetését. Ez minden, csak nem kiszámítható és átlátható gazdaságpolitika. Csak azért nem módosította a kormány és az Országgyűlés minden hónapban a költségve-

tést, hölgyeim és uraim, mert közben volt nyári szünet is, ezért van az, hogy végül is nem tizenkétszer nyúlt hozzá az Országgyűlés ehhez az elfogadott törvényhez.

Sőt, ha megnézzük, hogy mikre teremtett forrásokat utólag a kormány, mert újabb és újabb ötletei támadtak, akkor ezek között vannak bizony erősen botrányos ügyek is. Az egyik költségvetés-módosítás, tisztelt Ház, azért vált szükségessé, mert a kormány szemet vetett az E.ON földgáz-nagykereskedésére. Nemcsak szemet vetett rá, hanem meg is vásárolta. Ez volt a költségvetés egyik módosításának indoka. Mára világos, hogy ez egy teljesen elhibázott vásárlás volt, amely súlyos veszteségek forrása. Ma már világos, hogy úgy kötötték meg a szándéknyilatkozatot, az előzetes egyezményt, hogy nem vettek figyelembe hozzá nagyon súlyos kockázati tényezőket. Már a meghirdetett szándék után mutatták ki szakértői elemzések, hogy bizony ennek az ágnak a megvásárlása több száz milliárd forintos kockázatokat rejt magában. Orbán Viktort és kormányát ez nem zavarta, nem érdekelte. Viszont több per után a kormány kénytelen volt kiadni a sajtónak ezeket a háttérszámításokat. Ebből világossá vált, hogy az E.ON földgáz-nagykereskedés megvásárlása akár 600 milliárd forint veszteséget is hozhat az országnak. Elsősorban a miatt a kockázat miatt, hogy az Oroszországgal kötött megállapodás következtében Magyarországnak bizonyos mennyiségű gáz árát akkor is át kell utalnia, ha egyébként nem kéri annak a leszállítását. Ez adott esetben több száz milliárd forintos veszteséget is jelenthet.

Jellemző, hogy ezt a válság előtt született megállapodást azóta sem tárgyaltuk újra. Pedig indokolt lenne, és ez egy olyan kockázati tényező, amely mellett nem lehet szó nélkül elmenni, amely alapján világossá vált, hogy az az egyik módosítás, amelynek következtében önök a már elfogadott költségvetést megváltoztatták, az Magyarország érdekeit sérti. Több száz milliárd forintos veszteséget is jelenthet. És mit tesz isten, ennek a szerződésnek is az egyik haszonélvezője az a Gazprom, amelynek elnökét nemrég fogadta Orbán Viktor. Egyre több kérdőjel merül fel ezekkel a tárgyalásokkal kapcsolatban, és egyre több kétely merül fel azzal kapcsolatban, hogy vajon az ország érdekeinek megfelelőek-e ezek a megállapodások. Az biztos, hogy több száz milliárd forintos veszteség ennek az érdeknek nem felel meg.

Tisztelt Ház! Hölgyeim és Uraim! 2013 a sorozatosan módosított költségvetések éve, 2013 egy olyan év, amely során a kormány egy sajátos pilótajátékot vezetett be, és ennek a politikának, ennek a pilótajátéknak az a lényege, hogy minél inkább alul van valaki a társadalmi jövedelmek kimutatásában, annál rosszabbul jár, annál több adót kell fizetnie; minél inkább a piramis csúcsán van valaki a fizetések tekintetében, annál több kedvezményre számíthat. Ez a politika, hölgyeim és uraim, elfogadhatatlan, akár tükrözi ezt a folyamatot a 2013-as zárszámadás, akár

nem. Tekintettel arra, hogy ez számunkra elfogadhatatlan, ezt a törvényjavaslatot a Magyar Szocialista Párt nem fogja támogatni.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Latorcai János képviselő úr, az Országgyűlés alelnöke, a KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka. Öné a szó, alelnök úr.

DR. LATORCAI JÁNOS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Domokos László ÁSZ-elnök Úr! Néha van az embernek olyan érzése, mintha a 2013-at nem ugyanabban az országban töltöttük volna el. Az magától értetődik, hogy az ellenzéknek az a feladata, hogy tükröt tartson a kormány elé, és bemutassa mindazokat az általa rossznak ítélt változtatásokat, intézkedéseket, amelyek az ország életében gondot, problémát jelenthetnek.

Az előbb elhangzott, rendkívül sötét színekkel ecsetelt felszólalásból is az látszik, mintha 2013 szörnyűséges szenvedést és megpróbáltatást hozott volna az ország népének. De, tisztelt képviselő úr, a makrogazdasági számok makacs dolgok, azok tények, és a tények, mint említettem, makacs dolgok, és egyértelműen makacsul jelzik azt, hogy 2013 a gazdasági és költségvetési fordulat éve volt, és a napirenden lévő törvényjavaslat, valamint a zárszámadás végrehajtását ellenőrző számvevőszéki jelentés is messzemenően ezt támasztja alá. Az expoze és az Állami Számvevőszék elnöke által elmondott igen részletes, úgy is mondhatnám, hogy szokatlanul részletes, jóformán mindenre kiterjedő felszólalás pedig mindezt továbbberősítette.

Ha nem haragszik, képviselő úr, kénytelen vagyok reagálni arra is, hogy az Állami Számvevőszék elnöke mégis az egyik tagja a Költségvetési Tanácsnak, és ebből a szempontból, úgy gondolom, ebben a minőségben is mindazok a negatívumok, amelyek ön szerint jellemzőek voltak a mögöttünk hagyott évre, bizonyára a felszólalásában az objektivitásra való törekvés értelmében megjelentek volna.

Én úgy látom, hogy az ország gazdálkodását, költségvetését a biztonság, a kiszámíthatóság és az átláthatóság jellemezte. Ennek eredményeként tavaly Magyarország ismét képessé vált arra, hogy saját lábra álljon. Majd' egy évtized után lekerültünk a szegyenpadról, hiszen 2013 júliusában hazánk kikerült az Európai Unió túlzottdeficit-eljárása alól.

(11.50)

Mindez elsősorban annak a tudatosan tervezett és kézben tartott költségvetési politikának az ered-

ménye, ami a 2010-es kormányváltással kezdődött. Az Országgyűlés által megalkotott Alaptörvény, illetve annak első sarkalatos törvénye, az új számvevőszéki törvény alkotmányos szintre emelte a felelős közpénzügyi gazdálkodást, és végleg lezárta az eladósodásra épülő gazdaságpolitika időszakát. A stabilitási törvénybe épített, az ország eladósodását megakadályozó garanciarendszer pedig biztosítja, hogy ne kerüljünk ismét kiszolgáltatott helyzetbe, és végre ne mások döntsenek saját gyerekeink és unokáink, a magyar emberek sorsáról, jövőjéről.

Az elmúlt négy évben, nyugodtan mondhatjuk, hogy az ország saját kezébe vette sorsa irányítását, amelyhez mindenekelőtt saját házunk előtt kellett söpörni, rendet teremteni. Felelős költségvetési tervezésre és végrehajtásra volt szükség - ahogy az ÁSZ elnöke ezt több helyen is részletekbe menően elmondta és megerősítette -, s ennek megfelelően, de ezzel párhuzamosan is új alapokra kellett helyezni a közpénzügyi ellenőrzéseket. Azt gondolom, talán ezek voltak a 2010-ben megalakult új Országgyűlés egyik legjelentősebb lépései, hiszen az állampénzügyek állapota alapján határozza meg egy ország mozgásterét és fejlődési lehetőségeit.

A kormány gazdaságpolitikai programja mellett a mindenkori központi költségvetés átgondolt és innovatív tervezése, annak szabályos végrehajtása és harmadik pilléreként a közpénzfelhasználók rendszeres és átfogó ellenőrzése teremtette meg az alapját az államadósság csökkentésének, a gazdasági növekedés beindításának s ezáltal a foglalkoztatás bővítésének.

A most tárgyalandó törvényjavaslatból, az expozeből és az Állami Számvevőszék jelentéséből is világosan látható, hogy a 2013-as makrogazdasági folyamatok a 2010 után született döntések helyességét igazolják vissza, egyúttal azt is üzenik minden magyar embernek, hogy az itt az Országgyűlésben meghozott döntések érdemben befolyásolják mindennapi életüket.

A 2013. évi makrogazdasági mutatók mindmind azt igazolják, hogy a szigorú és kézben tartott költségvetési politikának köszönhetően hazánk maga mögött hagyta a gazdasági válság és a 2010 előtti felelőtlen költségvetési gazdálkodás okozta, vérzivataros esztendőket. Mint tudjuk és mint azt már említettem, a számok nem hazudnak, a tények pedig makacs dolgok. A költségvetési hiány és az adósságráta csökkenése, a gazdasági növekedés beindítása, valamint a foglalkoztatottak számának folyamatos emelkedése igazolja, hogy Magyarország jó úton jár.

A 2010 előtti évekre jellemző eladósodás több szinten támadta meg hazánkat. A felelőtlen költségvetési politika, az államadósság drasztikus növekedése, az önkormányzatok, a vállalkozások és a lakosság egyidejű eladósodása meghatározta a negatív hatásokat. Emlékezzünk csak! 2008-2009-ben még az államcsőd veszélye is felsejlett, olyannyira, hogy az akkori miniszterelnökök külön gazdasági tanácskozást, költségvetési tanácskozást hívtak össze a

Vadászterembe; voltak többen, akik ott voltak közülünk, és nagyon jól tudjuk, hogy ez volt az az első intézkedéscsomag, amelyik valamilyen formában megpróbálta kezelni a dolgokat.

Hatékony állami beavatkozással, a 2010 előtti években felhalmozott adósság folyamatos leépítésével az elmúlt évek, esztendőök szívós és szisztematikus munkájának köszönhetően most került először olaj az akadozó fogaskerek közé. A gép működik. A központi költségvetés adósságának csökkentése mellett legalább olyan fontos volt az önkormányzatokra nehezedő, a teljes önkormányzati alrendszer működését veszélyeztető adósságtömeg átvállalása, illetve a lakosság adóterheinek mérséklése, a közüzemi díjak több lépcsőben történő csökkentése.

Tisztelt Képviselőtársaim! Egyszerűen nem igaz, hogy nem volt 2013-ban reáljövedelem-növekedés, nem igaz, hogy nem volt foglalkoztatásbővülés, még akkor sem, ha ezt néhány ellenzéki képviselőtársam folyamatosan, mondhatnám úgy is, hogy megrögzötten próbálja a köztudatba belopni.

Megállapítható, hogy a kormány gazdaságpolitikai intézkedései és a szigorú költségvetési politika eredményeként növekedett a beruházások száma, a beruházások eredményeként növekedett az export, felelősebbé vált a gazdálkodás, minden téren, a költségvetési politikában is, és bővült a belső fogyasztás is. A rezsicsökkentés, az infláció csökkenésének hatására igenis nőtt a reáljövedelem, ahogy államtitkár úr azt megfogalmazta, nem is kicsi mértékben 2013-ban. Határozottan és érezhetően növekedett az ipari termelés, és ebben húzóerővé vált az építőipar. Az építőipar már 2013-ban 10 százalék körüli eredményt produkált. Bővült a termelő és a szolgáltatási szektor is, és igen, a mezőgazdaság is jó évet zárt, annak ellenére, hogy ha valaki visszaemlékezik, 2013-at a nagy vizek, az árvizek és a nagy esők jellemezték. Tudom, két évre vagy egy évre visszaemlékezni már nehéz, és árnyalja az emberi agy berendezkedése a részleteket, de azért a tények azok tények maradnak.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az Állami Számvevőszék megállapítása szerint is a 2013. évi központi költségvetés végrehajtása a jogszabályi előírásoknak megfelelt, a zárszámadási törvényjavaslat megalapozott, és a törvényjavaslatban szereplő adatok megbízhatók, azaz, ha megbízhatók, akkor a valóságtartalmuk megfelelő, megfelelnek a valóságnak. A makrogazdasági elemzések pedig azt mutatják, hogy 2013-ban a főbb makrogazdasági mutatók megteremtették a lehetőségét a fenntartható költségvetésnek és a fejlődésnek egyaránt.

Mindezek alapján a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőjében tisztelettel javasolom a törvényjavaslat elfogadását, egyúttal köszönöm a Nemzetgazdasági Minisztérium és az Állami Számvevőszék ezzel kapcsolatos munkáját.

Köszönöm valamennyiük figyelmét. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Volner János képviselő úr, a Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka. Megadom a szót, képviselő úr.

VOLNER JÁNOS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A zárszámadás minden alkalommal lehetőséget ad arra, hogy az ország elmúlt évi gazdasági teljesítményét értékeljük, hiszen olyan, objektív méréseken alapuló gazdasági adatok állnak a rendelkezésünkre, amelyek összehasonlítást tesznek lehetővé, és megmutatják azt, hogy honnan merre tartunk.

Ezek az adatok nyilván sokszor olyan módszertanokon alapulnak, amelyek a valóság egy részét elkenődzik, azonban nagyon sok minden jól látható a folyamatokból.

Érdekes volt a vitának az a szakasza, amikor a költségvetés stabilitása mellett érvelt Szűcs Lajos képviselő úr itt előtttem, azt mondta, hogy senki nem hitte el a magyar kormányt, hogy tartani fogja a költségvetési hiányt. Drága uraim, az eredeti költségvetési törvény szerinti hiányt nem is tartotta, ehhez ugyanis rendkívüli kormányzati intézkedésekre volt szükség, tehát ami eredetileg le volt írva a költségvetési törvényben, annak alapján valóban jogos, hogy senki nem hitte el a kormányt, hogy a hiány tartható lesz. A kormány májusban a GDP 0,3 százalékát kitevő nagyságrendű összeg zárolásáról döntött, júniusban a GDP 0,4 százalékáról döntött zárolások formájában, és ez így ment 2010 óta minden egyes évben.

(12.00)

Azt kell hogy mondjam, hogy a Fidesz-kormány 2011-ben, 2012-ben és 2013-ban többször módosította a saját maga által készített költségvetést, mint még 2010-ben a szocialista kormány által összeállított költségvetést. Tessék belegondolni! Akkor, amikor valaki érvel a költségvetés stabilitása mellett, és májusban is meg júniusban is hozzá kell nyúlni a költségvetéshez, az vajon stabil állapotot jelent? Hihetőek azok a számok, amiket ez a költségvetési törvény tartalmaz?

Volt egy Költségvetési Tanácsa egykor az országnak - névleg persze most is van, de a funkciója teljesen megváltozott, az apparátusa eltűnt -, ezt a Költségvetési Tanácsot olyan ember irányította, akivel én nagyon sok mindenben nem értettem egyet, de jól felkészült közgazdásznak tartottam. A kormány gyakorlatilag a Költségvetési Tanácsot úgy szüntette meg, hogy Kopits Györgyöt, annak az egyébként nemzetközi szaktekintélynek számító elnökét is eltüntette. Még egyszer mondom, nagyon sok mindenben nem értettem vele egyet és más közgazdasági szemléletet követtem magam is, mint ő, de kétségtelen volt, hogy volt egy olyan, a kormánytól teljesen független apparátus az ÁSZ mellett, amely

józan számításokon alapuló szakmai munkát végzett annak érdekében, hogy költségvetést megalapozottan el lehessen fogadni.

Az Állami Számvevőszék idén olyan anyagot készített, amely nemcsak a zárszámadás eredményét mutatja meg nekünk, hanem egy elemzést is mellé tett az ÁSZ. Ezt külön meg szeretném Domokos elnök úrnak köszönni, hiszen én magam is mondtam ezt a költségvetés korábbi vitáiban, hogy az ÁSZ-nál jelentős szaktudás, szakértelem halmozódott föl. Ez a szellemi tőke képes arra, hogy egyes folyamatokat elemezzon, és egy olyan átfogó és tömör, valóban színvonalas elemzői munkát tett le az ÁSZ-elnök úr most az asztalra, ami, úgy gondolom, minden képviselő munkáját segíti. Tudom, hogy nem lesz ebből tömeges olvasmány, nem lesz ebből bestseller, mert nagyon kevés embert érdekelnek a hasonló írományok, de akit érdekel, annak viszont úgy gondolom, fontos a véleménye. Én kifejezetten örülök ennek az elemzői munkának.

Érdemes megnézni az előbb emlegetett államadósság alakulását is. Akkor, amikor beköszöntött 2008 őszen a gazdasági válság, Magyarország óriási problémákkal nézett szembe: államcsődveszély, Magyarország hitelminősítésének drasztikus romlása, ezzel párhuzamosan az államadósság nagyarányú növekedése, az Orbán-kormány pedig azzal kezdte meg a tevékenységét, hogy az államadósságot drasztikus mértékben csökkenteni fogja.

Hat különböző költségvetési kiigazító csomag jellemezte az elmúlt éveket: Széll Kálmán-terv I., Széll Kálmán-terv II. Érdemes megnézni, hogy például a Széll Kálmán-tervben mennyire irreális elképzelések és várákosítások voltak a jelenlegi állapothoz képest. Hogy is álltunk ugyanis az államadósság tekintetében? Amikor a kormány hivatalba lépett, 2010 első negyedévének végén kereken 82 százalékos volt Magyarország GDP-arányos adósságműködője - 82 százalék -, és hölgyeim és uraim, mennyi most? Meghaladja a 85 százalékot. Négy éve semmi egyebet nem hallunk, mint hogy csökken az államadósság, de a matek sajnos nem ezt mutatja. A matek azt mutatja, hogy 82-ről 85 százalékra nőtt az államadósság, nem sikerült azt csökkenteni, és itt érdemes megemlíteni azt, hogy úgy került sor erre, hogy a kormány közben buzgón fogadkozott.

A Széll Kálmán-tervet érdemes föllapozni, én megtettem. Az idei évre az államadósságnak a GDP 65-70 százaléka között kellene állnia, ehelyett meghaladja a 85 százalékot. Amikor szóvá tesszük ezt a miniszterelnök úrnak itt az Országgyűlésben - megjegyzem egyébként, jobban örültem volna, ha a miniszterelnök úr eljön a költségvetés zárszámadásáról szóló vitára, hiszen ez az ország rendkívül fontos törvényjavaslata (*Tállai András: Az elmúlt 24 évben mindig itt volt! Mindig!*), akkor bizony azt mondja mindig a miniszterelnök úr, hogy hát bizony-bizony, majd csökkenteni fogjuk és higgyük el neki, hogy év végére meg különböző dátumokra

csökken az államadósság. Sajnos, négyéves időtávban nőtt az államadósság.

Érdemes megnézni azt, hogy erre az államadósság-növekedésre hogyan is került sor. A tavalyi év is arról szólt, hogy a korábban erőszakkal államosított magán-nyugdíjpénztári vagyont, ami 3000 milliárd forintot tett ki, a kormány elégette az államadósság-csökkentés oltárán. Ebből valósult meg az államadósság csökkentése, és ennek ellenére az államadósság egészében nem csökkent, hanem nőtt.

Mi is az a 3000 milliárd forint? Hölgyeim és uraim, a magyar GDP 10 százaléka. Önmagában csak az erőszakkal államosított magán-nyugdíjpénztári vagyont elég kellett volna hogy legyen ahhoz, hogy a magyar államadósság a GDP 10 százalékaival csökkenjen. Ehelyett nem csökkent az államadósság, hanem nőtt. A kormányzati kommunikáció, ami az ellenkezőjét állítja, az valótlan; nem tényszerű gazdasági adatokon alapul.

Azt is érdemes megnézni, hogy a nemzetközi befektetői környezet hogyan alakult az az elmúlt időszakban. A kormány folyamatosan úgy ábrázolja, hogy a világon mindenhol óriási problémák vannak, Magyarország bezzeg jól teljesít. Most az önkormányzati választási kampányban is a kormányzati sikerpropaganda fölfelé mutató nyilacskaival volt tele az óriásplakátokon az ország, és érdemes ezt megnézni, hogy ez a nemzetközi környezet vajon hogyan is alakult Magyarországhoz képest.

A Fed, az Amerikai Egyesült Államok jegybankja nagyszabású gazdaságélénkítő programot hirdetett meg. Ezt folytatta: 80 milliárd dollárt pumpáltak bele az amerikaiak a gazdaságba. Ezt persze úgy teheték meg, hogy a világ legnépszerűbb tartalékvalutájaként az Amerikai Egyesült Államok pénzneme, a dollár funkcionál, és azt az inflációt, amit a dollárban történő pénzkibocsátás jelentett, szétterítették az egész világon. Ha tetszik, ha nem, mindenki, aki dollárban kereskedett, dollárban tartotta a megtakarításait, megfizeti az Amerikai Egyesült Államok költségvetési hiányát. Ezt aztán a későbbiek folyamán havi 55 millió dollárra csökkentették. (*Dr. Szűcs Lajos nemet int.*) Szűcs Lajos képviselő úr nem érti, hogy miért van így, de majd elmondom utána, meg fogom nyugtatni a képviselő urat. (*Derűltég az MSZP padsoraiban.*)

Egy mindenesetre kétségtelen: egy-egy ilyen költségvetési élénkítés, mint amit az Amerikai Egyesült Államokban végrehajtottak, az összes mértékadó közgazdász szerint az olyan feltörekvő piacokra, mint Magyarország, pozitív hatást gyakorol. Hiszen ez mélybe szorítja a jegybanki kamatokat az Egyesült Államokban, és az a hozamfelár, amit meg kell fizetni - az olyan, feltörekvő piacoknál, mint amilyen Magyarország - az államadósság prémiumfelárában, az egyre inkább csökken, és alacsonyabb hozamok érhetőek el.

Magyarország ebből sokat tudott profitálni, tehát egészében véve a befektetői környezet az ameri-

kai jegybanki élénkítésnek köszönhetően Magyarország számára kifejezetten pozitív volt, holott egyébként a kormány pont az ellenkezőjét üzeni: mindenhol romlott a helyzet, nagyon rossz volt a nemzetközi helyzet, de mi mégis jól teljesítettünk. Ez, hölgyeim és uraim, nemes egyszerűséggel nem igaz.

Azt is érdemes megnézni, hogy hol volt konjunktúra a tavalyi évben a magyar gazdaságban, milyen ágazatok teljesítettek jól. Elsősorban az a külföldi cégek által uralt feldolgozóipar húzta meg a magyar gazdasági növekedést, amely nem magyar kézben van, nem magyar gazdasági potenciált jelent, és aminek a teljesítményéről egyébként az Állami Számvevőszék által készített szakvélemény is megjegyezte, hogy ezeknek a cégeknek a GDP-hozzájárulása jelentős a magyar gazdaságon belül, azonban hiába nő azonban nagymértékben Magyarországon a GDP, a foglalkoztatás bővülése mélyen elmarad ettől. Nemes egyszerűséggel azért, mert ezeknél a cégeknél olyan kevés embert foglalkoztatnak pluszban a megnövekedett termelés mellett is, hogy az gyakorlatilag nem mérhető.

Ki fogunk térni majd nyilván a foglalkoztatás bővülésének egyéb adataira is, de mindenesetre egy tény: kockázatot jelent Magyarország szempontjából az, ha csak a külföldi cégekre alapozzuk a gazdasági növekedésünket.

(12.10)

Érdemes megnézni azt is, hogy a költségvetés a GDP hány százalékát vonja el évről évre, megnézni rövidebb távon is és hosszabb távon is ezeket a tendenciákat. 2000 és 2004 között átlagban a GDP 43,2 százalékát vonta el a költségvetés, 2010-re ez 45,6 százalékra nőtt, 2010-hez képest a tavalyi évben már 47,6 százalékos lett ez a növekmény. És tessék belegondolni ebbe, mi történik Magyarországon?! A kormány arról beszélt - még amikor ellenzékben volt -, hogy ez a magyar elvonási szint túl magas, azt csökkenteni lenne muszáj. 2010-ben még, amikor Matolcsy György bejött első meghallgatására a Gazdasági bizottságba, ő is azzal érvelt, hogy túl sok az elvonás, és ezt a kormány drasztikusan csökkenteni fogja. Hölgyeim és Uraim! Itt vannak az adatok: 2010-ben a költségvetés a GDP 45,6 százalékát vonta el, tavaly már 47,6 százalékot. Folyamatosan nő az elvonás aránya Magyarországon.

Érdemes megnézni, hogy vajon a szomszédaink mennyiből tudnak gazdálkodni. Szlovákiában 38,7 százalékát vonják el a GDP-nek, Lengyelországban 41,9 százalékot, a Cseh Köztársaságban 42,4 százalékot, szemben a magyarországi 47,6 százalékos adattal. Ez egy kiugróan magas szám ebben a régióban, és - hozzáteszem - nemzetközi összehasonlításban is kifejezetten magas.

Érdemes megnézni azt, hogy a munkaerő újratermelését biztosító ágazatokban, az oktatásban és az egészségügyben mi történt. 2010-et megelőzően

fidesz politikások még ellenzékben megfogalmazták azt, hogy az oktatást és az egészségügyet stratégiai ágazatnak tekintik, azt kiemelten kívánják támogatni, költségvetési pluszforráshoz szeretnék juttatni, mert a szocialista kormányok olyan mértékben alulfinanszírozták ezt a két ágazatot, hogy az már az egészségügyön belül életveszélyt okoz, az oktatáson belül pedig jelentős színvonalcsökkenést. Érdemes itt is megnézni, mi történt: az oktatási kiadások 2010-ben 11,6 százalékát tették ki a GDP-nek, 2013-ban pedig már 10,2 százalékra csökkentek. Kérdés az, hogy tudásalapú társadalmat vajon úgy szeretne-e építeni az Orbán-kormány, hogy csökkenti az oktatásra fordított költségvetési kiadásokat. Valljuk meg őszintén, nehéz lesz. A felsőoktatási kasszának hirtelen, egyik napról a másikra elvonja az egyharmadát a kormány. Kiművelt emberfők sokasága, hölgyeim és uraim?! Hogy fog a pénzkivonás kiművelt emberfőkből sokat termelni az ország számára? Drámai kérdések ezek, ezzel a kormánykoalíciónak szembe kell néznie. Megszegte a saját ígéretét, amit a választóknak tett, és bizony, rosszat tesz ezzel az országnak.

Az egészségügy a munkaerő újratermelését elősegítő ágazat, segít a munkaerőt ugyanis minél tovább aktívnak, munkaképesnek tartani - hogy alakult a költségvetési kiadás aránya? 2010-ben még a GDP 9,1 százalékát fordítottuk egészségügyi kiadásokra, 2013-ban már 8,7 százalékát csupán. Csökkent itt is a ráfordítás aránya, holott az Orbán-kormány éppen az ellenkezőjét ígérte. Elég, ha csak a gyógyszerek ártámogatására gondolunk, drasztikus vágás következett be, gyakorlatilag közel felére csökkentették a gyógyszerek ártámogatását. És bizony, érdemes ilyenkor arra gondolni, amikor nyugdíjmelésről beszél a kormány egyik oldalról, valóban megtörténnek a nyugdíjmelések, valóban megőrzi a reálértékét a nyugdíj, a másik oldalon meg kiveszik az egészségügyből a pénzt, csökkentik a kiadásokat, és a beteg egyre többet fizet. Amit a kormány az egyik kezével ad, a másik kezével duplán veszi el. És vajon az emberéletnek mennyi az ára, megfizetjük ezt ilyen módon, a költségvetési kiadások csökkentésével az egészségügyön belül? Drámai a helyzet. Ha csak abba belegondolnak, beszéljenek a hozzátartozóikkal, akik különböző kórházakban nyernek elhelyezést, sokszor a kötszert, a gyógyszert maguk viszik be. Ilyen drámai helyzetben vagyunk, és ennek ellenére csökkennek az egészségügyön belül a kiadások - továbbcsökkennek.

Érdemes megnézni azt, hogy az európai uniós források felhasználása és lehívása hogyan alakult a tavalyi évben. Ha a 2012. évvel vetjük össze az EU-források lehívását, akkor azt lehet látni, hogy közel 500 milliárd forinttal több pénzt költött el az EU-forrásokból ebben az évben - mármint a tavalyi évben - a kormány. Tehát ez egy jelentős növekmény volt. Ha a 2010-es évhez képest nézem, akkor közel 1000 milliárd forintot a növekmény. Mindig az EU-s fejlesztési ciklus vége felé nőnek meg ezek az össze-

gek. Ugye, most volt vége az EU-s fejlesztési ciklusnak, jelentősen megnöttek ezek az összegek Magyarországon is. Jelentős mértékben ez járul hozzá a gazdasági növekedéshez.

Kérdés azonban az, hogy vajon ezeket az EU-s forrásokat hogyan használta fel Magyarország. Ha megnézzük azt, hogy az EU forrásainak hány százalékát fordítjuk a gazdaság versenyképességének fokozására, akkor azt láthatjuk, hogy mindössze 15,4 százalékát fordítjuk a versenyképesség megőrzésére, növelésére Magyarországon. Ez is jellemzően egyébként a külföldi cégek által dominált feldolgozóipari, illetve szolgáltató ágazatba áramlik, nem a magyar vállalkozásokhoz kerül, és a jelentős része ennek a pénznek különböző olyan infrastrukturális beruházásokba kerül, ami semmi egyéb célt nem szolgál, mint azt, hogy kialakítsa a Magyarországot gyarmatosító külföldi tőke Magyarországon azt az infrastruktúrát, ami a tőke itteni működéséhez szükséges. Körülbelül ugyanaz, mint amikor a brit gyarmattartó birodalom Indiában utat épített. Nem azért építette, hogy az indiaiaknak könnyebb legyen, hanem azért, hogy adott esetben azokat a terményeket, amelyeket a gyarmaton megtermeltek, a gyarmatról könnyebb legyen kiszállítani. Magyarországon ezért épülnek jelenleg az utak, vasutak, gondoljunk csak a bizonyos Vo-ás körgyűrűre: 360 milliárd forintért fog majd felvenni a kormány saját tervei szerint ennek a vasúti teherforgalom céljára szolgáló vasúti körgyűrűnek a megépítésére hitelt. Ez a 360 milliárd forint az adófizetőket terheli, de meg kell kérdezni, hogy hol vannak azok a magyar iparvállalatok, amelyek ontják magukból a termelés sok-sok tonnás árutömegét. Ezeket kell vajon elszállítani, vagy pedig az itt megtelepedett külföldi cégek számára építjük meg a magyar adófizetők pénzéből az infrastruktúrát. Sajnos erről van szó. Az EU-forrásoknál ugyan-
ezt láthatjuk.

Érdemes megnézni azt is, hogy a költségvetés adóbevételei hogyan alakultak. Az Orbán-kormány azzal kampányolt ellenzékben, és azzal kampányolt kormányra kerülése után, hogy a költségvetés adójellegű kiadásait csökkenteni fogja, mert túl vannak adóztatva a magyar emberek. Érdemes megnézni a 2013. évi költségvetést: 6,1 százalékkal nőttek a költségvetés adóbevételei. És ezzel együtt is - na, itt bújjuk ki a szög a zsákból - a tényleges adóbevételek 534 milliárd forinttal kisebbek voltak annál, mint amit a kormány várt. Miért is fordulhatott ez elő? Az összes alkalommal, amikor vagy a Gazdasági bizottságba kerültek be a különböző adójogszabályok, vagy itt a Ház plenáris ülésén tárgyaltunk róluk, megkérdeztük a kormány képviselőjét, hogy tessék mondani, hol vannak azok a hatástanulmányok, amelyek ezeknek az új adónemeknek a bevezetésekor megmutatják azt, hogy valóban megtörténik majd ezeknek az adónemeknek a beszedése. Egyetlen ilyen esetben nem talákoztunk hatástanulmányokkal, holott ezt egyébként kötelező lett volna elkészíteni.

Érdemes megnézni ezeket az adatokat. Kisvállalati adóból 120 milliárd forinttal folyt be kevesebb a költségvetésbe, mint amit a kormány tervezett. Kisadózóktól 45,9 milliárd forinttal; az állítólag agyonadóztatott energetikai szektorból 26 milliárd forinttal szedett be a kormány kevesebb pénzt, mint amennyit szeretett volna. 26 milliárd forint, hölgyeim és uraim, rengeteg!

(12.20)

A hitelintézeti járadék, ez az, ami terheli a bankokat, 20 milliárd forinttal folyt be belőle kevesebb, mint amit a kormány tervezett. Nem kellene esetleg megvizsgálnia a kormánynak, hogy miért adóznak kevesebbet potom 20 milliárd forinttal a bankok, mint amennyit szeretünk volna tőlük beszédni, mi ennek az oka? Érdemes lenne ezt alaposabban megnézni.

Ha megnézzük azt, hogy a lakosságot milyen tehernövekedés érintette, itt van rögtön a tranzakciós illeték néven elhíresült csekkadó más néven, ahogy a közvélemény ismeri. Hogy is indult ez az adónem? 1 ezrelék volt az eredeti mértéke, megnőtt 3 ezrelékre, a tavalyi év folyamán pedig a 3 ezreléket is megduplázták a kormány, jelentős mértékben növelte tehát az adó mértékét. Mi volt a kormányzati kommunikáció e mellett az adó mellett? Az, hogy meg fogják adóztatni a Magyarországon túl nagy népszerűségnek nem örvendő hitelintézeti szektort, a gonosz bankokat, tőlük fogják beszédni ezeket a pénzeket, mert nem kíván az Orbán-kormány a megszorítások útjára lépni. Mi is történt? Kivetette a kormány a hitelintézetekre ezt az adó nemet, mi azonnal kifogásoltuk, jobbikos képviselők, hogy ha ilyen módon történik az adó kivetése, azt a bankok akadálytalanul át fogják hárítani a lakosságra, azért, mert semmi nem tiltja meg nekik, nincs rá törvény, nincs rá jogszabály, hogy ezt a tiltást keresztül lehessen vinni.

A bankok mit tettek? A tavalyelőtt decemberi hírleveleikben, számlaleveleken már tájékoztatták az embereket arról, hogy nőni fog a tranzakciós költség, amit meg kell fizetni a bankszámlák után, gátlástalanul, egy az egyben a magyar lakossággal fizettették meg a bankokra kivetett tranzakciós illetéket. Ki is akkor ezeknek a költségeknek a valós teherviselője? A bankszektor biztos nem, hiszen továbbhárította ezeket a terheket a magyar lakosságra. Akkor mi is történik? A kormány azzal kampányol - és sokakat sajnos meg tud vele szédíteni, hiszen nem látnak át a szítán -, hogy ő a bankokat adóztatja meg, tőlük szed be sok pénzt, de a bankokat csak közbeiktatja, és valójában a lakosság ezeknek a terheknek az igazi teherviselője.

A Jobbik egyébként több javaslatot kidolgozott annak érdekében, hogy sem az áthárítás, sem pedig a lakosság ilyen módon történő megadóztatása ne következzen be, minden alkalommal a kormány eze-

ket a javaslatokat sajnos elutasította. Hasonló egyébként a távközlési adónál is a helyzet, ebben az esetben is az történt, hogy a vállalkozások adóterhelése másfélszeresére nőtt, számukra emelkedett a távközlési adó, a hivatalos kommunikáció persze az, hogy a külföldi távközlési cégeket adóztatja a kormány, valójában a magyar kis- és középvállalkozások fizetik a terheket, rögtön a szolgáltatónak megy a pénz, és a szolgáltatótól pedig beszedi a kormány.

Érdeemes megnézni az állam bevásárlásait. 2010-et megelőzően nagyon keveset, gyakorlatilag semmit nem lehetett arról tudni, hogy mely gazdasági szektorokban szeretne teret nyerni a kormány, és milyen eszköztárat használ föl majd ezekben a szektorokban. Én örültem volna, hogyha a 2010-es Fidesz választási programban arról olvashatók, hogy milyen módon szeretnének majd az energetikai szektorban nagyobb állami szerepvállalást. Erről gyakorlatilag nem lehetett semmit tudni, ugyanúgy kimaradt, mint például a magánnyugdíjpénztárak államosítása, és nagyon sok rendkívül fontos gazdasági lépés.

Érdeemes volt megnézni azt, ami történt: MOL-részvényeket vásárolt potom 500 milliárd forintért a kormány, miközben a MOL-lal kapcsolatos stratégiai terveiről gyakorlatilag nem tudunk semmit. A tavalyi év arról szólt, hogy az E.ON-földgázcégeket vásárolta vissza a kormány, a szakértői értébecslések alapján közel 200 milliárd forinttal magasabb költségért, mint amennyit ezek a befektetések ténylegesen értek. Amikor megkérdeztük a kormányt, hogy adjon arra magyarázatot, hogy miért fizet ilyen sok pénzt ezekért az E.ON-földgázcégekért, akkor nem kaptunk rá magyarázatot. Amikor a Gazdasági bizottság alelnökeként kezdeményeztem a Gazdasági bizottság összehívását annak kiderítésére, hogy a magyar adófizetők érdekében vizsgáljuk meg, hogy vajon ez az adásvételi ügylet értékarányos volt-e vagy sem, vagy felül voltak ezek az E.ON-papírok árazva, akkor elutasította a kormány a kérésünket, és nem lehetett a kormány támogatása nélkül összehívni a Gazdasági bizottságot.

Mit lehetett tenni? Egyetlen lépés maradhatott, megtettem én magam egy büntetőfeljelentést ebben az ügyben, ugyanis azt láttam, hogy ha a gazdasági szakértők szerint kevesebbet érnek ezek a földgázcégek, akkor nem fizethet kormány büntetőjogi következmények nélkül 200 milliárd forinttal többet ezekért a cégekért. Ezt a feljelentést is elutasította a nyomozó hatóság, nem indult meg semmiféle eljárás. Hölgyeim és Uraim! Ebben az ügyben az összes, parlamentáris keretek között rendelkezésre álló jogállami lehetőséget kimerítettem, amit csak el lehetett érni. Nem tudom elszámoltatni a kormányt, mert kétharmadot birtokol, arrogánsan ráül a pénzre, és úgy költi az adófizetők pénzét, hogy azzal nem hajlandó elszámolni; sajnos ez a helyzet.

Érdeemes megnézni a foglalkoztatás alakulását, vajon ezen a téren mi lett a helyzet. A foglalkoztatási

rátánk - és itt nem a munkanélküliségi rátáról beszélünk, amit számos módon kozmetikáznak -, a foglalkoztatási rátánk Ciprussal holtversenyben - nagyon hosszú idő óta - az OECD-országok között a legalacsonyabb, rendkívül kevesen dolgoznak Magyarországon, 60 százalék alatti, hogyha a közfoglalkoztatást, amit a kormány földúsított, nem számoljuk ide, s érdemes megnézni egy-két olyan korcsoportot, akik különösen érintettek ebben. A 24 év alatti fiatalok negyedének nincs munkája jelenleg Magyarországon, hogyha pedig az idősebbeket, az 55-64 év közötti embereket nézzük, 38,5 százalékuknak van csupán munkahelye. Ez azt jelenti, hogy az 55 évnél idősebb, de a 64 évnél fiatalabb emberek közül mindössze tíz emberből négyen tudnak munkához jutni. Drámaian rossz a helyzet. Nem lehet azt mondani, hogy elindult a fellendülés, meg mennyire jól áll az ország, tessék csak megnézni, dübörgüink. Tíz emberből mindössze négynek van munkája, rendkívül rossz a helyzet.

Ha megnézzük azt, hogy mit tett a kormány a foglalkoztatás bővítéséért, elsősorban szlogenekkel találkozunk, tényleges gazdasági intézkedésekkel nem. Az az egykulcsos adórendszer, amit bevezetett a kormány, bizonyíthatóan nem bírta foglalkoztatás-ösztönző hatással, nem lett tőle több munkahely. De mi történt az egykulcsos adórendszerrel? A legmagasabb jövedelmű, 10 százaléknyi munkavállaló több mint 500 milliárd forintot kapott a költségvetéstől adókedvezmény formájában, miközben a legalacsonyabb jövedelmű embereknek jelentős mértékben nőttek az adóterhei, és ez az adóteher-növekedés volt az egyik oka annak, hogy a kivándorlás felgyorsult Magyarországról, és 500 ezer emberét elveszítette az ország.

A Jobbik egy nemzeti párt, amely minden ilyen ügyben szót fog emelni a jövőben, és természetesen a vita későbbi szakaszában még a többi, költségvetést érintő kérdéssel is bővebben fogunk foglalkozni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt következő felszólalónknak megadnám a szót, engedjék meg, hogy tisztelettel köszöntsem Hajdú-Bihar megyéből, a Sárrét környékéről, Sárrétudvariból érkezett vendégeimet, akik a karzatról figyelik az ülésünket ma.

Most pedig megadom a szót Schmuck Erzsébet képviselő asszonynak, az LMP képviselőcsoportja vezérszónokának. Parancsoljon, képviselő asszony!

SCHMUCK ERZSÉBET, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azzal a megállapítással kell kezdenem, hogy a magyar társadalom nagy árat fizetett a kormány 2013. évi költségvetéséért, azért, mert ez a költségvetés nem rólunk, magyar emberekről szólt. Nem arról szólt, hogyan lesznek itt stabil munkahelyek, hogyan lesz ebben az országban egészséges

és képzett munkaerő, hogyan boldogulunk a hétköznapokban, hanem arról szólt, hogyan lehet az emberekre még több bőrt lehúzni, és hogyan lehet még több állami pénzt a kormány mögött álló magánzsebekbe vándoroltatni.

(12.30)

Az LMP közel 150 módosító indítvánnyal összesen 800 milliárd forintos átrendezést hajtott volna végre a 2013. évi költségvetésben. Az Országgyűlés illetékes, kormánypárti többségű bizottsága egyetlen ellenzéki vagy a társadalmi partnerek, például szakszervezetek részéről javasolt módosító indítványt sem támogatott.

A 2013. évi költségvetéssel folytatódott Magyarország elszegényedése. Folytatódott a társadalom kettészakadása, a fiatalok negyede a kivándorlásokon gondolkodik, a kis- és közepes vállalkozások feladták beruházási terveiket. Régiós összehasonlításban hazánkban a legalacsonyabb a hitelezési és beruházási aktivitás. Miközben az adóterhelés emelkedett, a gazdaság teljesítménye és a versenyszférában foglalkoztatottak száma nem haladja meg a válság előtti szintet.

A kormány 2013. évi költségvetéséből az látható, hogy a számára kedves célokra, például a stadionokra és más presztízsberuházásokra két kézzel öntötte a pénzt, miközben egy percig sem foglalkozott azzal, hogy az elmúlt évek megszorításainak áldozata, az alsó- és középosztály hogyan fog talpra állni.

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

A 2013. évi költségvetés az elmúlt évek megszorításaira épült. Tartalmazta mindhárom Matolcsy-csomag intézkedéseit, az összes korábbi adóemelését és igazságtalan adóváltoztatást, a tranzakciós illeték duplájára történő emelését, a nemzetközi összehasonlításban kimagaslóan magas áfát és még vagy negyvenféle különböző kisadót, az adójóváírás eltörlését.

2013 az adómaximalizálás éve volt. Soha nem szedtek még be annyi adót Magyarországon, mint tavaly. Ráadásul a szociális és jóléti kiadásokat radikálisan megválták. Az oktatásból az elmúlt években mintegy 200 milliárd forintot vontak ki, tovább csökkentek a lakhatásra fordítható támogatások. Mindeközben milliárdokkal többet költött a kormány propagandára.

Magyarország egy olyan hely lett, ahol az önkormányzatok és a magyar családok egyaránt a teherbíró képességük határára értek, és nem képesek további terheket elviselni.

A kormány 2013. évi költségvetése nagymértékben felelős azért, hogy az elmúlt négy évben Magyarországon drámai mértékben nőtt a jövedelemkülönbség a gazdagok és a szegények között. Míg a felső egytized jövedelme 10 százalékkal nőtt, addig

az alsó rétegek jövedelme még ennél is nagyobb mértékben csökkent. Egyre több a szegény ember, és a szegények még szegényebbek lettek. Ma a lakosság kétharmada rossz anyagi körülmények között él.

A 2013. évi költségvetés rendkívüli mértékben hozzájárult ahhoz, hogy egyre nehezebb a megélhetés Magyarországon. A megszorításokkal és az egykulcsos adóval kéz a kézben járó, nemzetközi összehasonlításban is igen magas szintre történő áfaemeléssel felgyorsult a társadalmi különbségek növekedése. Folyamatosan szegényednek el az emberek, 40 százalék él a létminimum alatt. Az átlag magyar csupán az uniós átlag 40 százalékát keresi meg egy hónapban, miközben az árak az uniós átlag 83 százalékán állnak. Ez egy olyan súlyos folyamat, amely már rövid távon is aláássa a magyar gazdaság teljesítőképességét.

A folyamatosan csökkenő belső kereslet, az, hogy egyszerűen nincs pénze az embereknek, az alacsony vásárlóerő jelentős mértékben korlátozza a gazdaság fellendülését és a foglalkoztatás bővülését. A hazai piacra termelő, helyben szolgáltató kis- és középvállalkozásoknak egyszerűen nem éri meg beruházni és pluszmunkaerőt alkalmazni. Az egymást követő kormányok keveset tettek annak érdekében, hogy a magyar emberek többségének jövedelme érdemben növekedjen, pedig ez sok szempontból kulcsfontosságú a hazai gazdaság fellendítésében.

Az LMP nem tudja támogatni annak a 2013. évi költségvetésnek a zárszámadását, amely továbbfolytatta a szociális területet érintő megszorítások politikáját, jóléti funkciók fokozatos leépítését. Az Orbán-kormány 2010 óta több mint 2600 milliárd forintnyi megszorítást hajtott végre, jellemzően az oktatási, szociális és egészségügyi területen. A 2013. évi költségvetés minden magyar állampolgár számára 260 ezer forint megszorítást jelentett, és hosszú távon aláásta Magyarország jövőjét.

A kormány a jóléti kiadásokat luxusnak, pazarlásnak tekinti, amit csak a gazdagok engedhetnek meg maguknak, s amelyek terhe nélkül majd robotog a gazdaság. Pedig a dolog éppen fordított. A jóléti kiadások akadályozzák meg, hogy az emberek válságos helyzetben is megőrizzék képességeiket, csúnya kifejezéssel emberi tőkéjüket. *(Sic!)* Társadalmi szinten is sokkal drágább hagyni elszegényedni, nyomorogni és leépülni az embereket, a közösségeket vagy a közszolgáltatásokat. A leépülés után a helyreállítás már sokkal drágább vagy egyenesen lehetetlen, mint megóvni őket ettől. A megszorítások politikája, amellet, hogy embertelen, ezért totálisan téves. Tönkretesz az alapokat, amire egy társadalmi-gazdasági rendszer épül.

A kormány az oktatási rendszert leszállópályára állította, és 2013-ban újabb tízmilliárdokat vont ki a felsőoktatásból. Az oktatási kiadások részaránya történelmi mélypontra süllyedt. Az LMP számára elfogadhatatlanok az oktatási rendszert érintő kormányzati beavatkozások, a tartós forráskivonás,

hiszen ezzel a társadalmi felemelkedés lehetőségét veszik el a fiataloktól.

Ma Magyarországon a diákok által elért tanulmányi eredményt 72 százalékban az határozza meg, hogy az ország melyik részén jártak iskolába. Ugyanez az adat Finnországban 8 százalék. Ehhez képest az oktatási esélyegyenlőséget növelő, a fiatalok tehetségének kibontakoztatását elősegítő intézkedéseknek nyomát sem találni a tavalyi büdzsében. Sőt, még a gyermekétkeztetésre szánt támogatás reálértéke is csökkent; ma a rászorulók alig egyötöde részesül nyári gyermekétkeztetésben.

A korábbi évekhez hasonlóan a 2013. évi költségvetés egyik nagy vesztese a szociális ágazat volt. A leszakadó társadalmi csoportok számára a magyar állam egyre kevesebb segítséget nyújt, hogy helyzetükből kitörjenek, beleértve több százezer nőt és családját. 2013-ban tovább folytatódott a támogatások reálértékének csökkenése, a szegénység elleni küzdelem olyan alapvető eszközei, mint a családi pótlék, a gyed és a gyes egyre kevesebbet érnek. Befagyasztották a lakásfenntartási támogatást, a közgyógyellátás keretét, az idősek, fogyatékosok, hajléktalanok intézményeinek állami támogatását.

A munkaerő-piaci helyzetekre reagáló szociális juttatásokra fele annyi jutott, mint négy évvel ezelőtt. A betegek, rokkantakon is spóroltak vagy 8-10 milliárdot.

A költségvetés lemondott számos, szociális célokat szolgáló civil szervezet, alapítvány támogatásáról is.

Továbbra sem látjuk azokat a költségvetési vállalásokat, amelyek azt mutatnák, hogy a kormányzat végre foglalkozna a lakhatási szegénységben élők problémáival. Az utóbbi években jelentősen nőtt azon fiatalok száma, akik nem tudnak elköltözni a szüleiktől, érezhetően kevesebb 35 évesnek van saját lakása, háza, mint pár évvel ezelőtt.

A szociálpolitika-hoz hasonlóan az ifjúságpolitika is áldozata az évek óta tartó folyamatos megszorításoknak. Az önkormányzati szektorban becslések szerint 100-150 milliárd forinttal többet von el az állam, mint amennyit a feladatelvonás indokolt volna.

(12.40)

A 2013. évi költségvetés egy további lépést jelentett az önkormányzatiság lényegének és alapvető forrásainak felszámolása irányában. 2013-ban elvették az szja helyben maradó 8 százalékát és a gépjárműadó 60 százalékát. Kifejezetten problémásnak tartjuk azt is, hogy a feladatfinanszírozás rendszeréről nem készültek hatástanulmányok és kiérlelt koncepciók, így féltő, hogy a szakmai racionalitás helyett a központi költségvetési kényszerek érvényesülése a meghatározó.

A túlnyomórészt önkormányzati és állami tulajdonban álló közműcégek az elmúlt két évben jelentős veszteségeket szenvedtek el, amit nem is sikerült kigazdálkodniuk. Jellemzően felélték a tartalékaikat,

elhalsztották beruházásaikat, sőt, sok esetben a helyi önkormányzatoknak kellett a zsebükbe nyúlni, kipótolandó a veszteségeket. A kormányzati pénzszivattyú következtében az önkormányzatok költségvetési támogatása 38 százalékkal csökkent 2013-ban, és ezért folyamatosan próbáltak pénzhez jutni, sok esetben hitelfelvétellel. Budapesten ez a helyzet halmozottan igaz, mert a kormányzat nyíltan vállalja, hogy forrásokat von el a fővárostól, még az életveszélyessé vált 3-as metró felújításához sem ad pénzt.

Ha megnézzük, hogy a magyar társadalom mekkora veszteséget szenvedett el, azt látjuk, hogy Magyarország újkori történetében GDP-arányosan soha nem fordított ilyen keveset a magyar költségvetés az egészségügyre és az oktatásra. Mindeközben milliárdokkal többet költött a kormány propagandára, és minden eddiginél többet költött bürokráciára, a kormányzat gazdasági térhódítására. Ezek fájó számok, és azt mutatják, hogy a Fidesz-kormányzatnak fontosabb a ma, fontosabb mai hatalmi pozíciójának rögzítése, mint az ország jövője, mint az ország jövőjébe való befektetés. Ha megkérdeznénk országunk miniszterelnökét, hogy mit építsen a kormány a pluszban bevezetett adókból, sejthető a válasz: stadiont.

A kormányzat 2013-ban sem tudott másra gondolni, mint stadionépítésre. Pedig ha ezt a pénzt oktatásra fordítaná a kormány, akkor valójában hét éven belül megtérülne minden egyes forint. Kiművelt emberfőkkel tudnánk magas hozzáadott értékű terméket előállítani és szolgáltatásokat nyújtani. A fő kihívás tehát nem csupán az, hogy alacsonyan tudjuk-e tartani a büdzsé hiányát vagy tudja-e az ország törleszteni az adósságát, hanem az, hogy miben, milyen módon és mennyire vagyunk képesek fejlődni, és ezzel mikor tudunk előrelépni a gazdasági fejlettség, a termelékenység és a bérek tekintetében. Sajnálatos módon a tavalyi év úgy telt el, hogy nem láttunk semmi biztatót, ami a következő évre stabilan és biztosan elmozdíthatná Magyarországon a beruházások mértékét arról a rendkívül alacsony mértékről, ahová süllyedt az elmúlt években.

Összefoglalva: nem igaz az, hogy ma Magyarország jobban teljesít, legfeljebb néhány kormány közeli vállalkozónak megy jól. Az emberek 80 százaléka nem nyert semmit az egykulcsos adóval, a háztartások fogyasztása csökkent, a kis- és középvállalkozások pedig jószerivel csak egy kötelezően megvásárolandó pénztárgépet kaptak a kormánytól. A foglalkoztatási számokat csak a közmunka javítja, érdemi munkahelyteremtés nem történt.

Az elmúlt évek gazdaság- és társadalompolitikájának legnagyobb tragédiája, hogy soha nem látott jövedelemkülönbség jött létre a felső és az alsó jövedelemszint között. Az ország egyharmada mélyszegénységben él. Magyarország egy kaszárnnyává, Matolcsy nemzeti tőkésosztályról szóló tündermeséje pedig rémálommá, oligarchia-rendszerre vált. A rossz kormányzás árát az átlagosan kevesebb, mint havi 500 euróból élő munkavállalókkal fiztetik meg.

A kormány törekvései megbuktak. Az államadósság elleni harc kudarc. A foglalkoztatás érdemben csak a közmunka keretében növekedett. A gazdasági növekedés tekintetében lemaradásban vagyunk a régió országaival szemben. Nincsenek beruházások. A kormány folyamatos adóemeléssel foltozza be a költségvetési lyukakat. Folyamatos a tőkekiáramlás az országból, virágzik az offshore adóelkerülés. A hitelminősítőknél Magyarország még mindig a bővítő kategóriában szerepel. Az euró árfolyama és az államadósság az egekben, a régióknban csúszunk lefelé.

2013-ban a GDP-arányos államadósság a statisztikák kozmetikázása ellenére is csupán mikroszkopikus mértékben, 79,8 százalékról 79,2 százalékra mérséklődött. Korábban a kormány 70 százalék alá tervezte ezt a mutatót, amely ma már 85 százaléknál is feljebb csúszott. Ennek számos oka van, a túl sok kölcsön felvételétől kezdve a devizatartalékok megcsapolásán át a hiteltelenségéből fakadó forintgyengülésig. Voltak olyan ígéretes is, hogy a 2900 milliárd forint magánnyugdíjvagyton elvonásából származó pénz mind az államadósságot fogja csökkenteni. Amíg tartósan 300 forint felett tartózkodik az euróárfolyam, és a gazdasági növekedés nem indul be, aligha fog jelentősebb mértékben csökkenni az államadósság.

A költségvetési hiány kapcsán emlékeztetnék arra, hogy a magánnyugdíjpénztárak beszántása évente 1,4 százalékkal ugyan javítja az egyenleget, de ez a jövő felélését jelenti. Nem teszünk félre nyugdíjra, ez javítja az egyenleget, miközben összességében romlik az ország gazdálkodása. A napokban jelent meg a hír, miszerint az új uniós statisztikai módszertan miatt újra kellett könyvelni az államhoz került nyugdíjvagyton elszámolását is. Emiatt a három évvel ezelőtti jókora költségvetési többlet egy csapásra jelentős, 5,6 mínuszba fordult.

2013-ban a kisvállalkozások terhei továbbnővekedtek. A tranzakciós illeték és a távközlési adó duplájára emelése és a 36 különféle kisadó rengeteg pluszterhet jelentenek a vállalkozásoknak. A hazai kisvállalkozások a kötelezően bevezetendő pénztárgépcserén túlmenően szinte semmit sem kaptak. Az uniós fejlesztési pénzekből 1800 milliárd a mai napig nem került kifizetésre a kedvezményezetteknek. 2013-ban a 2008-as szint 90 százaléka körül ingadozott minden fő mutató értéke a kvv-k száma, a foglalkoztatás és a hozzáadott értékek tekintetében. Ez a 2010-2013 közötti időszakban 32,5 ezer munkahely elvesztését jelentette.

A hazai médiában is egyre többször olvashatjuk, hogy mennyire fontosak a startup vállalkozások, vagyis azok a fiatal cégek, amelyek innovatívak, lendületesek és robbanásszerű növekedést ígérnek. Egy friss OECD-tanulmány rávilágít, hogy az elmúlt években nem a több országban agyontámogatott multik voltak a nagy munkahelyteremtők, hanem az öt évnél fiatalabb vállalkozások. Minden évben, még

a válság legnehezebb időszakában is növelték az alkalmazottak létszámát, miközben az öt évnél idősebb cégek összességében rendre leépítettek. Vagyis minden erőnkkel az új, tudással rendelkező innovatív kisvállalkozásokat kellene támogatnunk, amelyek felszívhatják a válság alatt munkanélkülivé vált tömegeket, és itthon tarthatják a fiatalokat. Ezekre a kutatásokra talán érdemes lenne miniszterelnök úrnak is egy pillantást vetnie, mielőtt közmunkaalapú társadalmat és nagytőkés iparosítást vizionál Magyarország jövőjének.

2013-ban folytatódott az agresszív központi akarat és lobbizás érvényesítése, amely mentén még erősebb lett a klientúra jövedelemkoncentrációja.

(12.50)

Egyre gyakoribb a politikai kapcsolatokkal, befolyással rendelkezők beavatkozása a gazdasági életbe, az állami eszközökkel történő piackiszajátítás. Amikor a kormányzat bármelyik pillanatban egy tollvonással is áthúzhatja az eddigi játékszabályokat, megváltoztathatja a piaci szegmens működésének alapvető feltételeit, akkor joggal gondolhatja úgy egy magyar kis- és középvállalkozó, hogy itt fölösleges tervezni és túl kockázatos beruházni. Továbbá joggal gondolhatja úgy egy nagy magyar vállalat, hogy inkább áteszi Luxembourgba a székhelyét, hiszen jobban megéri ott adózni. A magánberuházások elbizonytalanodása, Magyarország mint befektetési célpont leértékelődése, a jogbiztonság hanyatlása olyan fejlődési pályát jelöl ki az ország számára, ami a legjobb esetben sem segíti a Nyugat-Európához történő felzárkózást.

Összefoglalva: újabb kidobott év áll mögöttünk. A magyar nemzetgazdaság 2013. évi beruházási volumene gyakorlatilag a 2001-2002. évi szinten áll, és sem a lakosságnak, sem a vállalkozásoknak nincsenek tartalékaik. Az alacsony vásárlóerőn, pénztelenségen és a magas állami elvonáson túl a beruházások elmaradásának oka az alapvető bizalmatlanság, a selejtes törvények és a mindent elérő, zsákmányszerző kormányzati politika.

Így aztán nem csoda, hogy az egymillió új munkahelyért folyó harc tekintetében is rosszul állunk. Matolcsy György még nemzetgazdasági miniszterként százezer fős munkahelybővülést vizionált a kis- és középvállalkozások körében a tavalyi évre. Ehhez képest a munkaerőpiac felvevőképessége romlott, a beruházások elmaradásával nem jöttek létre új munkahelyek, az állami intézkedések ellenére stagnál a kis- és középvállalkozásoknál foglalkoztatottak száma. Érdemi munkahelyteremtés Magyarországon 2013-ban nem történt. Önök statisztikával büvészkednek, a tények viszont azt mutatják, ha a közfoglalkoztatást és a londoni magyarokat kivesszük ebből a halmazból, akkor valójában a munkahelyek száma nem növekedett, hanem fordítva, csökkent.

Ennek valószínűleg oka az is, hogy a kormány a 2013. évi költségvetést úgy tervezte meg, hogy abba nem engedett beleszólást sem a munkavállalóknak, sem a társadalmi partnereknek. Pedig nem kértek nagy dolgot, csak annyit, hogy a kormány tárgyaljon a munkavállalókkal, hozzanak létre válságalapot a tömeges elbocsátások kezelésére, segítsék elő a megváltozott munkaképességűek munkához jutását, a munkavédelmi célú intézkedések növelését, havi 12 500 forint étkezési juttatás és üdülési támogatás adómentességét. Az új munka törvénykönyve sem a foglalkoztatás bővülését segíti, csupán könnyebbé, olcsóbbá és gyorsabbá tette az elbocsátásokat. A munkahelyvédelmi akcióterv pedig csak arra volt jó, hogy elfedje a kormány gazdaságpolitikai kudarcát, azt, hogy állami támogatás nélkül fenntarthatatlan a foglalkoztatási helyzet Magyarországon.

Ma és tegnap többször elhangzott, a közmunka pótcselekvés. A közmunkát lehet új munkahelynek tekinteni, de valójában a munkanélküliségnek ez egy speciális formája. A közmunka persze lehet befektetés a jövőbe, ha majd később ezek az emberek vagy a gyerekeik visszakérülnek a munka világába, de a közmunka jelenleg nem termelésnövelő tényező. Ráadásul a közmunkát végző embereket nyomorban tartja. Mert próbáljon meg képviselőtársaim közül bárki jó esetben havi 60 ezer forintból megélni, télen fűteni, enni, ruházkodni és gyereket nevelni!

2013-ban a kormány egymilliárd forintot sem költött lakossági energia-korszerűsítés támogatására. A kormány a társas- és családi házak energiatakarékossági beruházásai helyett az atomlobbit támogatja, és folytatja a trükközés gyakorlatát a széndioxid-kvótabevételekkel, holott ezek lehetnének a hiányzó lakossági energiahatékonysági programok fő forrásai. A kormány alig 21 hónappal ezelőtt indította el a rezsiökkenés néven ismert politikai kampányát, ami mostanra kifulladt. A rezsiökkenés a szolgáltatókat olyan helyzetbe hozta, hogy nem tudják betartani a technológiai előírásokat. Ennek egyik legplasztikusabb példája a napokban feltárt szennyvízszennyezés a cikói hulladéklerakóban, ahol tisztítás nélkül engedik a szennyvizet a halastóba. A veszteségbe hajtott közművek államosításával a kormány egyfelől a veszteséget a polgárok nyakába sózza, másfelől a kormány mögött álló oligarchák és offshore cégek számára kínál zsiros üzleti lehetőséget, ahogy azt már korábban is láthattuk az energiaszektorban.

Ki kell térnem az Állami Számvevőszék kapcsolódó jelentésére is. Az állami vagyon kezelése terén komoly hiányosságokat tártak fel, immár nem először. A Magyar Nemzeti Vagyonkezelőnél és a Nemzeti Földalpnál jogszabályellenes gyakorlat folyik a pénzügyi elszámolások és a közbeszerzések során. Az ÁSZ olyan jelentős hibákat tárt fel, hogy a Nemzeti Földalpnál 2013. évi gazdálkodásáról szóló beszámolóját ismét elutasító záradékkal látta el. A másik az országjelentés, amit mindaddig a kormány orra alá

fogunk dörgölni, amíg el nem készül. Mert hogyan is bízhatnánk abban, hogy az állam a jó gazda gondosságával kezeli a rábízott közös vagyont, amíg azt sem tudjuk, hogy mennyi az annyi? 2013-ban sem készült közhiteles leltár a közvetlenül vagy közvetetten birtokolt állami vagyonról.

Ez egy olyan mulasztás, ami talán nem véletlen a politikai elit részéről. Hiszen egy olyan országban, ahol átláthatatlan az állam vagyona és a közpénzkel való gazdálkodás, sokkal könnyebb az állami vagyont kimazsolázni, az adófizetők pénzét magánzsebekbe vándoroltatni, a korrupciónak utat nyitni. Ameddig nincs vagyonleltár, addig nem tudunk hiteles állami gazdálkodásról beszélni.

Összefoglalva: újabb csapás volt a magyar emberek számára a 2013-as költségvetés, ami az alsó és középosztály lecsúszásának felgyorsulását eredményezte. A költségvetési hiányt ugyan szinten tartották, de ezért borzasztó nagy árat fizetett a lakosság. Az ország tovább szegényedett, az államadósság rekordokat döntöget, és továbbra is akadálytalanul áramlik ki a közpénz az országból. A növekvő kormányzati kiadásokat a szociális juttatások megkurtításával finanszírozzák. A 2013. évi költségvetés zárszámadását az LMP kénytelen elutasítani, hiszen ezzel a büdzsével a kormányoldal a romló életminőség költségvetését kényszerítette az országra.

Magyarországon új irányra van szükség. Magyarország ennél jobban is tudna teljesíteni egy alternatív gazdaságpolitika mellett. Mindezek miatt tavaly ősszel arra kértük a kormányt, vonja vissza a 2013. évi büdzsé tervezetét, és nyújtson be egy gyökeresen eltérő, a társadalmi partnerek, a gazdasági szereplők és az ellenzék javaslatait egyaránt figyelembe vevő költségvetést. Nem tette. Az eredményt mindenki láthatja. Az ország további elszegényedéseinek megállítása érdekében az LMP hangsúlyosan felszólítja a kormányt, hogy a jövő évi költségvetés tervezésénél kiemelt figyelmet fordítson a társadalmi partnerek, a gazdasági szereplők és az ellenzék bevonására is. Ne csak a kormánynak legyen költségvetése, hanem az országnak!

Köszönöm a figyelmet. *(Ikotity István és Sallai R. Benedek tapsol.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. A vezérszónoki felszólalások végére értünk. A határozati hárszabály rendelkezése szerint most az elsőként jelentkezett független képviselő 15 percen szólhat.

Megadom a szót Szelényi Zsuzsanna képviselő asszonynak, aki a függetlenek közül elsőként jelentkezett.

SZELÉNYI ZSUZSANNA (független): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! A kormány 2013. évi költségvetéséről szóló zárszámadási törvény és az arról szóló állami számvevőszéki jelentés egy győzelmi jelentés. Ezek szerint a magyar gazdaság csillog és villog. A kormány szerint 2013 a fellendülés

éve volt. Szerintem ez a jelentés, mind a kettő, ami előttünk fekszik, lehangoló és kormánykamu. A valóság mélységes elhallgatásának eszköze mindkettő.

Az előző Orbán-kormány három célt tűzött ki maga elé 2010-ben a gazdaságot illetően. Egyfelől a költségvetési hiány kordában tartását, a gazdasági növekedés beindítását és természetesen a mindannyiunk által jól ismert radikális társadalompolitikai víziójának megvalósítását, a jövedelmelosztás teljes átalakítását.

(13.00)

Az elmúlt éveket az jellemezte, hogy ezt a három, egymással súlyos ellentmondásban lévő célt próbálta a kormány megvalósítani, nyilvánvaló sikertelenséggel. Lehetetlen ugyanis megvalósítani olyan célokat, amelyek ennyire ellentmondanak egymásnak. Nem sikerülhet a fiskális fegyelem, ha közben a gazdaságot élénkítjük. Nem sikerülhet a fogyasztás fellendítése, ha közben a jövedelmeket olyan társadalmi csoportok felé irányítjuk át, amelyek azt inkább megtakarítják, mint elköltik. És nem sikerülhet a munkahelyteremtés, ha közben elbizonytalanítjuk a befektetőket egy teljesen kiszámíthatatlan adórendszerrel.

A kormány a 2013-as kampányévére ezek közül a célok közül mindenekelőtt a növekedés beindítását időzítette. Az előttünk fekvő 2013-as zárszámadás fényesen demonstrálja az orbáni gazdaságpolitika teljes ellentmondásosságát, és ennek eredményeképpen annak pusztító hatását.

A zárszámadásnak mondott kamu jelentésből három dolgot szeretnék kiolvasni. Először is azt, hogy 2013-ban nem történt Magyarországon növekedési fordulat. A gazdaság stagnálását csupán átmeneti kampányintézkedésekkel sikerült a kormánynak felturbóznia.

Másodszor, a büszkén emlegetett költségvetési egyensúly megőrzése, a 3 százalékos hiány fenntartása csak úgy volt lehetséges, hogy a nemzeti versenyképesség súlyosan gyengült. Magyarország hosszú távú növekedési képessége reménytelenül romlott. 2013-ban rendkívül felelőtlen költekezés zajlott, alapvetően mások pénzéből.

Harmadszor pedig, a Fidesz költségvetési politikája megvilágítja a kormány nyilvános társadalompolitikai céljai mögött meghúzódó valóságot. 2013-ban a hosszú pórázra eresztett fideszes vállalkozók gazdagodása tovább nőtt, miközben folytatódott a társadalom drámai kettészakadása és a középosztály további lecsúszása.

Vizsgáljuk meg először a növekedési célt! A Fidesz-propaganda 2013 végén kezdett el növekedési fordulatról beszélni, azért, hogy elfedhesse a teljes ciklus katasztrófális teljesítményét. A választási hajrát kivéve azonban a magyar gazdaság valójában recesszióban volt, jobb esetben stagnált. Azért, hogy

a Fidesz a választásokhoz közeledve feledtesse a leszakadás nyilvánvaló igazságát, rövid távú, egyszeri, fenntarthatatlan állami ösztönzőkkel pörgette fel a növekedést. Miután Magyarország hitelezői és az Európai Unió már nem tették lehetővé a Fidesz-kormánynak, hogy elengedje a költségvetési hiányt, a kormány más, de ugyanolyan pusztító hatású eszközökhöz nyúlt. Először is, a kormány büntetőadókat vetett ki az energiacégekre, a bankokra, a telekommunikációra. A diszkriminatív módon kivetett sarcok súlyosan rombolták a befektetői bizalmat, emelték a termelési költségeket, amelyek katasztrófálisan hatottak a növekedésre, és súlyosan aláásták a jövőbeni növekedés esélyét is.

Különösen riasztó a magánberuházások arányának kritikusan alacsony volta. A mai beruházások túlnyomó részét ugyanis az állam hozta létre, amely valódi növekedést nem tud generálni. A kormány a látszólagos növekedés felfuttatása érdekében bevettette a Nemzeti Bankot is. A kormánytól való függetlenségét elvesztítő jegybank a növekedés mesterséges pumpálásának eszközévé vált. Ugyanakkor Matolcsy György laza monetáris politikája, a folyamatos kamatcsökkentések révén a forint is leértékelődött. A fizetésből élő emberek, a forintból élő magyar emberek pénze egyre kevesebbet ér ma, a devizaadósok törlesztőrészletei viszont folyamatosan nőnek.

Valójában 2013-ban minden olyan mutató, amely pozitív gazdasági fordulat alátámasztására ténylegesen valójában alkalmas volna, legfőképp a gazdasági növekedés képességét mutató potenciális növekedési ráta, továbbra is tartósan alacsony Magyarországon; az Európai Bizottság által tavaly év végén publikált jelentés szerint a legalacsonyabb a régióban, 1,5-2 százalékkal elmaradva az összes többi versenytársunktól.

A hosszú távú GDP-növekedési adatokat tekintve is azt látjuk, hogy a magyar gazdaság hosszú távú növekedési trendje tartósan a régiós átlag alatt marad. Ez annyit jelent, hogy nyilvánvaló módon leszakadóban vagyunk a környezetünkötől. Növekedési fordulat tehát nem volt 2013-ban. A magyar gazdaság növekedési potenciálja alacsony, és egyre inkább elmarad a versenytársainktól. A magyar gazdaságot csupán az Európai Unió köldökszinórja táplálta. Mindez azonban elégtelen ahhoz, hogy a felzárkózást biztosíthatná.

Másodikként nézzük, létrejött-e valójában a kamu riportban hangoztatott költségvetési egyensúly. Nos, azt mondhatjuk, hogy a 3 százalékos hiánycélt papíron a kormánynak sikerült megvalósítania. Ennek azonban nagy ára volt. Mindenekelőtt az, hogy az államadósság továbbra is rendkívül magas Magyarországon. A kormány adósság elleni küzdelme látványos és kínos kudarcba fulladt. Az államadósság az elmúlt években még 3000 milliárdnyi magánnyugdíjpénztári megtakarítás lenyúlása ellenére sem sikerült csökkenő pályára állítani. Az elmúlt években mérhetetlen pénz tűnt el az adósságküzdelemben,

miközben az államadósság ma ugyanolyan magas, mint 2010-ben vagy 1990-ben, amikor Magyarország igazán nagyon rosszul állt. Micsoda elképesztő pazarlás ez! Nagy aggodalommal figyeljük azt is, hogy az idén vajon milyen könyvelési trükköt alkalmaz majd a gazdasági minisztérium, hogy pár új évi nap idejére az alaptörvénybe foglalt adósságcsökkentési célt teljesíteni tudja.

A másik súlyos probléma, hogy a hiánycél elérésének érdekében kiszámíthatatlan, követhetetlen, tűzoltásszerű gazdaságpolitikai intézkedéseket vezetett be a kormány. Emiatt Magyarország versenyképessége bezuhant. A nemzetközi mutatókban, például a Világ gazdasági Fórum versenyképességi rangsorában való visszaesés is látványosan mutatja, hogy a gyors szabályváltoztatások, a kiszámíthatatlan adók hogyan tépázták meg a növekedés esélyét Magyarországon.

Ugyan ki akarna egy olyan országban befektetni akár magyarként is, ahol három év alatt közel 40 új adót bevezetnek? Csak 2013-ban öt új adót vezetett be a kormány, a sárgacsekkadót, a baleseti adót, közműadót, katát, kivát, egyebeket. Kit érdekel egy olyan ország, ahol csak úgy lehet nagyvállalként megmaradni, hogy stratégiai megállapodásért, kivételekért kell kilincselni a kormány képviselőinél. Kit érdekel egy olyan ország, ahol pórázon vannak tartva a bankok, a kis- és a nagyvállalkozók egyaránt?

Nagyon komoly probléma az is, hogy valódi, a magánszektorban lévő munkahely Magyarországon egyáltalán nem teremtődött. Hiába történt meg a munkát terhelő adók csökkentése, a költségvetés egyensúlyát a már említett közvetett sarcok kivételével pótolta a kormány. Ez pedig azzal a hatással járt, hogy csökkentek a beruházások, amelyek új munkahelyeket hozhattak volna létre mindenekelőtt a magánszektorban. A közmunkapiacra Londonban vagy Münchenben persze dicséretesen sok munkahelyet sikerült teremteni.

Összefoglalva elmondhatjuk, hogy a költségvetési hiány kézbe tartására, bár vitathatatlan tény, hogy a kiigazítás jobbára a bevételi oldalra, mindenekelőtt átmeneti különadókra alapozott, nem alakultak ki a hosszú távú fenntarthatóság intézményi biztosítékai.

A harmadik téma pedig a költségvetés mint tükör; a költségvetés és a zárszámadás is értelemszerűen világosan megmutatja azt, hogy milyen társadalmat épít a kormány. Ebben a tükörben két drámai folyamat is láthatóvá vált 2013 során. Mindenekelőtt az egyik a trafikbotrányval kezdődött. A trafikbotrány megmutatta a magyar kormánynak azt az egyértelmű szándékát, hogy hogyan telepedjen rá a magyar gazdaság kis, majd egyre nagyobb szereplőire és területeire. A folyamat lényege, hogy a piacgazdaság helyét nyíltan átveszi egy függelmi rendszer, a tisztességes verseny helyett ma Fidesz-apparatcsíkok döntenek arról, hogy Magyarországon ki lehet sikeres és ki nem. A 2013-as év a trafikok megszerzésével

kezdődött, folytatódott a földek, az energiaszektor és a takarékpénztárak megszerzésével.

Végül pedig a 2013-as költségvetési év azt is megmutatta, hogy hogyan szakad szét tovább a magyar társadalom immár megélhetési szempontból is. A jövedelemelosztás iránya egyértelmű és világos: a szegényektől elvesz, és azoknak ad, akik ettől még gazdagabbak lesznek.

(13.10)

A nyilvánvalóan kontraproduktív gazdasági hatások mellett súlyos társadalompolitikai hatások is vannak. Ezek a drámai következmények mindenekelőtt abban mutathatók meg, hogy a középosztály gyermekeinek elúszik az esélye arra Magyarországon, hogy előreléphessenek, és hogy jobb, biztonságosabb életet kaphassanak a jövőben.

Ma Magyarországon, aki alulról indul, az alul is magyar. A Fidesz iskolarendszere, az egyeniskola egyre inkább beszorítja a gyerekeket az otthonról hozott esélyek vagy még inkább esélytelenségek keretei közé. Az iskolarendszer alulfinanszírozása és leépítése, a tanulás fontosságának elutasítása a Fidesz-társadalom központi eleme. Alkalmatlan arra, hogy a magyar gyerekek a XXI. századhoz méltó tudást és a tanulás képességének elsajátítását megtanulhassák, amely egyébként egész életükben lehetővé tenné számukra, hogy alkalmazkodjanak, újratanuljanak, hogy majd mindig munkát szerezzenek. Magyarországon ehelyett nő a korai iskolaelhagyás, amely egyenes út a kilátástalanságba.

Kedves Képviselőtársak! A 2013-as zárszámadás bebizonyította nekünk, hogy valódi növekedés 2013-ban nem történt, a gazdaság csupán szteroidos fel-pumpálása átmenetileg leplezte a növekedés égető hiányát. A büszkén emlegetett költségvetési egyensúly megőrzése csak úgy vált lehetővé, hogy a nemzeti versenyképességet súlyosan feláldoztuk, és Magyarország hosszú távú növekedési esélyei komolyan és érdemben romlottak.

Végül pedig újfent kiderült, hogy 2013-ban a hosszú pórásra eresztett fideszes vállalkozók gazdagodása tovább nőtt, miközben a társadalom kettészakadása és a középosztály menthetetlen lecsúszása a szemünk előtt zajlott. A zárszámadásból nagyon jól kiolvasható, hogy a kormány jobban bízik a közvetlen állami beavatkozásban, az államosításban, a központosításban, a központi árszabályozásban és a problémák akut, egyszeri, tűzoltó jellegű kezelésében, mint a piaci folyamatokban. Mi pedig meg vagyunk győződve arról, hogy tartós prosperitást és fejlődést csak akkor lehet elérni, ha előrenézünk, távlatokban gondolkozunk, tartós intézményépítésben és tartós szabályozásokban gondolkozunk, együtt a piac szereplőivel.

Sem a zárszámadásról szóló törvényt, sem pedig az Állami Számvevőszék jelentését nem tudom elfogadni. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A határozati hárszabály rendelkezése szerint most a nemzetiségek érdekeit képviselő bizottság által felkért nemzetiségi szószóló szólalhat fel 15 percben.

Megadom a szót Ritter Imre szószóló úrnak, aki a pulpitusról mondja el beszédét.

RITTER IMRE német nemzetiségi szószóló, a Magyarországi nemzetiségek bizottsága részéről: *(Német nyelven kezdi meg hozzászólását, majd így folytatja:)* Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt ÁSZ-elnök Úr! Tisztelt Ház! Engedjék meg, hogy a Magyarországi nemzetiségek bizottsága nevében tisztelettel köszöntsem önöket abból az alkalomból, hogy a magyar parlamentben első alkalommal egy törvényjavaslat általános vitájában - mint a nemzetiségi bizottság által felkért szószóló - kifejtetem bizottságunk véleményét.

A nemzetiségi bizottság részéről fontosnak tartjuk, hogy a magyar parlamentben minél előbb természetes legyen, hogy a magyarországi nemzetiségek képviselői nemzetiségük nyelvén szólalnak fel, de hozzászólásom további részét, a közérthetőség kedvéért, most magyarul fogom megtenni.

A Magyarország 2013. évi központi költségvetéséről szóló 2012. évi CCIV. törvény végrehajtásáról szóló törvényjavaslat, a zárszámadás véleményezése során egyidejűleg vagyunk nehéz és könnyű helyzetben is. Egyrészt nehéz helyzetben, mert ennek a hozzászólásnak először már közel húsz évvel ezelőtt kellett volna megtörténnie itt a parlamentben, így közel két évtized mulasztását kell minden szempontból minél hamarabb felszámolni.

Másrészt a könnyű helyzetet az okozza, hogy a 2013. évi költségvetési törvény megalkotásához nekünk, magyarországi nemzetiségeknek sajnos vajmi kevés közünk volt, így a végrehajtásáról most minden felelősség nélkül mondhatunk őszinte véleményt.

A nemzetiségeket érintő kérdéskört a civil szervezetek, nemzetiségi szervezetek támogatásával kezdeném, hiszen ők a nemzetiségi kultúra, a nemzetiségi hagyományok, a nemzetiségi identitás letéteményesei. Ezen a területen sajnos nem sok pozitívumot tudok felsorolni. A nemzetiségi civil szervezetek működési támogatása évi 110 millió forint volt 2013-ban, amely 2002 óta nem emelkedett - 2001-ben egyébként 105 millió forint volt.

Az infláció ebben az időszakban közel 60 százalékos volt, tehát ez a támogatás ma minimum ennyivel kevesebbet ér. A támogatások reálértékének a visszaállítása legalább a 2002-es szintre a 2015. évi költségvetés feladata kell legyen.

A nemzetiségi civil szervezetek programtámogatására szánt forrás csak a töredékét fedi le az igényeknek. Az Emberi Erőforrások Támogatáskezelőhöz beadott 2013-14-es pályázatok azt mutatják, hogy mind a működési támogatások, mind a kulturális programok tekintetében az igényelt jogos támoga-

tások mintegy egynegyedét lehetett csak megítélni forráshiány miatt.

A nemzetiségi diáktáborokra szánt forrás még szűkösebb. Konkrét példaként csak a német pályázati igény közel 51 millió forint volt, önmagában 1,7-szerese a 13 nemzetiség részére összesen biztosított 30 millió forintos keretösszegnek. Végül 7,5 millió forintot lehetett kiosztani a német pályázatokra, vagyis az igényelt összeg mindössze alig 15 százalékát. Ezen méltatlan állapotot érdemben javítani szintén a 2015. évi költségvetés tervezésénél kell. A nemzetiségi bizottság meg fogja tenni a konkrét javaslatokat.

Ugyanakkor örvendetes, hogy a romák számára léteznek nevesített támogatások, ösztöndíjprogram, különböző kulturális támogatások - sőt 2013-ban volt 150 millió forint egyszeri támogatás a Lungo Drom székházának felújítására és működési támogatására is -, mert a nemzetiségi bizottság is fontosnak tartja a roma közösség minél gyorsabb és minél szélesebb körű társadalmi integrációját.

A másik jelentős terület - és a nemzetiségi bizottság üdvözli és köszönettel veszi -, hogy a kormányközi nemzetiségi vegyes bizottságok révén több nemzetiségi közösség - horvát, szlovén, szlovák - külön támogatáshoz jutott 2013-ban - lásd 5. kötet 3007-3008. oldal.

A Magyar-Szlovén Kisebbségi Vegyes Bizottság 13. ülésén elfogadott és fenntartott ajánlások és a vonatkozó kormányhatározat alapján került támogatásra az Apátistvánfalva Kéttannyelvű Általános Iskola és Óvoda felújítása és bővítése, a Magyarországi Szlovének Szövetsége működési költségei először a 2013. évben, az Országos Szlovén Önkormányzat székházfelújítás első üteme.

A Magyar-Szlovák Kisebbségi Vegyes Bizottság 11. ülésén elfogadott és fenntartott ajánlások és a kormányhatározat alapján kerültek támogatásra a sátoraljaújhelyi és békéscsabai iskolák beruházásai, az Országos Szlovák Önkormányzat ösztöndíjrendszerének támogatása, a pilisszentkereszti szlovák központ működésének támogatása.

A Magyar-Horvát Kisebbségi Vegyes Bizottság 12. ülésén elfogadott és fenntartott ajánlások és kormányhatározat alapján került támogatásra a helynévi régészeti és épített örökség, valamint emlékhelyek adatait tartalmazó közös adatbázis létrehozása, a lakócsai horvát nemzetiségi tájház fenntartásának támogatása, a magyar-horvát nemzeti közösség temetőinek fenntartása és védelme.

Ugyanakkor ezúton is felhívjuk a törvényhozás és a kormány figyelmét, hogy a magyarországi nemzetiségek többsége esetében ez a lehetőség nem áll fenn.

Nem tartjuk szerencsésnek azt a gyakorlatot, hogy egy-egy nemzetiség kiemelt projektjeinek a támogatása attól függ, hogy van-e nemzetiségi kormányközi vegyes bizottságunk az adott nemzetiség anyországaival.

(13.20)

A támogatásoknál nem lehet szempont az sem, hogy egy adott nemzetiség anyaországában létezik-e magyar nemzetiségi közösség vagy sem.

Nemzetiségi köznevelési intézmények. A 2013-as év kétségkívül legnagyobb jelentőségű és egyértelműen pozitív változása volt, hogy a nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott - és itt hangsúlyozom, hogy nemcsak az országos, hanem a területi és települési nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott - nemzetiségi köznevelési intézmények esetében is jelentősen megemelkedett és normatívvá vált a támogatás.

Mint a Magyarországi Németek Országos Önkormányzata pénzügyi bizottságának leköszönő elnöke az elmúlt 12 évben évente szembesültem azzal, hogy intézményeink költségvetési előirányzatait több tízmillió hiánnyal kellett megtervezzük, amelyeket év közben pályázati pénzekből, eseti, kiegészítő támogatásokból, saját forrásokból tudunk többé-kevésbé pótolni. Az elmúlt évi pozitív változás nemcsak azért lényeges, mert minőségileg javította a nemzetiségi köznevelési intézmények finanszírozását, hanem azért is, mert törvényileg szabályozott módon kiszámíthatóvá és biztonságossá is tette a nemzetiségi oktatás, nevelés feltételeit.

Hosszú idő után a nemzetiségi pedagógusaink az elmúlt évben olyan, számukra is új és örömteli fogalmakkal ismerkedtek, találkoztak újra, mint a kafetéria vagy a jutalom. Remélem, hogy nem kell leszokjanak a jövőben sem erről. Ugyanakkor ezen nagyon pozitív és előremutató változásról meg kell említeni, hogy ez csak a nemzetiségi önkormányzatok által fenntartott intézményekre vonatkozik, amelyek csak néhány százalékát teszik ki a KLIK, illetve az önkormányzat által fenntartott nemzetiségi oktatási, nevelési intézményeknek, tehát ezen a téren is van még bőven mit javítani.

A következő nagyobb fejezet a nemzetiségi önkormányzatok támogatása a 2013-as költségvetésben, és engedjék meg, hogy a bevezetőben ismertett okok miatt ne csak a 2013., hanem röviden a 2008-2014-es évekre is kitérjek.

Az országos nemzetiségi önkormányzatok általános támogatása magában foglalja a hivatal működésének támogatását is, annak az önkormányzati hivatalnak, amely kizárólag központi költségvetésből fenntartható. Az államháztartási jogszabályok változásával a 2008. évtől költségvetési gazdálkodás alá kerültek az országos nemzetiségi önkormányzatok, ami jelentősen növelte a működési kiadásokat; könyvvizsgálat, belső ellenőrzés, gazdasági vezetők képesítési előírása, integrált pénzügyi rendszerek alkalmazása és egyebek miatt.

A 2012. évi változások tovább növelték a költségeket: az önkormányzatok és a hivatal szétválása, a gazdasági szervezet képesítési előírásai, a gazdálkodás központosítása a hivatal kiadásait objektív mó-

don ismét növelte. A 2014. évi államháztartási, számviteli átállás pedig tartósan emeli a pénzügyi adminisztráció költségeit. Mindezek mellett azonban az országos nemzetiségi önkormányzatok támogatása 2008 és 2010 között minimálisan, az elmúlt négy költségvetési évben - éppen a törvényekkel előírt változások időszakában - egyáltalán nem növekedett, stagnált.

Végezetül, de nem utolsósorban a területi és a települési nemzetiségi önkormányzatok támogatása. A területi és települési nemzetiségi önkormányzatok támogatási rendszerében jelentős változás történt néhány éve a feladatarányos támogatásra történő átállás bevezetésével. Ennek - idézőjelbe téve - eredményeként viszont egyrészt lehetetlenül alacsony összegűre változott a gyakorlatban az az általános működési támogatás, másrészt az államháztartási kötelezettségvállalási szabályok miatt jelentősen megnehezült a feladatalapú támogatás célzott felhasználása. Az utóbbi önmagában még elfogadható a közpénzek átlátható felhasználási kötelezettségei miatt, azonban a nemzetiségi önkormányzatok szerepvállalásának növekedésével párhuzamosan a támogatási keretösszegek csökkentése, majd a 2010. évtől történő 1 milliárd 520 millió forint összegben történő befagyasztása ellentétes a nemzetiségi feladatellátás iránti növekvő elvárással.

Az 1 milliárd 520 millió forint egyharmada, azaz 506,7 millió forint került felosztásra működési támogatásra összesen 2164 darab települési és 58 darab területi nemzetiségi önkormányzat között, valamint kétharmada, azaz 1 milliárd 13,3 millió forint került felosztásra 1766 darab települési és 55 darab területi nemzetiségi önkormányzat között.

A települési nemzetiségi önkormányzatok éves szintű működési támogatása átlagosan bruttó 221 833 forint; ez havonta bruttó 18 486 forint, amely nettóban 14 556 forint. Ezt csak azért szeretném kiemelni, hogy mindenki előtt világos legyen, hogy milyen minimális összegekről beszélünk, ráadásul ennek az átlagos működési támogatásnak is a kisebb lélekszámú települések nemzetiségi önkormányzatai csak egy részét kapják meg. Jó lenne, ha ezeket a számokat mindenki szem előtt tartaná, amikor a nemzetiségi önkormányzatok 2015. évi működési támogatásáról fogunk rövidesen beszélni.

Összefoglalóan a nemzetiségi bizottság részéről megállapíthatjuk, hogy a 2013. évi költségvetésben a magyarországi nemzetiségeket érintő több dicsérendő és örömteli változás mellett továbbra is évtizedes elmaradások és aránytalanságok vannak. Ezen problémák nagy része természetesen nem a költségvetési törvény nem megfelelő végrehajtásából, hanem a magyarországi nemzetiségek szempontjából a nem megfelelő előkészítésből adódik. Ezért adószakértőként és költségvetési kiegészítő minősítéssel rendelkező könyvvizsgálóként is a magam és a bizottságunk részéről javaslom a zárszámadási törvény elfogadását, jóváhagyását.

Végezetül szeretnék visszatérni a bevezetőben említett gondolathoz. Már most kérem önöket, hogy a rövidesen napirendre kerülő 2015. évi költségvetési törvény előkészítése és elfogadása során terheljenek meg minket azzal a lehetőséggel, hogy javaslataink és észrevételeink elfogadásával, figyelembevételével a 2015. évi zárszámadásnál a teljesítésért már mi is felelősséggel tartozhassunk. Köszönöm a figyelmüket.

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Most a további képviselői felszólalások következnek. Felhívom figyelmüket, hogy ezekre 15-15 perces időkeret áll rendelkezésre. Először az írásban előre jelentkezett képviselőknek adom meg a szót. Ennek értelmében Kara Ákos képviselő úrnak adom meg a szót, a Fidesz részéről.

KARA ÁKOS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A 2013. év költségvetéséről szóló vita, a tények újbóli ismertetése, illetve az elmúlt esztendő összegzése többféle dologra adna lehetőséget, és erre az elmúlt órákban sokféle témában, sokféle ágazatban, sokféle területen sor is került.

A magunk részéről fontos eseményeknek tartjuk az elmúlt esztendőnek, tehát 2013-nak a gazdasági, családok életében is számottevő javulást tartalmazó eseményeit, például a reálbér-növekedést vagy éppen az alacsony inflációt, ami talán éppen a rezsi-csökkenésnek is köszönhető, de sok minden másnak, ami egyébként az elmúlt esztendőben, az elmúlt időszakban kormányzati kezdeményezés alapján, parlamenti döntések következményeként jöhetett létre.

De nyilván igaz az is, amit én magam is sokszor elmondtam akár a parlamentben vagy akár a különböző vitákban, amikor ellenzéki képviselőtársakkal beszélgettünk azokról a lehetőségekről, hogy hogyan lehet még jobbra tenni a magyar családok számára a megélhetést, a mindennapok feltételeit Magyarországon.

(13.30)

Sokszor elmondtam magam is, és most is elmondom, hogy sok-sok közösen elvégzett munkának és erőfeszítésnek az eredményei mellett nyilván még nagyon sok olyan tennivaló, teendő akad, amire természetesen készen állunk itt a kormánypárti frakciók részéről a Magyar Országgyűlésben.

Én magam a mondanivalóm jó részét foglalkoztatáspolitikával, foglalkoztatással kapcsolatos kérdésekre szánnám, hiszen az elmúlt időszaknak egy fontos célkitűzése volt - az elmúlt időszak a 2010-et jelenti, hiszen akkor egy foglalkoztatási mélypont volt, egy rossz felfogásnak, rossz kormányzati felfogásnak kellett véget vetni, és egy kormányzati új felfogást kellett hozni a foglalkoztatás tekintetében, hogy annak a képtelen helyzetnek a végére juthas-

sunk, hogy Magyarország foglalkoztatottság tekintetében akkor abban az időben Máltával az utolsó helyeken osztozott a foglalkoztatási arány tekintetében. Illetve szintén óriási probléma volt - emlékeztetnék rá - a munkanélküliség tekintetében az akkori adatokkal, a jóval 10 százalékos fölötti munkanélküliséggel és egy folyamatosan gyarapodó, sajnálatos módon gyarapodó munkanélküliek táborával, tehát azzal a közösséggel, akik nem jutnak munkához, bár dolgozni szeretnének.

Ez volt a kiindulási pont. 2010 óta nagyon sok minden lépést tettünk meg, és nyilván bár 2013-ról beszélünk most a mostani törvénytervezet, illetve a zárszámadás kapcsán, azért emlékeztetnék arra, hogy kezdve az egyszerűsített foglalkoztatási formától, illetve folytatva azon keresztül, ha szabad így pontosabban fogalmazni, eljutva oda, hogy célzott kiemelt kormányzati támogatásokat adjunk olyan kiugrási lehetőséget biztosító cégeknek, amelyek aztán a világszínvonalhoz tudják kötni a magyar gazdaságot, és végső soron abban tudnak segíteni a magyar vállalkozásoknak, hogy beszállítóként, egy-egy nagy céghez kapcsolódva beszállítóként tudják az értékteremtő, értékgyarapító tevékenységüket folytatni. Ez is egy olyan intézkedéssorozat volt, amelyet 2010 óta következetesen viszünk, következetesen folytatunk, és azt gondolom, hogy a foglalkoztatási adatok tekintetében már 2013-ban is volt ennek eredménye.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Tehát a foglalkoztatás 2010-től megfigyelhető bővülése gyorsuló, gyorsabb ütemre váltott, ami arra utal, hogy a kormányzati intézkedések egyre inkább érvényesültek, egyre inkább ki tudták fejteni kedvező hatásukat a munkaerő-piaci folyamatok tekintetében. Emlékeztetnék rá, 2013-ban is folytattuk azt a sokoldalú intézkedéssorozatot, amelyet a költségvetési stabilizáció befejezése után, az államadósság-csökkenés után a foglalkoztatottság célzott növelése és a gazdaság célzott növelésére ható intézkedések érdekében hoztunk.

A gazdasági növekedés beindulása és a közfoglalkoztatási programok hatására 2013-ban - idézzük fel - a munkaerő-piaci mutatók kedvezőbben alakultak a korábbi éveknél. A 2010 és 2013 közötti időszakban a foglalkoztatottak száma a munkavállalók között 155 ezer fővel, tehát 4,2 százalékkal nőtt; és el tudtunk lépni arról az alacsony foglalkoztatási mutatóról, amellyel - még egyszer mondom - Máltával hasonló sorban, hasonló szinten, szinte hasonló szinten, az európai foglalkoztatási mutatók utolsó két helyén osztoztunk.

Emlékeztetnék arra is, többen hivatkoztak itt közmunkára, a tisztánlátás kedvéért magam is egy adattal, számmal szeretném indokolni azt, hogy bár jelentős a közfoglalkoztatottak számának részvétele a növekedésben, de mintegy harmadát teszi ki - hiszen 58 ezer főről beszélünk -, így a vizsgált időszakban tulajdonképpen a harmadát jelenti a munkaképes

korúak foglalkoztatottságának növekedése tekintetében. Tehát ez azt jelenti, tisztelt képviselőtársaim, hogy a 155 ezer fővel bővülő foglalkoztatás harmadát adja, harmadát teszi ki a közfoglalkoztatás. Nyilván nem azt jelenti, hogy 58 ezer ember vett részt a közfoglalkoztatásban, ez azt jelenti, hogy korábban 2010-et megelőzően is vettek részt közfoglalkoztatásban, és ha ezeket a számokat összevetjük, akkor a közfoglalkoztatotti szám növekedése 58 ezer fő, ezt jelenti.

Ebből levonhatjuk azt a következtetést, hogy a versenyszféra egyre erősödő mértékben teszi ki ma Magyarországon a foglalkoztatotti szám bővülésében az arányt, ami azt gondolom, hogy a 2010-es kormányzati célkitűzések egyike volt, de emlékezhetnek rá, illetve tulajdonképpen fölidézhetjük mindannyiunknak, hogy tulajdonképpen valamennyi pártnak ez volt valamikor, aztán volt, aki elfelejtette, de ez volt mindenkinek a célkitűzése annak idején, hogy elsősorban a versenyszféra, tehát az elsődleges munkaerőpiac jelentse azt a motort, ahol egyre több foglalkoztatott jelenik meg.

Tisztelt Képviselőtársaim! A kormány 2013 novembere és 2014 áprilisa között azt tűzte ki célul, hogy 200 ezer fő számára folyamatos, egyidejű közfoglalkoztatást is biztosítani fog. És emlékezhetnek rá, hogy a munkavégző közfoglalkoztatottak mellett 100 ezer, közel 100 ezer, így pontos, tehát közel 100 ezer fő számára tudtunk olyan képzést biztosítani, amely vagy egy későbbi közfoglalkoztatási programban, vagy pedig a nyílt elsődleges munkaerőpiacon tud különböző lehetőséget adni, segítséget adni, hogy el tudjanak a későbbiekben helyezkedni.

Egy időben ennyien még egyszerre nem vettek részt Magyarországon ilyen típusú programban, ami, emlékezhetnek rá, nagy érdeklődést, tehát nagy közfigyelmet igénylő program volt, és azt gondolom, hogy ennek a programnak végül jól tudtunk megfelelni, jól tudtak azok megfelelni, akik ezt lebonyolították.

Tisztelt Képviselőtársaim! 2013-ban a foglalkoztatottság növelése és a munkanélküliség csökkentése tekintetében kedvezőbben alakultak tehát az adatok az előző évinél. A 16-64 éves korosztályban a foglalkoztatottak száma 1,7 százalékkal haladta meg a 2012. évit. Arra is emlékezhetnek, tisztelt képviselőtársaim, hogy 2012-ben a kormánypártok, így a Fidesz kezdeményezésére a kormány meghirdette a munkahelyvédelmi akciótervet. Ennek az akciótervnek az volt a lényege, hogy azoknak a munkavállalóknak támogassuk közvetett módon, a munkaadókon keresztül a munkahelyét, a munkahelyének a megőrzését, akik valamilyen szempontból kiszolgáltatottak a munkaerőpiacon. Így az 55 év felettek, tehát a nyugdíj előtt állók vagy éppen a fiatal pályakezdők, vagy éppen az alacsony iskolai végzettséggel rendelkezők tekintetében, vagy éppen a hosszú ideje munkanélküliek tekintetében, tehát a tartósan munkanélküliek tekintetében nyújtottunk kézzelfogható segítséget.

A számok azt mutatják - hiszen több mint 700 ezer ember tekintetében érvényesítettek a munkaadók kedvezményeket -, hogy ez egy sikeres és jól célzott kezdeményezés volt. Amikor a gazdasági időszakkal, tehát a gazdasági növekedés beindulásának időszakával hozzuk párhuzamba a munkahelyvédelmi akcióterv kérdését, akkor azt is láthatjuk, hogy ez azért is volt jó intézkedés, mert nemcsak egy stagnáló időszakban tudott segítséget nyújtani, hanem egy későbbi időszakban is, már egy bővülő, növekedő gazdaság időszakában is tud, tudott és most is tud, 2014-ben is jelentős segítséget tud nyújtani a munkahelyvédelmi akció. Úgyhogy azt gondolom, hogy a parlamentnek ez szintén egy jó döntése volt. A mostani vita, a mostani tárgyalás kapcsán azt érdemes rögzíteni, hogy 2013-ban 116 milliárd forint volt az, ami munkavállalóknak adott segítség volt, még egyszer mondom, a munkaadókon keresztül nyújtott segítség. Ebből egy nagyon fontos szám, hogy a nyugdíj előtt állók, tehát az 55 év felettek esetében 51,4 milliárd forint értékben érvényesítettek kedvezményt a munkaadók. Ez azt jelentette, hogy a szociális hozzájárulási adófizetési terhük volt kisebb a munkaadóknak.

Ennek az akciónak, ennek a programnak hitem szerint az egyik legnagyobb értéke a konkrét munkahelymegőrzésen túl az volt, hogy ez egy nagyon egyszerűen érvényesíthető, nagyon kicsi bürokráciával működő intézkedés volt. Azt gondolom, hogy ennek az akciónak a hatékonyságát, az országgyűlési döntés eredményességét is talán ez mutatja másodsorban leginkább, még egyszer mondom a munkahelyek megőrzésén túl, a konkrét munkahelyek megőrzésén túl, hogy nagyon könnyen volt érvényesíthető, és ez így van a mostani időszakban is.

Természetesen ilyenkor beszélni kell a jövőről is, hiszen továbbra is az a célunk, hogy az elsődleges munkaerőpiacon teremtsünk elsősorban új munkahelyeket, így a piaci szereplők számára továbbra is elérhetővé kell tenni olyan kedvezménylehetőségeket, hogy tudják megőrizni, illetve tudjanak új munkahelyeket teremteni.

(13.40)

Hitem szerint a munkahelyvédelmi akció egy ilyen típusú olyan támogatási forma, amit természetesen tovább tudunk vinni a következő esztendőben is. Tehát a 2013. év még ilyen szempontból a tapasztalatgyűjtés időszaka volt. Egy jó tapasztalat, pozitív tapasztalat időszaka volt foglalkoztatás tekintetében a munkahelyvédelmi akcióterv. Ezt szintén a számok tekintetében fontos rögzíteni sok-sok olyan mondat között, amelyekben az ellenzéki képviselők egy része a sötétebbnél sötétebbre próbálja az eget festeni, olyan módon fogalmazza meg hozzászólásait, hogy minden rosszabb, még annál is rosszabb, meg még annál is rosszabb lesz.

Szeretnék arra utalni, hogy az 55 év felettek mellett a szakképzettséget nem igénylő munkakörben foglalkoztatottak aránya tette ki körülbelül a harmadát ennek a munkahelyvédelmi akciótervnek, tehát körülbelül 30 százalékát, és azt gondolom, 2013-ban - de ezt majd 2014 kapcsán fogjuk később elmondani - a pályakezdő fiatalok tekintetében is sikerült áttörést végrehajtani. Persze hozzáteszem megint, amit a hozzászólásom elején mondtam, hogy ha az a kérdés, hogy van-e teendő, persze, van, sok teendő van, és még egyszer mondom, készen is állunk arra, hogy folytassuk az intézkedéseket, és biztosítsuk azokat a forrásokat, amelyek ezekhez az intézkedésekhez szükségesek. Emlékeztetésképpen szeretném mondani, hogy ellenzéki képviselők mondták annak idején, amikor a 2013-as munkahelyvédelmi akciótervet fogalmaztuk meg, hogy nem lesz elegendő forrás, nem fogunk tudni megfelelő forrást biztosítani, és lám kiderült, hogy 2013-ban és idén is megfelelő módon tudtuk ezt kezelni, tehát a megfelelő forrást a munkavállalók, a családok érdekében biztosítottuk.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Nyilván az időkeret, az időszűke nem ad lehetőséget arra, hogy minden fontos, gazdasághoz, foglalkoztatáshoz kapcsolódó kérdést az ember részletesen elmondjon, de szeretném kiemelni, hogy jó döntés volt a foglalkoztatás tekintetében nagy feldolgozóipari beruházások támogatása Magyarországon. Már 2013-ban is, de döntő módon egyébként 2014-ben láthatjuk, érzékelhetjük annak jeleit, hogy milyen igazán fontos döntés volt bizonyos beruházásokat támogatni, hiszen egy gazdasági növekedésben meglóduló, nagyobb, intenzívebb növekedésre váltó szektorok tekintetében az ország több térségében a kormány nagyon fontos, meghatározó döntéseket hozott, és egyre inkább látható az is, hogy valóban, a magyar vállalkozások egyre inkább tudnak kapcsolódni ezekhez a kormányzat által támogatott beruházásokhoz, feldolgozóipari, járműipari beruházásokhoz is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Elnök Úr! Megköszönve a lehetőséget azt kérem a képviselőtársaimtól, hogy a benyújtott törvényjavaslatot támogassák. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Következő felszólalásra Kiss László képviselő urat kérem fel, az MSZP részéről.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! 2013 a csökkenő reálkeresetek, a növekvő adók, a brutális megszorítások, a növekvő államadósság, a gyengülő forint, kapkodó, kiszámíthatatlan gazdaságpolitika éve volt. Az emberektől egyre több pénzt szedtek be, de alig adtak vissza nekik belőle valamit. A költségvetés tehát maga volt az állam pilótajátéka, amelyből csak a piramis csúcsán lévők kaszáltak busásan.

Ez jól látszott az oktatás területén is. Milyen oktatási rendszerre költött az állam, mire költötték önök az emberek pénzét? Működésképtelenre! A köznevelési törvény számtalan módosítás után bizonyítottan nem működő rendszert hozott létre. A KLIK hibát hibára halmozó működése több belső vizsgálatot is eredményezett, amelyből a leginkább elmarasztalót rejtélyes okból titkosították, annak csak egyes részei kaphattak nyilvánosságot. *(Gúr Nándor: Gyalázat!)* Ma sem tudjuk, milyen hibás működések eredménye az a fejtelenség, amelynek következtében 57 milliárd forinttal több pénzt kellett átcsoportosítani e szervezet működésére. E vizsgálat megállapítása szerint, amely valahogy kiszivárgott, tehát az önök által megrendelt és az önök kormánybiztosa által elvégzett vizsgálat szerint a KLIK - idézem - „nem költséghatékony”, szó szerint a következőt írja: „óvatos becslésem szerint 2 milliárd forintot kellett volna hatékonyságnöveléssel megtakarítani”. *(Tukacs István: Erre tessék válaszolni, államtitkár úr!)* Tehát hogy érthető legyen: ahelyett, hogy 57 milliárd forintot költöttek volna pluszban az oktatásra, amit a KLIK működésének önök által szervezett, kaotikus eredménye okozott, ehelyett 2 milliárd forintot lehetett volna megtakarítani az önök által titkosított, de onnan kiszivárgott vizsgálatból idézve. *(Gúr Nándor: Skandalum!)*

Csak a központi KLIK működését nézve 1642 darab budapesti szerződésből 685 nem rendelkezik iktatási számmal a vizsgálat szerint. Ez a szerződések 41,7 százaléka. Erre a rendszerre költötték önök a pénzt! *(Gúr Nándor: Botrány!)* Erre a rendszerre költötték önök a magyar emberek pénzét. A közoktatást az államilag irányított rendtelenség jellemzi. Miközben az önök által működtetett intézményrendszer a beérkező levelek 40 százalékát még iktatni sem volt képes, eközben a KLIK belső rendszere küldött egy körlevelet az iskolákba, egy belső szabályt, amelyben az iskolák által használt levelezés címzésében a betűk dőlésszögéről is rendelkezett. Ez nem nagyon fontos, de 7 százalékban határozták meg ezt a dőlésszöveget. Tehát hogy az idiotizmust értsük: miközben az önök által működtetett rendszer képtelen volt arra, hogy a beérkező levelek 40 százalékát egy iktatószámmal ellássa, aközben arra van rendelkezés, hogy hány százalékos dőlésszögének kell lennie az iskolákban használt levelek címzésének. Erre költik önök a pénzt! *(Gúr Nándor: Ennyire képesek!)*

Nagyon lényeges, fontos szabályozás volt, hogy 2014 júniusában kellett dönteni arról, hogy az iskoláknak meg kell változtatni a nevét. Roppant hatékony névváltoztatásokra került sor, általában az iskolák neve elé oda került a település neve, ahol az iskola működött, hiszen nyilvánvalóan minden magyar városban több száz ugyanolyan nevű intézmény működik. Ez látszólag nem kerül pénzbe. Valójában azonban az iskoláknak valamennyi dokumentumát újra kellett készíteni, valamennyi pecsétjét újra kellett készíteni, és nem tudom, mond-e önöknek vala-

mit, gondolom, azért többüknek igen, júniusban azért érettségizni is szokás, május-június időszakban, az intézményeknek több esetben újra kellett nyomniuk az érettségi okmányokat. Ez nem kevés pénzbe került! A kormány erre költi az oktatás forrásait! Szórják a pénzt onnan, ahol nincs!

Ez a rendszer konzerválja a feszültségeket is a rendszerben. A tankötelezettség korhatárát leszállították 16 évre. A leginkább kiszolgáltatott réteget sújtja ez a szabályozás, és arról már többen beszéltek, hogy mennyire megnövekedett az iskolát végzettség nélkül elhagyók száma. Önök olyan diákokat képeznek kötelező jelleggel, akiket 16 éves korban eltávolítanak az iskolából. A magyar adófizetők pénzén ilyen oktatás folyik!

Zavaros ez a rendszer, anyagilag is megnehezíti a képzettség megszerzését, a jogszabályok pontatlan fogalmazása érthetetlen működést eredményez. Jól mutatja ezt a szakképzés rendszere. Ha önök folyamatosan módosítgatják a képzési jegyzékeket, folyamatosan újabb és újabb tervek, koncepciók látnak napvilágot, milliárdokat ölnek a magyar emberek pénzéből olyan tervekre, amelyet aztán senki sem hajt végre.

(13.50)

Ez az önök által működtetett szakképzési rendszer. Olyan szakképzést működtetnek, amiben lecsökkentik a közismereti tárgyak arányát, teszik ezt akkor egyébként, amikor az önök által működtetett intézmények felmérései, illetve a PISA-felmérések azt mutatják, hogy ma egy első szakközépiskolás kompetenciája jóval elmarad egy nyolcadikos gyermek kompetenciáitól. Akkor csökkentik önök a szakképzés közismereti és fejlesztő óraszámát, az ilyen órákat, amikor egyébként egy végzős szakiskolai hallgató az önök mérései szerint sem rendelkezik olyan kompetenciákkal, mint egy átlag nyolcadikos. Erre költik önök a pénzt!

Ez a rendszer önkényes rendszer. Az állam diktatórikus módon beavatkozik az iskolák működésébe. Az igazgatókat kormányhivatalok nevezik ki, de kérdés az, persze, hogy a kormányhivatalok mögött ki sűg. Ki sugalmazza azt, hogy kiket kell kinevezni? Püspökladány, Miskolc - de lehet sorolni a példákat, olyan eseteket, ahol az iskolaigazgatót senki nem támogatta egy titokzatos fideszes forráson kívül, amit megnevezni nem kívánt a döntéshozó.

Olyan példáról beszélünk, ahol olyan pedagógusok, akik jól végezték a munkájukat, akik több évtizede voltak az igazgatói székben, a közösség megbecsült tagjainak számítottak, ezeket az embereket és ezt a közösséget intézték el azzal, hogy valamely Fidesz-kádert ültették a nyakukra. Ebben a Házban az államtitkár úr nem tudta megnevezni azt, hogy Miskolcon ki támogatta egyáltalán az azóta

megbukott iskolaigazgatót, mert nem volt olyan tagja a nevelőtestületnek, az alkalmazotti közösségnek, ahonnan szavazatot kapott volna. Erre persze mondják azt, hogy nyilvános a pályázat és a KLIK dönt. De azért azt érezhetik maguk is, ha egy olyan rendszerben, amikor egy igazgatót senki sem támogat, egy lélek nincs az iskolában, aki megismerve a programját, támogatja, akkor hogy lehet kinevezni. Hogy lehet ezt megtenni?!

Önök a magyar emberek pénzéből ilyen rendszert működtetnek. Ez a rendszer kiszámíthatatlan. Jól mutatja ezt, hogy a KLIK három évre visszamenőleg tartozik a pedagógusoknak a bankszámlavezetési költségekkel. De nem az történt, hogy a pedagógusok ezen jogos igényét felismerték, hogy egy elnézés-kéréssel és egy ígérettel megoldanák az ügyet. Egy pécsi pedagógusnak bírósági pert kellett az álmossal, a saját munkáltatójával szemben nyerni ahhoz, hogy elismerjék azt, hogy igen, az ő jövedelme folyósításának költsége nem őt terheli. Azért egy kicsit nonszensz az, hogy még fizetünk azért, hogy nekünk fizethessenek. Ez a rendszer avított. A gimnáziumi helyek radikális csökkentésére, a korai szelekcióra és az új Nemzeti alaptantervre helyezi a hangsúlyt, amelyben azonban semmi novum, semmi újdonság nem található. A gondolkodás, a megismerés szabadsága helyett visszatérnek az egyentankönyvek, az önök vágya, az egyenvilág: egyentankönyvvel az egyenpedagógus egyentananyagot tanít.

Az, hogy talán egyik oktatási intézmény, mondjuk, Püspökladányban, egy másik Füzesabonyban, a harmadik pedig az V. kerületben, a negyedik Békásmegyeren található, az, hogy talán, mondjuk, a III. kerületben a Veres Péter Gimnáziumnak olyan speciális oktatási programja van, amely egyedülálló, az nem érdekes, hiszen sokkal fontosabb önöknek az egyenvilág, az egyenszósszal való leöntés, ez az egyenszós azonban nemcsak szürke, hanem a pedagógusok, a magyar pedagógiai gondolkodás minden pozitív eredményét is lemossa az oktatásról.

Tisztelt Ház! A 2013. évi zárszámadási törvény semmiben sem támasztja alá azokat a kormányzati kijelentéseket, miszerint az oktatásra a kormányzat kiemelt figyelmet fordít. Ez egyszerűen nem igaz. Vannak ugyan többletforrások, ez kétségtelen tény, a többletforrások jórészt olyan pénzek kifizetésére mennek, amelyekre egyébként nem lenne szükség akkor, ha jól működne a rendszer. Elég, ha csak visszautalok arra a több tízmilliárd forintra, ami a KLIK pocsékolására megy. Mondhatjuk azt, hogy ez a forrás az iskoláknak megy, de kérdelem én, hogy fordulhat elő az, hogy miközben önök a KLIK számára elképesztő pénzeket folyósítanak, miközben Nemzeti Pedagógus Karba tömörítik az embereket - nyilván ezt is fizetni kell valahonnan -, aközben tavaly, tavalyelőtt iskolákat fenyegetett az áramszünet, az áram lekapcsolása, a fűtés lekapcsolása azért, mert sok helyütt a KLIK arra nem volt képes, hogy a számlákat időben befizesse.

Szeretném jelezni, hogy ilyen soha nem volt még a rendszerváltás óta, hogy iskolák a számlákat nem fizetik be, és ezért a hálózathoz való kikapcsolás fenyegeti őket. Sorra utasítják el a pedagógusok azon jogos igényét, hogy ha már többletmunkát kénytelen végezni, akkor azért többletforrásokat kapjanak. Ez az önök oktatási rendszere.

A közoktatás központosított szervezetlensége semmiféle sikert nem tud felmutatni, legfeljebb azt, hogy minden korábbinál nagyobb sikerrel pocsékolja a magyar emberek pénzét. Miközben minden korábbinál nagyobb az esélytelenség az oktatásban, minden korábbinál nagyobb a lehetősége mindenkinek, hogy olyan oktatásban részesüljön az országban, ami semmit nem ér, eközben a valóság az, hogy ez még drága is.

A pedagógus-életpályamodell, amit önök fölépítettek, a pedagógusok egy része számára bérnövekedést, mások számára bérfeszültséget okozott. Az életpályamodellben semmilyen módon nincsenek megbecsülve azok a pedagógusok, akik szakvizsgát szereztek, semmilyen módon nincsenek megbecsülve azok a pedagógusok, akik többletmunkát végeznek, miközben bérfeszültség jött létre, hiszen a pedagógus-munkakör mellett dolgozókat, nem pedagógus közalkalmazottakat szinte semmiféle emelésben nem részesítette a rendszer. Nekik nem jutott abból a többletből, amiből a KLIK átláthatatlan vízfeje kapott. Elvontak a kisiskolákból, a nemzeti tehetségprogramból, a határon túli oktatásból, a kultúrából és a Magyar Tudományos Akadémiából.

A kormányzat sikertörténetének tűnik a sport. Miközben azonban 50 milliárd forintot költ sportra a kormányzat, az látható, hogy ez a forrás leginkább a versenysportra, az éltsportokra megy, a tömegsportra azonban alig jut pénz. Az összeg elsősorban többsége olyan új stadionokra épül, ahova senki sem megy be megnézni a magyar sport eseményeit. Üres lelátókat építenek önök, eközben pedig odajut a magyar vidék sportja, hogy több helyen bevetették a sportpályákat, a futballpályákat. Elmentem egy olyan falu mellett, ahol kukorica nőtt a foci pályán. Kukorica! (*Zaj az MSZP padsoraiban.*) Nyilván nem azért, mert önök annyira támogatják a vidék sportját.

A szerencsejátékból való részesedés egyharmaddal csökkent, egyharmadnyi pénzt nem fizetnek be ezek a vállalkozók. Szeretném azért ebben a Házban megkérdezni: vajon az Andy Vajna által fölépítendő fideszes szerencsejáték-mutyi visszaadja-e ezt a pénzt.

Végezetül elmondható, hogy önök a zárszámadás vitájában egy álvilágot építettek föl. A Szocialista Párt az oktatásban történt szemfényvesztés miatt nem támogatja a javaslatot. Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük. Következő felszólalóként Z. Kárpát Dánielnek adom meg a szót, a Jobbik részéről.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Újfént nincs könnyű dolgunk, hiszen a zárszámadás kapcsán megint csak nem beszélhetünk vitáról, nyilvánvaló, hogy különböző ellenzéki erők különböző megközelítésű aggályait fogják felsorolni a nap folyamán, amire aztán érdemi reakció a vita során nem érkezik, majd egy zárszó keretein belül megkapjuk a magunkét, amire már nyilvánvaló módon nem lesz alkalmunk reagálni.

Szánalmas, gyenge és erőtlen viselkedés ez egy kétharmados hatalomtól, egy kétharmados kormányzástól, amelynek most jelesül az lenne a feladata, hogy a 2013-as saját bizonyítványát legalább a biztos többsége tudatában meg merje magyarázni. De nemhogy nem meri megmagyarázni, hanem még az előre leadott felszólalóit sem látjuk itt a teremben - legalábbis egy részüket -, tehát látható az, hogy nemcsak nem vesz részt valamilyen külső körülmény miatt a vitában, hanem nem is akart lealacsonyodni odáig, hogy megpróbálja megmagyarázni nemcsak nekünk, hanem a mögöttünk álló szavazóknak, az ország közvéleményének azt, hogy amit 2013-ra ígért, miért nem tudta - jellemző módon - teljesíteni.

(14.00)

Nagyon sok esetben még a vezérszónoki körben is elhangzott az, hogy az egy évvel ezelőtti mutatószámokhoz hasonlítva, próbáltak néminemű javulásról beszélni, és ezt a néminemű minimális statisztikai javulást én nem akarom elvitatni, hiszen nem vagyok ellendrukker. Számomra az a legnagyobb öröm, hogy ha Magyarországon jól működnek a dolgok, jól működnek a gazdasági folyamatok. Ha ezt akár mikronokban mérhető statisztikai elmozdulás jelzi, én és a Jobbik frakciója elégedettek leszünk.

(*A jegyzői székben Mirkóczki Ádámot
Hiszékeny Dezső váltja fel.*)

Ugyanakkor azt látni, hogy az egy évvel ezelőtti katasztrofális eseményekhez képesti minimális elmozdulás megmagyarázása mellett tökéletesen hiányzik az a kormányzati vízió, amely alkalmas lenne arra, hogy akár évtizedes távlatban felvázolja, hogy mit akarnak önök Magyarországgal tenni; milyen stratégiai elképzeléseik vannak azt illetően, hogy Magyarországot hogy mozdítsuk ki ebből a nagyon nehéz helyzetből, hiszen az, amiről itt beszélünk, és ami előttünk van, egyáltalán nem csak a gazdaságról szól. De ha csak a gazdasági megközelítést nézzük, önök újfént, évről évre elszabotálnak egy nagyon-nagyon fontos feladatot, amely nélkül az előttünk fekvő papírtömeg gyakorlatilag értéktelen. Amíg ugyanis nincs egy nemzeti vagyonleltárunk, nincs egy országleltárunk, tehát nem tudjuk, hogy a kincstári ezüst megvan-e, vagy egyáltalán milyen nagyságrendben áll rendelkezésre, addig hogyan akarnak önök felelős módon elvezetni egy országot? Arra

képtelenek voltak négy és fél év alatt, hogy egy tisztességes vagyonleltárt kialakítsanak.

Volt a nemzeti vagyonról egy kezdetleges vitacsökevény még az előző ciklusnak a közepe táján, amikor is nem egy nemzeti vagyonleltárt, de egy listát letettek elénk, amelyen az önök által a nemzeti vagyon körébe tartozónak vélt dolgok szerepeltek. Ha jól emlékszem, a Lánchíd hiányzott róla, a Parlament épülete, ahol vitatkoztunk róla, szerencsére megvolt, de akkor is komikus és szánalmas volt a szakmaiság teljes hiánya a tekintetben, hogy egy nemzeti vagyonleltárt kialakítsunk. Még a devizataralék és a valutataralék, sőt az aranytaralék tekintetében is komoly viták dúlnak Magyarországon, hogy ami rendelkezésre áll, az mennyi, az honnan származik, annak mi a sorsa, és igazából az a vagyonleltárbeli hiány, ami fellelhető, eleve értéktelenné teszi azt, ami előttünk fekszik, hiszen önök azt sem tudják, hogy Magyarország mint entitás, milyen vagyonnal gazdálkodhat, mi az, amit meg kellene óvniuk adott esetben.

Van ugyanakkor egy állatorvosi lova ennek az egész rendszernek, ami a zárszámadás kapcsán is kiviláglik, ez pedig az úgynevezett különadóknak a szerepe. A kormányzat nem titkolt szándéka volt az, hogy a fogyasztási típusú adózást előtérbe helyezve, elérje azt az állapotot, hogy fogyasztásarányban terheljen különböző közületeket. Ez kissé félresikerült, bár az alapfilozófiája még magyarázható és indokolható. Az látható ugyanakkor a statisztikákból, hogy a különadók nagyságrendje a zárszámadás által érintett időszakra már elérte a társasági adóét, tehát egy igen nagy adóbevételi tömegről van szó. Érdekes tehát megvizsgálnunk, hogy kit terhelnek önök ezzel, valóban az eredeti célcsoportot terhelik-e, és hogy a magyar lakosság terhelése mennyiben indokolt, illetve mennyiben nem az.

Látható, hogy a különadóknak a száma, tehát a típusok száma is folyamatosan emelkedik, hiszen 2009-ben még csupán négy különadónem létezett: a hitelintézeti járadék, az energiaadó, az energiaellátók jövedelemadója, ez közkeletű néven Robin Hood-adóként ismeretes, valamint a gyógyszerszektorra érintő egyes adófajták.

Végül odajutottunk, hogy az érintett idősokra, 2013-ra a közműadó, a biztosítási adó, a pénzügyi tranzakciós illeték bevezetésével ez a szám már 12-re emelkedett. Tehát egy elképesztő adóteher jelent meg a magyar piacon.

Nem mondjuk azt, hogy a különadók indokolatlanok, egyáltalán nem. A pénzügyi szektort bevonni a közteherviselésbe több mint indokolt volna, és a Jobbik-frakció lesz az első, amely ennek a valódi kivitelezését támogatni fogja. Az az elképesztő helyzet ugyanakkor, hogy példának okáért a tranzakciós illeték emelését követően is teljes egészében áthárításra kerül a lakosságra. Ezt bevallotta a pénzügyi szektor, nemcsak nem hivatalos közleményekben, de hivatalos formában is bevallottan megtörtént ez.

Magyar vállalkozók kaptak hivatalos leveleket a hitelező bankjuktól, hogy a tranzakciós illeték emelkedése miatt visszamenőlegesen, az érintett év januárjától ezt és ezt az emelkedett terhet tessék befizetni, vagy pedig rá is terhelik a számlára. Tehát elképesztő módon - a jogalkotó szándékával ellentétesen - a magyar polgárokat, a magyar vállalkozókat terheltek ezzel a többmilliárdos teherrel is. Magyarország kormánya pedig kétharmados felhatalmazással ült a helyén, csendben, nem tett semmit, és most sem tesz semmit, most is csendben ülnek a helyükön, senki nem nyom egy gombot reagálni arra, hogy azt a pénzügyi tranzakciós illetéket, amit a bankok állítólagos elszámoltatására - hát az önök óriásplakátján van fönn - vetettek ki, miért a magyar emberek fizetik az utolsó büdös fillérig.

Tehát tessék elárulni azt, hogy ha a jogalkotó szándékával ellentétesen bekövetkezik egy piaci folyamat, kétharmados felhatalmazásnál több mi kellene még az érdemi cselekvéshez. A válasz hiánya önmagáért beszél.

Látható az is, hogy míg 2009-ig az említett különadók az összes központi költségvetési bevételnek kevesebb mint 1 százalékát tették ki, tehát egy 0,6 körüli érték világlik ki a statisztikából, addig 2010-11-ben már 4,5-4,8 százalékig jutottunk el. Az általunk érintett időszakban, 2013-ra pedig már 7 százalékra húzódott fel ez az érték, és azt is látni kell, hogy ezen belül a pénzügyi szervezeteket terhelő adótípusok mintegy 70 százalékot tettek ki az összadóvolumenből. És hogyha ezen 70 százalék nagy része minősített módon áthárításra került, akkor elmondható, hogy ezen hatalmas különadóteher, ami, még egyszer mondom, eléri a társasági adók beszedési szintjét, ez nagyrészt a magyar állampolgárokat terheli továbbra is, következmények nélkül, és ezt a helyzetet önök fenntartják. Amellett tartják fenn, hogy három választást próbáltak meg behúzni oly módon, hogy ezt a nagyon fontos témakört lényegében tárgyalási szinten is negligálták.

Az igazi és a valós probléma eközben valóban az, hogy miközben az átlag magyar dolgozó az uniós bérszínvonal átlagosan 40 százalékát keresi meg, eközben az árak az uniós átlag 83 százalékát teszik ki továbbra is. Tehát ezt a hatalmas ollót nem sikerült szűkíteniük az utóbbi évek és az utóbbi év során. De az is elmondható, hogy amíg egy országleltár hiányzik, amíg ekkora hatalmas aránytalanságok állnak fenn a piacon, addig azok a mikroszintű elmozdulások, amelyeket a zárszámadás kapcsán emlegetnek, egész egyszerűen fontosságukat veszítik, és hosszú távon a folyamatok összességére nézve semmi jóval nem kecsegtetnek, tüneti jelzésként foghatók fel, de hosszú távú vízió híján nem lehet Magyarország helyzetének javításáról beszélni. Hiszen a lakosság továbbra is jövedelmének nagy részét hiteltörlesztésre és megtakarításra fordítja, de a megtakarítás is csalóka, hiszen nagyon sokan a megtakarításaik felélésével is, mondjuk, devizahitelüket kell hogy tör-

lesszék. Tehát a magyar állampolgárok kitettsége, kiszolgáltatottsága folyamatosan nő.

Az is elmondható, hogy míg 2013-ban a központi költségvetés adó- és adó típusú bevételei több mint 6 százalékkal nőttek, ezen belül azt próbálják elhittetni velünk, hogy a lakossági befizetések 2,8 százalékos növekedése áll fenn. De hogyha súlyozzuk ezt a mutatószámot az áttérhelt adók mértékével, akkor azt látjuk, hogy a legnagyobb terhelés megint csak azokat a magyar állampolgárokat érte, akiknek esélyük nem volt védekezni ezzel szemben, hiszen sem a kormányzat, sem a felügyeleti rendszer, sem más közület nem védte meg őket ezzel szemben.

Az államadóssággal szembeni harcot pedig szintén elveszteni látszanak, hiszen látható az is, hogy míg 2012-2013 viszonylatában 8,7, illetve 8,6 százalékpont volt a törlesztésre fordított tehertétel, az az elmozdulás, az az államadósság elleni harc, amit önök meghirdettek, semmiféle tehertételben mért csökkenéssel nem járt. Továbbra is 1000 milliárd fölötti összeget törlesztünk minden egyes évben, állításom szerint jórészt indokolatlanul azon adósságteher után, amelynek a felülvizsgálata, amely folyamatnak a felülvizsgálata most már valóban kikerülhetetlen volna. És mindezt tetézi az a 4000-4500 milliárd forint, amit multinacionális cégek évente adózatlanul kiszivattyúznak Magyarországról, olyan elképesztő technikákkal, mint a gyártási technológia bérlése, mint az informatikai rendszereknek a bérlése, ahol felső plafon, felső határ nem ismeretes. Ezek a multicégek, amelyeket önök egyébként stratégiai partnerként kezelnek a magyar kis- és közepes méretű vállalkozások helyett, egyértelműen szivattyúzzák ki az ezermilliárdokat Magyarországról.

És akkor vizsgáljuk meg zárásként ezt a kérdést röviden, hogy kikkel is ír alá és irt alá a zárszámadást érintő időszakban Magyarország kormánya stratégiai szerződéseket. Hát 48, jelesül olyan multinacionális társasággal, amely nem biztos, hogy rászorul erre a támogatásra, de az is biztos, hogy rendre oldalakon keresztül méltatják egymás nagyszerű erőfeszítéseit - már a kormány és az érintett multicég - a gazdaság fellendítése, az ország versenyképessége és a munkahelyteremtés kapcsán, majd pedig néhány, teljes mértékben általánosságokat tartalmazó pontban összefoglalják a megállapodások stratégiai céljait, amik szintén ezek: a munkahelyteremtés, a gazdaságélénkítés és hasonló általánosságok.

De például a Magyar Telekommal aláírt és az interneten most is megtalálható, előttem fekvő dokumentumról szóló leírásban az is tökéletesen látható, hogy a dokumentum egyik utolsó mondata szerint a jelen megállapodás alapján egyik felet sem terheli jogi felelősség.

(14.10)

Tehát még az önök stratégiai megállapodásai sem kérhetőek számon adott esetben.

Az is látható, hogy lehet kávézni, szendvicset fogyasztani, multicégekkel aláírni hasonló semmitmondó papirosokat, érdemes a számok mögé nézni egy kissé. 2007-ben, amikor a Hankook magyarországi gyárát átadták, és ennek létrehozására 16 milliárd forint állami támogatást adott az akkori kormányzat, abból 1500 munkahely született, egyetlen álláshely megteremtése tehát egy kicsivel több, mint 10 millió forintba került. A Fidesz ellenzéki pártként annak rendje és módja szerint kiakadt, nagyon hangosan tiltakozott, egyébként állításom szerint jogosan és helyesen.

Am súlyosan tévedünk, ha azt hisszük, hogy 2010 után megváltozott a helyzet. Nézzünk egy, a zárszámadási időszak által érintett példát. 2013-ban a dél-koreai cég a fent említett, általam említett öszszegnek kétszeresét, 19 milliót zsebelhetett be minden újonnan felvett munkavállaló után. Tehát önök 2007-ben nagyon-nagyon hangosan tiltakoztak, aztán ezen támogatási összeg dupláját adták oda a multicégnek minden egyes munkahely után.

A dunaújvárosi üzem munkásai egyébként hazai viszonylatban valóban a jobban keresők közé tartoznak, havonta akár nettó 200 ezer forintot is hazavihetnek, ez éves szinten nagyjából 4,6 millió forintnyi terhet jelent a munkaadó számára. A fenti támogatási összeg alapján és súlyozva kiderül, hogy a magyar állam, önök, jelesül a kormányzaton keresztül a bruttó bérrel és a járulékokkal együtt négy teljes éven át fizetik a Hankook munkavállalóinak a bérét. Tehát egy államilag támogatott, nem azt akarom mondani, hogy közfoglalkoztatásról van szó, de egy olyan programról, amelyben az önök által indokolatlanul adott hatalmas támogatások nem magyar kis- és közepes vállalkozásokhoz jutnak el, hanem multicégek teljes bérköltségét fedezik, olyan multicégeket, amelyek a közteherviselésben nem vállalnak illendő részt, kiszivattyúzzák a pénzt Magyarországról, sokszor megkárosítják a nemzetgazdaságot. Látható tehát, hogy igencsak rossz úton járnak, amikor ezt kívánják a munkahelyteremtés jövőjeként felvázolni.

Az előbbieken a nagyon kevés fideszes felszólaló egyikétől elhangzott, hogy önök világszínvonalhoz kötik a magyar gazdaságot, behívják ezeket a multicégeket, 48-cal kötöttek stratégiai megállapodást, hogy aztán - itt hangzott el, nem én mondtam - beszállítóként a magyar cégek csatlakozhassanak ezekhez a hálózatokhoz. Ez tehát a cél, hogy beszállító legyen a magyar cég. Szó sincs itt már önálló, önfenntartó gazdasági egységekről, a magyar mezőgazdasági és feldolgozóipari kapacitások kiaknázásáról. A beszállítói státusról van szó.

Látszik az is, ahogy önök elmondták, 2010 óta következetesen ezt a politikát folytatják, a statisztika viszont azt mutatja, hogy miközben lehet vitatkozni a foglalkoztatottak számáról, de a magyar kis- és közepes méretű vállalkozásokban alkalmazott munkavállalók száma több tízezerrel csökkent az önök 2010-es hatalomátvétele óta. Idevezet tehát a multikkal aláírt

stratégiai szerződések tömege, idevezet a magyar vállalkozó, a magyar polgárok tökéletes lenézése azáltal, hogy még ebben a vitában sem sikerült célokat kicsikarnunk azokra a tényekre és megállapításokra, amelyek egyébként a számok világából fekiüdnek előttünk, tehát igen nehéz vitatkozni velük. De kérem, hogy legalább próbálják meg, nem miattam, nem a Jobbik frakciója miatt, hanem a mögöttünk álló milliányi szavazó iránt kimutatott esetleges tiszteletük okán.

Köszönöm a lehetőséget. *(Taps a Jobbik padso-raiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. A függetlenek közül Varju László képviselő úrnak adom meg a szót 15 perces keretben.

VARJU LÁSZLÓ (független): Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tulajdonképpen mulatságosnak is tekinthetnénk azt, hogy gyakorlatilag egy kivonult Fidesz-frakción túl a kormány éppen hogy csak itt van közöttünk, és eközben pedig az ellenzék a jogos kifogásait elmondja, és mindezt láthatóan figyelmen kívül hagyva az Állami Számvevőszék egy olyan jelentést tesz az asztalunkra, amelyben tulajdonképpen odaáll a kormány mellé, dicsőíti, és mindazt a sok megvalósulatlan ságot, amit egyébként a kormány korábban ígért, most itt igyekszik alátámasztani.

(A jegyzői székben Gelencsér Attilát Móring József Attila váltja fel.)

Így aztán nem csoda, ha eszembe jut egy olyan idézet, amit Szabó Dezső mondott még abban az időszakban. „Sokáig kerestem a megfelelő történelmi terminust erre az utolsó négyévi mocsárlázra. Végre azt találtam aránylag legkifejezőbbnek, hogy görénykurzus, merthogy a görény sunyi, lop és bűdös.”

Hát akkor nézzük meg, hogy ha önök annyira szeretnek hasonlítani külsőségeiben az akkori politikai kurzushoz, akkor a magatartásuk milyen módon viszonyul ehhez, merthogy azt nehéz másnak tekinteni, hogy ellopták az emberek nyugdíj-megtakarítását és ennek súlyos következményeként az államháztartásra újabb terheket róttak, ráadásul ezt a nyugdíj-megtakarítást elégették, önök felélték és elhasználták azzal szemben, amikor azt állították, hogy mindezt a tartozások, az államadósság csökkentésére akarják fordítani.

Megtévesztettek sok embert azzal, hogy ugyan beszélnek arról, hogy semmiféle megszorítást nem tesznek, de eközben az elmúlt évek alatt több mint 24 külön adónemet, új adónemet vezettek be, aminek az előnyeit éppen a 2013. évi költségvetésben igyekeztek lekaszálni. Úgyhogy az egész bűzlik attól a hazugságtól, amely abban a költségvetésben és az erről szóló beszámolóban annak a kommunikációjáról szól, és két területen szeretném ezt érzékletesen is bizonyítani. Az egyikre éppen tegnapi példát is

láttunk. Miniszterelnök úr kiállt, beszélt arról, hogy összefogás, együttműködés és egyetértés az egész országban.

Tisztelt Képviselőtársaim! Abban, amit önök csinálnak, semmiféle egyetértés soha nem volt ebben az országban. Amit önök csinálnak, az leginkább... És nézzük akkor a konkrét területet, miniszterelnök úr említette, hogy máris 4 millió ember van, akinek a foglalkoztatására önök szerződtek. Nyugodtan vonjuk ki belőle, igen, azokat a közmunkásokat, akiket önök nagyon megvédenek, helyesen, munkát adnak nekik, de egyébként azt pontosan tudják, hogy ettől a helyzettől a foglalkoztatási számaink érdemben nem változtak.

Ezek nincsenek viszonyban például azzal sem, amit miniszterelnök úr elmondott a tegnapi napon, hogy 2010 előtt 3 millió 800 ezerből... - az ő állításával szemben, amikor 1 millió 800 ezer ember adófizetőről beszélt, a valóságban ez 3 millió 800 ezer ember, és így azt kell hogy mondjam, hogy érdemben az önök kormányzása alatt a 2013. évi tevékenységtől függetlenül semmi nem változott, ami a foglalkoztatást illeti. Akkor ez milyen viszonyban van a 2014-2020 közötti stratégiákban megfogalmazott foglalkoztatási célokkal, ahol egyébként számszerűen 75 százalékos ráta van beírva, és ehhez képest a miniszterelnök úr pedig a teljes foglalkoztatottságról beszél?

Tudják, hogy a teljes foglalkoztatottságról beszélni és megcsinálni két különböző dolog? A különbség nagyjából annyi, mint amikor önök azt ígérték Magyarországnak, és az emberekkel azt hitték el, hogy egymillió új munkahelyet teremtenek, amihez egyébként 4 év alatt - bár tételezzük fel, hogy ezt 10 évre vállalták, mint ez utóbb kiderült, és akkor inkább számoljunk ezekkel a számokkal - havonta 8 ezer új munkahelyet kellett volna önöknek teremteni. Ehhez képest gyakorlatilag nullával tudnak elszámolni. Tehát az önök ígérete és a teremtett valóság között ez a különbség. Orbán Viktor miniszterelnök tegnapi, teljes foglalkoztatottságról való mondanója ugyanilyen viszonyban lesz azzal, amit ő egyébként tett a korábbi időszakban.

De hogy ebben milyen sunyi módon járnak el, arra szeretnék még egy példát mondani. Abban benne van az is, hogy amikor önök munkahelyteremtésről beszéltek, néhány évvel ezelőtt, amikor Gyöngyösön egy munkáltató munkahelyteremtésre vállalkozott, akkor az önök hathatós közreműködésével elüldözték onnét.

(14.20)

Most pedig három kilométerrel arrébb ugyanez a gyár ugyanazt a tevékenységet az önök pénzügyi támogatásával fogja megvalósítani, mert most már nem bűdös az, amit ő csinál.

A foglalkoztatás vonatkozásában az önök beszámolója nincs tehát köszönő viszonyban sem a valósággal, és végtelenül sajnálom, hogy az Állami

Számvevőszék ehhez úgy adja a nevét, hogy lényegében a Fidesz korábbi országgyűlési képviselőjeként ezt igyekszik ilyen módon alátámasztani, holott ehelyett egy egészen tisztességes beszámolót kellett volna készíteni.

De ugyanezt a területet érdemes átnéznünk és áttekintenünk akkor, amikor a lehetőségek közül tulajdonképpen az egyik nagyon fontos területet, az európai uniós források felhasználásának a lehetőségét nézzük át. 2013 kimagaslóan fontos év, hiszen az első hét éves ciklust zárja az ország, az első olyan időszakot, amikor arra volt lehetősége Magyarországnak, hogy leszakadt és az Európai Unió átlagától jóval lejjebb lévő régiói felzárkózhassanak éppen annak az Európai Uniónak a támogatásával, azon országok együttműködésének a támogatásával, amelyek ellen önök szabadságharcot folytatnak szóban, de időnként nemcsak szóban. Szóval, ennek a támogatásnak az eredményével kell majd elszámolni. 2013. december 31-ével lényegében a lehetőségek lezárultak.

Ebben az összefoglalóban és az Állami Számvevőszék elnökének elmondása alapján is viszont lényeges különbség van a megfogalmazott célok és az elért eredmények között, és ez most már menet közben is látható. Azt ma még nem tudjuk, hogy ennek egyik oka az, hogy már menet közben is igyekeztek magát az intézményrendszert úgy ellehetetleníteni, amit egyébként az év végére önök meg is szüntettek és felszámoltak, helyette pedig még nem tudjuk, hogy mi lesz, mert arra érvényes válaszuk nincsen, az ország ezt még egyelőre nem tudja. De abból, amit önök itt leírtak, látszik, hogy tulajdonképpen a hét év következményeként, amelyben két kormány is dolgozott ezen a területen, a magyar gazdaság számára nélkülözhetetlen forrásokat használt fel. És így megbocsáthatatlan lesz az, hogy ha az, amit önök az elmúlt évben tettek, és még az idén van lehetőség arra, hogy a kifizetések megfelelő ütemben haladjanak előre, de látható, hogy a teljes keretösszeget lehívni nem tudjuk.

Azt gondolom, hogy önök ezért felelősséggel tartoznak, és bármennyire is igyekeztek akár menet közben három-négyszer átadni valamit, és újabb és újabb lehetőséget teremteni, mindegy, hogy Várkert Bazárnak vagy másnak hívjuk, de méterenként átadni valamit, az a sajnálatos tény előállhat, hogy Magyarország a számára rendelkezésre álló forrásokat lehívni nem tudja. Ez akkor is így van, ha azzal szembesülniük kell önöknek is, hogy amikor átvették a területet, akkor már lényegében az előkészítés és annak befejezése volt az önök dolga, azoknak a projekteknek, amelyek egyébként, azt kell mondjam, hogy sok vonatkozásban jól szolgálhatják majd az országot.

A lényeg az, hogy ha a lehetőséget nem használják ki, nem tudunk élni vele, akkor azzal az egész országnak kárt okoznak, és ez az önök felelősége lesz. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Elsőként kétperces hozzászólásra Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Azért kértem egy kétperces megszólalási lehetőséget, hogy a menet közben elhangzott dolgok tekintetében azért némi tisztázást tegyünk, hogy a további vita kapcsán egyértelmű legyen, hogy mondjuk, a 2013-as esztendőben a munka világát érintő folyamatok kapcsán hogyan és miképpen alakultak a dolgok. Nemcsak a közfoglalkoztatás az, ami bizonyos értelemben a foglalkoztatási statisztikában való növekedést életre hívja. Az nem baj, hogy van közfoglalkoztatás, sőt nagyon jó. Még jobb lenne persze, ha ez értékkeremtő tevékenységgel párosulna, és nem l'art pour l'art alapú lenne nagyon sok esetben.

De hozzá kell tenni rögtön legalább két tételt - ötöt is hozzá tudok tenni, de legalább kettőt -, amit mindig kihagynak a kormánypárti politikusok. Az egyik az, hogy félmillió ember gazdasági üldözöttként hagyta el ezt az országot, hiszen itt nem tudta megteremteni a létét, nem tudta garantálni családjának a biztonságát. Ezek közül az emberek közül a statisztika százezres nagyságrendben rögzíti azt a többletet, amit a foglalkoztatotti nyilvántartásban szerepeltetnek. Ez tehát megint egy százezres nagyságrend.

De ha megnézzük a harmadik elemét, hogy hogyan és miképpen alakult a részfoglalkoztatás időtartama ebben az időszakban, az elmúlt ciklus időszakában, akkor látható módon a nyolcórás foglalkoztatásból négyórásokat csináltak sok helyen. 50-60 ezerrel nőtt meg a négyórás foglalkoztatottak száma. Ez nem baj, ha a nyolcórás nem csökken. De az már baj, ha a nyolcórásból lesznek négyórás foglalkoztatottak, és kevesebb bér jut az emberekhez. És ezeket a négy órában foglalkoztatott embereket ugyanúgy egyként veszik alapul a statisztikában, mint a nyolcórásokat.

No, szóval, ezek azok a csúsztatások, ezek azok a hazugságok, amelyek megalapozzák azt, hogy a statisztikán keresztül lehet szebb képet mutatni, de a valóság bizony nem jobb, hanem rosszabb. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. További felszólalásra Korózs Lajos képviselő úrnak adom meg a szót, 15 perces időkeretben.

KORÓZS LAJOS (MSZP): Köszönöm szépen a lehetőséget. Tisztelt Ház! Itt játszunk egy homokozóban, amit Orbán Viktor kijelölt nekünk, és immáron három-négy órája vitatkozunk arról, hogy mennyi pénzt és mire költöttek az elmúlt évben. Hát, jól át vagyunk verve! Jól át vagyunk verve, mert ahogy itt eljátszogatunk a számokkal és a definíciókkal, azt is lehet mondani, hogy működik a parlament, lehetőséget kapnak az ellenzéki képviselők arra, hogy

elmondhassák a véleményüket, miközben tudjuk jól, hogy hogyan alakult át az egész Országgyűlés működése ebben a kormányzati ciklusban. De ettől függetlenül mégis érdemes néhány dologra ráirányítani a figyelmet, én azt gondolom.

A 2013-as költségvetési év nem szólt másról, mint az ország jelentős részének az elszegényítéséről. Kedves barátaim, ebben az évben szociológiai tanulmányok tömkelege látott napvilágot. Hál' istennek sokszori felszólításunk után a Központi Statisztikai Hivatal nyilvánosságra hozta a létminimum-adatokat, bár sokáig titkolták. Tudom, hogy a kormányzati kommunikátorok hetekig ültek az anyagon, hogy mit lehet ebből kisütni, mert hát drámaiak voltak ezek a mutatók. Ebből kiderült, hogy 2013-ban már a társadalmi minimum szintjén 4,8 millió ember élt. Nem kell ezt különösebben magyarázni, kedves barátaim. Ugyanilyen volt az OECD-vizsgálat, ugyanilyen volt a Tárki előző évi felmérése, és még sorolhatnám. Mindegyik ezt támasztotta alá. Mára szegénységben - 2013-as adatokról beszélek - 3,3 millió ember él. Gondoljanak be, hogy mit jelent ez egy ilyen társadalom számára!

Ócska válasz az, amit tegnap a fejemhez vágott az egyik államtitkár, hogy szégyelljem magam, mert annak idején emberek százazreit tartottuk segélyen. Akkor én most jelentem önöknek nagy tisztelettel, az önök kormányzása ideje alatt pedig több százezer ember, aki jogosult lett volna segélyre, semmilyen ellátásban nem részesült. A társadalmi szolidaritás elemét sem mutatták az elmúlt években.

Kedves Barátaim! Ha csak a foglalkoztatás oldaláról világítunk rá - nem fogok ezzel időzni, mert Gúr Nándor képviselőtársam nyilván ezzel a témával fog majd foglalkozni -, csak abba az egyszerű szociológiai ténybe gondoljanak bele, s most ezt azért hozom elő, mert itt tőlünk nem messze, nyolc-tíz méterre, a miniszterelnök dolgozószobájában éppen azon dolgoznak, azt egyeztetik, hogy hogyan szüntessenek meg mindennemű segélyezést ebben az országban. Vége van a választásoknak, azt hiszem, már lehet dolgozni azon - gondolja a miniszterelnök -, hogy végre hogyan alakítsák át Magyarországot.

(14.30)

Ahogy hallom, meg fogják szüntetni a gyst, meg fogják szüntetni a rendszeres szociális segélyt, meg fogják szüntetni az átmeneti segélyt, meg fogják szüntetni a jövedelempótló támogatást, el fogják törölni az ápolási díjat és az időskorúak járadékát. Erről folyik itt a boszorkánykonyhában az egyeztetés, tőlünk tíz méterre! Azért hoztam az előbb a példát a foglalkoztatás oldaláról.

Gondoljanak abba a helyzetbe bele, amikor egy településen van munkahely, és emberek százai, ezrei akarnak dolgozni, és emberek százai és ezrei tudnak is dolgozni, akkor is van feladata az államnak. Abban

az esetben, amikor van munkahely, de nem tud dolgozni az emberek nagy része, de szeretnének dolgozni, akkor is van dolga az államnak, csak akkor másfajta dolga van az államnak. És ha van munkahely, és akarnak is dolgozni, tudnak is dolgozni, de nem tudnak oda eljární, akkor is van feladata az államnak. És még sorolhatnám tovább. Mert mi van akkor, ha nincs munkahely, de akarnak dolgozni, szeretnének is dolgozni? Akkor megint másfajta dolga van az államnak.

Kedves Barátaim! Ha egy mátrixba beleírjuk az összes variációt, akkor lehetne sorolni a végtelenségig, hogy hány helyen van még dolga az államnak, miközben azt gondolnánk, hogy minden rendben van. Borzasztó ócska válasz azt odavágni, hogy mindenki dolgozni. Az emberek többsége egyébként szeretne dolgozni.

Kedves Barátaim! Két területtel szeretnék érdemben foglalkozni. Az egyik a szociális támogatások és szolgáltatások ügye, a másik pedig az egészségügy, illetve a nyugdíjrendszer. A 2013-as költségvetés benyújtott változatában először egy új segélyezési koncepció körvonalai kerültek bemutatásra. Megmondom önöknek őszintén, amikor hozzájutottam ehhez a dokumentumhoz, nekem ez először még tetszett is. Igaz, egy kicsit hasonlított a jelenlegi Német Szövetségi Köztársaság szociális ellátórendszerére, elegánsan Magyarországon el is nevezték rövidítve NSZK-nak. Ez természetesen nem Németországra utalt, hanem a szociális koncepcióra. De aztán kiderült, hogy mégsem tetszik ez annyira a kormányoknak.

Szeretném felvázolni a kormányzati gondolkodást, amelyben szétválasztották volna azt az ágazatot. Két komponensből állt volna a segélyezés, amelynek egyik eleme az alaptámogatási komponens volt, és kellő jövedelem hiányában kiegészítették volna a jövedelmeket. Ennek van racionalitása. De nem az a racionalitás, amin most dolgoznak, hogy minden segélyt el kell törölni! Na, megbukott ez az elképzelés, vele együtt az államtitkár is, kiebrudalták a kormányból. Különösebben nekem éppen ő nem hiányzott, de azt gondolom, ha valamilyen innovációt be lehetett volna vinni a szociális ellátórendszerbe, a szolgáltatási struktúrába, a segélyezésbe, akkor ezen a nyomvonalon érdemes lett volna tovább működni.

Végül aztán, ha megnézzük az egyes jövedelempótló támogatások kiegészítése előirányzatot, a költségvetési törvény által biztosított 104 milliárd forintos összegű előirányzatból 81 milliárd forintot sikerült teljesíteni. Ez az a költségvetési sor, amely biztosítja, hogy az önkormányzatok a különböző törvények által meghatározott segélyeket kifizessék. A különböző átcsoportosítások miatt csökkent az előirányzat, ám ennek csak egy része került más módon a szociális támogatások kifizetéséhez, 12,8 milliárd forintot pedig az önkormányzati fejezeti tartalék javára fordítottak, 6,5 milliárd forintot különböző

települési önkormányzatok támogatására adtak át, 3,6 milliárd forintot pedig a nevelési-oktatási intézmények felújítása, beruházása című jogcímcsoport javára adtak át.

Most itt felmerül egy kérdés. Ennyivel csökkent a segélyezettek száma, hogy több mint 20 milliárd forinttal csökkentették az erre szánt összeget? De hát, kedves barátaim, az előbb hivatkoztam rá, hogy minden szociológiai mérés azt mondta, azt mutatja, független szervezetek is, a Társítól kezdve az OECD-ig, hogy nőtt a szegénység ebben az országban, miközben önök kevesebb pénzt fordítanak a segélyezésre. Tehát ennek egyenes következménye, hogy bővült a nyomor, mélyült a nyomor. Nemcsak nőtt a szegények száma, az elmúlt, 2013-as költségvetési évben, hanem akik szegények voltak, még szegényebbek lettek.

A szociális szolgáltatások terén pontosan ebben az évben, a 2013-as évben államosították a szolgáltatások jelentős részét. Így jött létre annak idején a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság. A zárszámadás indoklása szerint az általa fenntartott 177 intézményben több mint 46 ezer fő ellátását biztosították, az ellátottak 68,4 százaléka szociális ellátásban, 31,6 százaléka gyermekvédelmi, gyermekjóléti gondozásban részesül. Arról azonban egy szó nem esik ebben a beszámolóban, hogy az intézményátadások zökkenőmentesek voltak-e, a dolgozók bérezése és egyéb juttatásai megfelelő módon lettek-e kifizetve az átadás során. Mert tudomásunk szerint nem mentek zökkenőmentesen az átállások, tudomásunk szerint nem jutottak hozzá a fizetésükhöz és a juttatásaikhoz ezek az emberek. A központilag, pályázati úton finanszírozott támogató szolgáltatásokra, közösségi ellátásokra, a jelzőrendszeres házi segítségnyújtásra, az utcai szociális munkára és a krízisközpontok támogatására 2013-ban közel 500 millió forinttal kevesebb pénz jutott, miközben 2010 előtt a Fidesz éppen azzal kampányolt, hogy nagyszámúval több pénzt fognak szálni ezekre a tevékenységekre, ezekre a szolgáltatásokra. Na, aztán persze kormányra kerülve teljesen másképp gondolták. Többek között a támogató szolgáltatások visszafejlesztésével kapcsolatban már nyílt levelet is írt önöknek a Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetsége, és magam is kérdésekkel fordultam a tárcát irányító miniszterhez. Hát kaptam is választ, amiben nem volt az égvilágon semmi.

A szaktárca szociális feladatokra fordított kiadásai sok helyen csökkentek az előző évhez képest. Kiemelkedő, hogy a fogyatékosok pénzbeli közlekedési támogatása megszűnt 2013-ban. Erről persze a dicshimnuszok nem szólnak. Azzal nyugtatják az érintetteket, hogy ebből a pénzből emelték a fogyatékosági támogatást, miközben egyébként 2012-ben többet költöttek rá. És tavaly úgy dicsőítették ezt az emelést, mint valami jótéményt, pedig csak más fogyatékosági ellátások kárára tudták visszaemlíteni és biztosítani ezt a forrást.

Kedves Barátaim! Kell hogy szóljak néhány mondatot a lakhatásról. A lakhatásról azért kell beszélni, mert kőkeményen összefügg azzal a kormányzati propagandával, ami a rezsicsökkentésről szól.

Kedves Barátaim! Nekünk volt egy kezdeményezésünk egy igazságosabb ügynevezett rezsicsökkentésről, de a Fidesz nem támogatta a javaslatunkat, amely tényleg egy igazságos rezsicsökkentés lett volna. A javaslatunk alapján fogyasztási mennyiség alapján került volna differenciálásra az árképzés, és így kerültek volna megállapításra a villamosenergia- és földgázellátásban a lakossági fogyasztók terhei, és ennek függvényében a jövedelemhez rendeltük volna a támogatás mértékét. Önök ezt nem támogatták. Ugyanakkor világos mindenki számára, ha valakinek jó nagy fogyasztása van, akkor jó nagy rezsicsökkentésben részesül.

Kedves Barátaim! A felső jövedelmi tizedben élő egymillió ember, ők a leggazdagabbak ebben az országban, átlagos havi rezsicsökkentése eléri a 25 ezer forintot. Mondják meg énnekem, milyen rezsicsökkentésben részesül az az ember, aki kukoricaszárral fűt?! Milyen rezsicsökkentésben részesül az a szerencsétlen ember, akinél már régen kikapcsolták a gázt vagy lekapcsolták a villanyt? Semmilyenben. Ebből is látszik az a perverz újraelosztás, amiben gondolkodik a Fidesz-kormány.

A napokban látott napvilágot a Habitat Magyarország egyik felmérése. Kedves barátaim, ebből kiderül a következő: 900 ezer lakásban fával, szénnel vagy egyéb fűtőanyaggal fűtenek - na, hát itt aztán semmilyen rezsicsökkentés nincs -; ebből kiderül, hogy a gyermekes családok esetében 170 ezer gyerek él olyan lakásban, ahol nincs vécé, 197 ezer gyerek otthonában nincs áram - kapaszkodjanak meg, nincs áram a XXI. század derekán! -, és 620 ezer gyerek él olyan lakásban, ahol beázik a tető, dohos vagy büdös, penészes a lakás.

Említettem, hogy az egészségügyről néhány kezesetlen mondatot fogok szólni, de, kedves barátaim, erre már nem marad időm, úgy látom. Viszont idekapcsolódóan a rokkant- és rehabilitációs ellátásokról néhány mondatot kell hogy szóljak.

Itt volt a rokkantak felülvizsgálatának eredménye, és kiderült, hogy 10 milliárdos nagyszámúval kevesebb pénzt költött az állam 2013-ban, mint 2012-ben.

(14.40)

Kedves Barátaim! Nem az a baj, nem az a baj, hogy a nyugdíjrendszer egy eleméhez vagy a szociális ellátórendszer egy eleméhez hozzányúlnak, hiszen én magam is mindig azt képviseltem, ezeknek a rendszereknek azért kell rugalmasságot biztosítani, mert a rugalmas működés következtében mindig jöhetnek szembe olyan váratlan kihívások, amelyekre jó válaszokat kell találni.

De ahogy nekifogtak például a rokkantellátás átalakításának, mindenféle átmenet nélkül emberek százazreit alázták meg hónapról hónapra, semmi másról nem szólt ez az egész ügy, mint a források kivonásáról. Egy kalap alatt megszüntettek minden korhatár alatti nyugdíjat: eltörölték a korengedményes nyugdíjat, eltörölték a korengedményes nyugdíjat, eltörölték az előrehozott öregségi nyugdíjat. Emberek százazreit hozták olyan helyzetbe, hogy, mondjuk, 60 éves koruk után elveszítik az egzisztenciájukat, megszűnik a munkahelyük, van több mint 40 év ledolgozott idejük, de nem tudnak elmenni nyugdíjba azért, mert mindenféle átmenet nélkül, pontosan egy emelkedő nyugdíjkorhatár mellett radikálisan megszüntettek minden korhatár alatti nyugdíjat. Vannak olyan emberek, akiknek 44 év ledolgozott idejük van, de nem töltötték be a 62,5 évüket, és nem tudnak nyugdíjba menni. 44 év szolgálati idővel sem tudnak elmenni nyugdíjba!

Magyarország legnagyobb szegényének tartom, hogy megszüntették a rokkantsági és a baleseti rokkantsági nyugdíjat. Azt érteni kéne még egy politikusnak is, nem kell ehhez szakembernek lenni, hogy a rokkantság egy biztosítási kockázat, a rokkantságot nem tervezi az ember, mint a nyugdíjba vonulást, az bekövetkezik. És erre nem engedtek semmiféle átmenetet, és a legnagyobb tragédiája az volt az egész ellátórendszernek, hogy egy velejéig romlott, sötét gazembert, Pósfai Gábort ráengedték a rokkantellátás rendszerére. Hála istennek, úgy hallom, a múlt hónapban kirúgták az állásából.

Na, ez az egyetlen jó cselekedete volt ennek a kormánynak a 2013-as költségvetés tárgyalásánál. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Z. Kárpát Dánielnek adom meg a szót, a Jobbik részéről.

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Korózs Lajos volt államtitkár szavai azért néminemű reakciót és korrekciót igényelnek a tekintetben, hogy valóban borzalmas lenne, ha a gyedhez, gyeshez hozzányúlna bárki is, de azért azt ne gondoljuk már, hogy a segélyezés egész rendszere oly módon jó, ahogy azt önök kezelték. Ön mint érintett, szakavatottja ennek a területnek, de ne gondoljuk azt, hogy azon - hogyha a segélyezés összegét emeljük a továbbiakban is - bármilyen múlna, mondjuk, azon képlet tekintetében, hogy az EU 20 legleszakadtabb megyéje, régiója közül négy még mindig Magyarország keleti részén található. *(Korózs Lajos: De nem ezt mondtam.)* Ömlesztgetünk mi oda akár mennyi segítyt, ha átgondolt városfejlesztési tervek, átgondolt régiófejlesztési tervek nem születnek, nem lehet változtatni ezen a helyzeten.

És ha már lakhatásról beszélünk, nagyon fontos kérdésként felhozta a rezsielőfizetést. Én most veszek egy nagy levegőt, túllépek azon, hogy 2010-re, az önök regnálásának a végére ugye, Európa első és

második legmagasabb gáz- és áramárát tudtuk produkálni. Azon is túllépek, hogy az önök korábbi kormánya garantált 8 százalékos profitot azon érintett közüzemeknek, amelyek százmilliárdokat szivattyúztak ki Magyarországról. De ha már lakhatásról beszélünk, akkor arra lenne érdemes talán pár gondolatot szentelni, hogy hogyan fordulhat elő az, hogy az önök idejében sem volt ugyan átgondolt otthoneremtési program, de a mostani kormányzat ezen zárszámadással érintett idejére sem tudta azt összehozni, hogy akár csak mérhető mértékben a bérlakásállományt növelje Magyarországon, akár fiatalok életkezdési támogatásainak a rendszerét kidolgozza, hiszen van otthoneremtési ága a költségvetésnek, az egyetlen dolgot takar, az árfolyamgát 2.0-soknak az állami lábát pótolja ki. Tehát állami pénzből finanszírozza azokat a bankokat, amelyeket állítólag az óriásplakátokon önök el tettek számoltatni.

Tehát vannak valóban ilyen súlyponti területek, érdemes ezekről beszélni, de a 2013-as időszak és a zárszámadás még mindig azt bizonyítja, hogy jöttányi előrelépést sem sikerült elérni ezeken a területeken. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Kétperces hozzászólásra Tukacs István képviselő úrnak adom meg a szót.

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. A viláért eszembe nem jutna, hogy ennek a vitának az irányát eltérítsem arra, hogy ellenzéki pártok egymással vitáznak a parlamentben, amikor a kormány zárszámadást nyújt be. Ergo, tehát én a zárszámadás ügyéről szeretnék beszélni, de szorosán kapcsolódva Korózs Lajoshoz. Azt gondolom, hogy az, ami 2013-ban elkezdődött, és amit a zárszámadás előttünk lévő szövege bizonyít, az az, hogy a kormány a költségvetési politikát a szegények, legalábbis a kevésbé tehetősek kárára képzelel el.

Mind az adórendszerben és annak rengeteg elemében, mind a szociális támogatási rendszerben, mind a foglalkoztatásban és az arra fordított pénzekben világosan kimutatható, hogy a kormány számára egyetlen réteg létezik, a tehetős, ergo szavazójának tekintett, politikai célokból támogatott és mindenféle módon előnybe juttatott réteg. A kormány számára nem fontosak azok, akik elesettek, akik nem tehetősek, és akik feltehetően nem is politikailag tudatosak, ezért aztán nem fognak rezonálni olyan ügyekre, amelyek azzal foglalkoznak, hogy az ő helyzetükön javítsanak.

Ez a politika, amely a költségvetésben és pláne a beszámolóban meglátszik, világosan kimutatható 2010-től, hiszen a kormánynak ez volt a politikája. Új középosztályt teremteni, ami a sajátja, új vállalkozói réteget teremteni, ami a sajátja, és most úgy csendesesen hozzáfűzöm, hogy új bankrendszer teremtene, ami szintén a sajátja. Ezért tehát én azt gondolom, hogy a költségvetési beszámoló kapcsán

bizony azokról kell beszélni, akik elszenvedték a kárát ennek a 2013-as évnek, na meg az előttük lévőknek. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Most Ritter Imre nemzetiségi szószólónak adom meg a szót két percben.

RITTER IMRE német nemzetiségi szószóló: *(Hozzászólását német nyelven kezdi, majd így folytatja:)* Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Parlament! Egy kis kikapcsolódásként ehhez a vitához szeretnék egypár gondolatot elmondani. A 15 perces hozzászólásomban természetesen elsősorban arra próbáltam törekedni, hogy ha nem is teljeskörűen, de mégis a magyarországi nemzetiségekkel kapcsolatos alapinformációkat és olyan problémákat meg pozitív dolgokat is felvessek, ami közvetlenül, direktben, egy az egyben érinti a magyarországi nemzetiségeket. Ezzel együtt nagyon sok olyan terület van, intézmény, szervezet, amelynek a tevékenysége szintén, ha úgy tetszik, közvetlenül érinti a magyarországi nemzetiségeket, és ennek költségvetési vonatkozásai is vannak. Egyetlenegy dologra szeretnék utalni, a Nemzeti Választási Iroda és a Nemzeti Választási Bizottság... - most is megköszönném a június 30-án benyújtott törvénymódosító csomagjának az elfogadását a parlament részéről.

Ebből csak két dolgot emelnék ki gyorsan: egyrészt azzal, hogy csökkentettük a regisztrációval kapcsolatos technikai problémákat, azt gondolom, az elmúlt időszakban több ezer elutasított regisztrációs kérelmet spóroltunk meg a Választási Irodának, és azzal, hogy a tegnapi nappal életbe lépett a törvénynek az a módosítása, hogy a következő önkormányzati választáson minden nemzetiségi szavazó is ugyanabban a szavazófülkében szavazhat majd nemzetiségre, ahol az önkormányzatra, ezzel több száz szavazófülkét, szavazatszámoló bizottságot és a többi spóroltunk meg, amelyiknek mind közvetlen költségvetési megtakarítási vonzata van. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Most 15 percben Bangóné Borbély Ildikónak adom meg a szót, az MSZP részéről.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. A kormány 2013-ban folytatja azt az átokfutást, amit 2010-ben megkezdett. Az adórendszer átalakítása lényegében a kiskeresetűek kárára kedvezett a magasabb jövedelműeknek. A családi adókedvezmény az adójóváírás eltörlése mellett csak minimális segítséget jelentett a gyermekes családoknak. A rászorulókat támogatásait ebben az évben sem emelték, emiatt is tovább nőtt a szegénység. Miközben újabb százazrek kerültek a létminimum szintje alá, és folytatódott a társadalom kettészakadása, a kormány kevesebbet fordított a jóléti kiadásokra, de tovább támogatta a felesleges presztízsbetűzéseket, és százmilliárdokat engedett át az állami bevételekből a felső tízezernek.

2013-ban a kiadási főösszeghez mért jóléti kiadások nagysága jelentősen csökkent 2010-hez képest: 2010-től 2013-ig 61,5 százalékról 56,7 százalékra csökkent. Mindez azt mutatja, hogy a kormány érzéketlen volt a válság okozta társadalmi krízisre.

(14.50)

Pedig a különböző felmérésekből tudjuk, és nem lehet elégszer elmondani, hogy mit mutatnak ezek a felmérések: nőtt a szegénység és a társadalmi kirekesztettség az elmúlt években. Az összes szegénységi mutató szerint az EU legszegényebb negyedébe tartozunk. Az összes szegénységi mutató azt mutatja, hogy ma az 1,7 millió gyermek fele nélkülöz valamilyen szinten Magyarországon. Ráadásul nemzetközi összehasonlítás szerint, az OECD szerint Görögország mellett csak Magyarországon csökkentek a szociális védelmi kiadások a válság óta. Ráadásul Magyarország volt a második legkeményebb a szociális kiadások megnyirbálásában, 2009 és 2013 között a GDP-hez viszonyítva 10 százalékkal csökkentette a kabinet a szociális kiadásokat.

Itt el kell mondani, hogy a szegénység növekedésében nemcsak a válságnak van szerepe, hanem Magyarország kormánya gyalázatos társadalompolitikájának is, amelyben a szegényeket folyamatosan bűnösnek állítja be. Ahogyan egy friss megjelent tanulmány is leírja, a jövedelmi helyzet romlása abból is adódik, hogy a gyermekes családokat is érintő ellátások túlnyomó részét vagy nem emelték évek óta - itt beszélünk a családi pótlékról, a gyesről -, vagy az összeget csökkentették, foglalkoztatást helyettesítő támogatás, rendszeres segély, vagy a hozzájárulás feltételeit szigorították úgy, hogy sokakat kizárjanak tudatosan a rendszerből. Itt el kell mondani, hogy a közmunkán kívül lényegében semmit nem adott a kormány a letelesebbeknek, de ne felejtjük el, hogy ezt is miként tette meg, 2011-ben 20 százalékkal lecsökkentette a közmunkáért adható bér összegét, majd 2012-ben 20 százalékkal lecsökkentette ennek a segélynek a mértékét is, amit azok kapnak, akik nem jutnak közmunkához. Eközben a minimálbér nettó összegét nem emelték, hiszen a bruttó bér növelése az adórendszer átalakítása miatt kézzelfogható emelkedést nem hozott. Most a minimálbér összege 66 ezer forint.

A kormány trükkjeivel úgy akarta elkápráztatni az embereket, hogy ne vegyék észre, hogy közben folyamatosan a zsebükben kotorásznak. Mi történt ebben az évben? Öt új adót vezettek be, köztük a tranzakciós adót, a baleseti adót. Ezzel a két adóval több tízezer forintot vettek ki a magyar emberek zsebéből. A 2013. évi költségvetés benyújtásakor a következő idézet merül fel: akkor, amikor tényleg baj van, ne a szociális szférát akarják szétverni, ne a szociális tárca területétől vegyék el azokat a támogatási lehetőségeket, hanem vonják meg máshonnan, vegyék el máshonnan, illetve próbáljanak

meg gazdálkodni normálisan. „A legnagyobb baj - persze ez nem is kérdés - az önök kormányzása, amely olyan válságot jelent, hogy az egész világon már röhögnek Magyarországon, és ez a legszomorúbb” - ezt Soltész Miklós mondta 2008-ban a 2009-es költségvetés vitájában. Vajon mit gondol most arról, amit az elmúlt években tettek, amikor Soltész Miklós volt a szociális területért felelős államtitkár?

Felhárító, hogy mindezek után egy nemrégiben megjelent kormányhatározat szerint a 2013. évi maradványokból újabb átcsoportosítást hajtanak végre, több száz millió forintot vesznek el a szociális ágazattól, elsősorban a szociális és gyermekvédelmi, gyermekjóléti intézményektől. Itt jó néhány dologra felhívnam a figyelmet. A családi támogatásoknál kiemelném a családi adókedvezményt, amit önök vezettek be, és sok mindenki elmondta, hogy miért rossz ez a rendszer és miért nem fog működni, és miért nem fog azokhoz a családokhoz eljutni, ahol a legégetőbb szükség lenne rá.

A családi adókedvezményt ugyebár úgy lehetett igénybe venni, és beszélek a nagycsaládosokról, a három vagy több gyermeket nevelőkről, hogy a tavalyi évben több mint 600 ezer forintot kellett ahhoz keresni egy családnak, hogy teljes összegben a havi 99 ezer forintot igénybe tudják venni. Államtitkár úr, maga is jól tudja, mert a kormánytól csak ön van itt, hogy hány ember keres ma Magyarországon - akár ha két emberről, egy családról beszélünk - bruttó 611 ezer forintot. Persze, önök is rájöttek, bár nem ismerték el nagyon sokáig, és utána terjesztették már ki a kampány időszakában, hogy másféle eszközök-höz is hozzányúljanak, hogy a kisebb keresetűek is igénybe tudják venni a családi adókedvezményt. 2013-ban volt az a felhárító tettük, amikor az emelt összegű családi pótlékot elvették 60 ezer beteg gyermektől. Maguknak már ez sem szent, hogyha egy gyerek beteg. Bűnösnek állítanak be mindenkit ebben az országban csak azért, hogy pénzt tudjanak spórolni és mindenféle presztízsberuházást utána megvalósítsanak, és építsenek mondjuk, a maga településén is stadiont. Itt 62 ezer beteg gyerekről beszélünk, akitől megvonták a támogatást 2013-ban.

A tankötelezettség korhatárának leszállítása 18 évről 16 évre nemcsak a felnövekvő generáció tudatos elbutítása, mert önök számára nem kell itt okos ember, az jobb, ha elhagyja ezt az országot, jobbágyokat és inasokat kell ebben az országban nevelni. Ezt a miniszterelnökük is elmondta a napokban, itt komoly pénzeket spóroltak meg ezzel. Kettő dolgot tesznek: elbutítják a társadalmat, és közben egyidejűleg pénzt spórolnak ezzel.

A számok legalábbis jelentős csökkenést mutatnak ebben az irányban is. A zárszámadási adatok szerint 2010-ben még 364 milliárd forintot fordított az állam a családi pótlék kifizetésére, 2013-ban ez az összeg már csak 337 milliárd forint. A támogatásban részesülő gyermekek száma is csökkent, ez átlagos létszám, 152 ezer főről lecsökkent 2013-ra. Azért

fontos ezt elmondanunk, mert a kormány az elmúlt négy évben - miként ezt tette az első Orbán-kormány is - nem emelte a családi pótlék összegét, így az ellátás ismét jelentős értékvesztésen esett át. Ez az egyetlen összeg, ami minden gyermeknek jár, függetlenül attól, hogy milyen anyagi helyzetben van a családja.

A rendszeres gyermekvédelmi támogatást is most már átalakította a kormány. Most már Erzsébet-utalványban lehet hozzájutni. Látszik az is, hogy az előirányzott 7,1 milliárd forintos összeget 91 százaléban sikerült teljesíteni, nemcsak azért, mert most már nehezebben jutnak hozzá a rászorulóknak ehhez a támogatási forráshoz, hanem lényegében a hozzáférést már évek óta nem változtatták, és emiatt nem jutnak hozzá. De az a legnagyobb probléma, hogy amikor a szegény családok kiesnek ebből a támogatási rendszerből, nem kapnak innentől fogva ingyenes étkeztést, és nem kapnak tankönyvtámogatást.

Nagyon kevés időm marad, és nagyon sok mindent szeretnék még beszélni. Itt el kell mondanom azt, hogy egy kormány sikerességét az támasztja alá, ha gyermekek születnek egy országban. Soha olyan rossz gyermekszületési szám nem volt Magyarországon, mint 2011-ben: 88 ezer gyermek született, és sikerpropagandaként élük meg önök az elmúlt két évben, hogy 2-3 százalékkal növekedett a gyermekszületésszám. Ez is a KSH kozmetikázásán alapul, mert kétféle adatot látunk a közölt statisztikából. Az egyik adat azt mondja, hogy körülbelül 2 ezer gyermek van, aki külföldön született és anyakönyvezve lett, de egy másik adat szerint ez elérheti a 10 ezret is. Ha ezeket a számokat kivesszük, akkor még sokkal rosszabb a mutató a gyermekszületésszámban, amit látunk, mint amit havonta közzétesznek. Szóval, el lehet mondani, hogy a maguk sikerpropagandája csak a tévében és a médiában működik, a magyar családok tisztában vannak vele, mert ebben az országban most a legnagyobb szegénységi kockázatot jelenti gyermek szülni.

Itt még beszélni kell arról, ami az egyik kedvenc témám, a stadionépítés. A 2013. évi költségvetésben több tízmilliárd forintot különítettek el mindenféle stadionépítésre úgy, hogy közben a magyar fociválogatott húsz helyet esett vissza az idei évben, az 54. helyre került. Azt gondolom, ez mindent megér, csak azt nem, hogy támogassák Magyarországon a focit. Több tízmilliárd forintot költünk stadionépítésre. Míg maguk bevezették az iskolákba a mindennapos testnevelést, a 2013-as költségvetésben nem irányoztak elő tanteremépítést, tornaterem-építést és tanuszodát. Közben rájöttek, mert 2014-ben már elkezdték, 3 milliárd forintot elkülönítettek tornaterem-építésre és uszodaépítésre.

(15.00)

Kétszer 3 milliárd forintot, közben stadionokat építenek több tízmilliárd forintért. Nincsen tornate-

rem, és tudja, államtitkár úr, muszáj magának mondanom - igaz, gondolom, ön már felnevelte a gyereket -, van most már elméleti testnevelés-oktatás, elméleti, és elméleti táncoktatás. Eljutott ez az ország idáig. Nevetséges! És itt még el kell mondani azt, hogy a nyári szociális étkeztetés, amit maguk olyan sikerpropagandaként adnak el, lassan nevetségessé válik, amit ezzel a programmal művelnek, amit mi, a szocialista kormányzat bevezetett. Sikerként adják el, hogy több mint ezer települést zártak ki a nyári szociális étkeztetésből, több tízezer gyereket zárnak ki, körülbelül 30 ezer gyereket, aki nyáron nem kap étkezést több mint 50 napon keresztül - és beszélnek maguk arról, hogyan támogatják a családokat.

A szegénység a legnagyobb mértékben a falvakban érhető utol, lehetne úgy is fogalmazni, hogy szembejön nap mint nap velünk a szegénység, főleg azzal, aki még ki mer menni az utcára politikusként, de úgy is mondhatnám, hogy lassan orrba vág bennünket, ha így haladunk. Az adatok drámaiak. Addig, míg azt mondjuk, hogy minden harmadik gyerek éhez, ezekben a falvakban a gyermekek aránya 50-70 százalékra tehető. 50-70 százalék, és közben - Korózs Lajos már elmondta előttem - néhány szobával odébb arról tanácskoznak, hogy hogyan kellene ezeket a támogatási rendszereket még jobban megnyirbálni, gondolom, csak azért, hogy még több stadiont tudjanak ebben az országban felépíteni.

A rezsicsökkentéshez még annyit mondanék - és lehet, hogy egy kicsit populista leszek, de ugyebár üresek a padosrok, mert arra nem hajlandóak a fideszes politikusok, hogy bejöjjenek egy ilyen vitára -, hogy amikor este hazamennek, és felkapcsolják a villanyt a lakásban, jusson eszükbe az a majd' 200 ezer gyerek, akinek a lakásában nincs villany. Amikor arról cikkeznek az újságokban, hogy három fürdőszoba kell-e egy villába vagy öt, már nem elegendő a három, jusson eszükbe az a majd' 200 ezer gyerek, akinek a lakásában se WC, se fürdőszoba nincsen, és jusson eszükbe az a 900 ezer lakás, ahol olyan gyerekek élnek, ahol naponta penész van, beázik, és bűz van a beázás miatt. És jöhetnek a rezsicsökkentéssel! Ma több mint 100 milliárd forinttal tartoznak a közműszolgáltató cégeknek a családok, és többségében 90 napon túli tartozások vannak. Tudja, államtitkár úr, ma egy család, 74 százaléka a családoknak egy váratlan kiadást nem tud megfinanszírozni, ez a váratlan kiadás 50 ezer forint, potom 50 ezer forint! *(Közbeszólás az MSZP soraiban: De stadiont kell építeni!)* És jöhetnek maguk itt a rezsicsökkentéssel meg mindenféle... A hátam mögött mondják a stadionépítést, mert egyszerűen nem bírom türtöztetni magam a stadionokkal, mert erre futja ebben az országban, közben meg a gyerekeink, arról beszélünk, hogy éheznek, éheznek, éheznek.

Ezért nem fogom tudni elfogadni én magam sem ezt a zárszámadást, és úgy gondolom, hogy a Szocialista Párt sem. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Tukacs István képviselő úrnak adom meg a szót.

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a lehetőséget. Tisztelt Képviselőtársaim! A mondanómat nem feltétlenül csak a 2013-as költségvetési beszámoló adja, hanem az, amit itt látok a magyar parlamentben. Folyik egy vita a 2013-as költségvetés teljesítéséről, kormányzati vezérszónokok mondják el - néhány órával ezelőtt -, hogy csodálatos évet zárt 2013-ban a magyar költségvetés, és mit kell hogy lássak? Egyfelől egy hozzászólási listát, amelyen kizárólag csak ellenzékiek szerepelnek, és látok itt az ülésteremben egy kormánypárti képviselőt üldögelni. *(Tállai Andrásnak:)* Államtitkár urat, ha megengedi, nem számítanám hozzá, mert önnek munkaköri kötelessége végighallgatni ezt a vitát.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ezt a helyzetet botrányosnak tartom. A magyar parlament történetében a rendszerváltás óta nem fordult elő, hogy költségvetési beszámolót úgy tárgyaljanak, hogy egy kormányzat nemhogy nem tudja, nem is akarja megvédeni az álláspontját ebben az ügyben, nincs jelen a vitában, és - ha megengedi, tisztelt elnök úr - nemcsak a tisztelt Háznak, hanem a bennünket televízió, rádió nyomon követő választópolgároknak is mondanám, hogy példátlan ez a helyzet. Itt tartunk, merthogy lement október 12-e, és kormánypárti képviselőtársaim részéről a dolog, úgy látszik, most már rendben van, nem kell foglalkozni a magyar parlamentarizmussal, nem kell megvédeni az álláspontjukat arról, amiről különben azt tartják, hogy jó. Államtitkár úr még egyetlen hozzászólásra nem reagált, nem vette a fáradságot arra, hogy megvédje azt a benyújtott beszámolót, amit itt szednek ízekre az ellenzéki képviselők a délután folyamán sorozatosan. *(Tállai András: 30 percig szóltam hozzá. Ne személyeskedj! - dr. Bárándy Gergely: Az reakció volt?)*

Elnök úr, bocsássa meg, hogy nem feltétlenül a tárgyról, de a helyzetről szerettem volna legalább ennyit két percben elmondani. Köszönöm szépen a lehetőséget. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most 15 perces időkeretben Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, alelnök úr. Tukacs képviselőtársammal csak egyetérteni tudok. Skandalum! Tehát ez botrány, botrány a Parlament falai között, hiszen itt ül 15 szocialista képviselő, lézeng néhány más ellenzéki képviselőtársam, de töredéke - töredéke! - sincs annak, ami a kormányzati padosrokban kellene hogy legyen, egyfelől; ja, meg az Állami Számvevőszék még itt van hivatalból az államtitkáron kívül. Na szóval, nem akarom én ezt ragozni, csak azt akarom mondani, ha önöknek ennyire fontos mindez, akkor nem kellene folyamatában, tudják, a hétköznapiakban hülyének nézni az embereket, akkor nem kellene olyan dolgok

sokaságával etetni őket, amiket, ha nem gondolnak végig, mert esetleg nincs idejük rá, mert a megélhetésükért küzdenek tíz körömmel kapaszkodva azért, hogy legyen otthon kenyér az asztalon, akkor, azt gondolom, azon kell önöknek elgondolkodni, hogy felelősséggel eleget tesznek-e a megbízatásuknak. Nem önnek egyedül, képviselőtársam, mondom, aki itt ül, nem, ön kivétel, a másik, a másik százegyhány képviselőtársamnak.

De nézzük a tartalmat, nézzük azt, hogy a költségvetéssel kapcsolatosan, a zárszámadás tekintetében hogy is nézünk ki! Nem más ez, mint a kiszámíthatatlanság birodalma, hiszen 2013-ban hétszer - emléképeim szerint hét alkalommal módosították, hetes alkalommal -, nem telt el két-két hónap, és módosították a költségvetést. Gondolkodjanak el rajta! Hol van itt a stabilitás, a kiszámíthatóság? Nem, nem az van, nem kiszámíthatóság, kiszámíthatóság van. Az emberek kiszolgáltatottságát teremtik meg az újabbnál újabb döntéseikkel, amelyek alapvetően csak önökről, saját magukról és a klientúrájukról szólnak, de nem az emberekről, nem, nem a tízmillió Magyarországon élő emberről.

Megalapozatlan, és meggyőződésem szerint diletantizmus mindaz, amit önök csinálnak. Igen, s miért mondom ezt? Azért mondom ezt, mert ha komolyan belegondolunk abba, hogy mi zajlott 2013-ban - de akár megnézhetjük a '11-es esztendőől kezdve a történetet -, akkor látjuk, hogy Európa centrumától nem pozitív irányú ellépéseket tudunk tenni, elmozdulásokat tudunk tenni, nem, hanem vagy beragadunk ott, ahol vagyunk, vagy épp csökkenő trendeket, tendenciákat tudunk felmutatni. Nem válik jobbá a helyzet, és közben a családok, közben a vállalkozások több adóteherrel néznek szembe. Mesélhetnek önök bármiről, becsapathatják az embereket időszakos jelleggel, a végtelenségig ez nem megy, képviselőtársaim. Nem, képviselőtársaim, a végtelenségig ez nem megy! Lehet hazudozni orrba-szájba, lehet mindent mondani az embereknek, amit időszakosan elhisznek, de előbb-utóbb rá fognak ébredni arra, hogy önök nem őket képviselik, hanem saját magukat, és még egyszer mondom, a klientúrájukat.

Családok s vállalkozások több adót fizettek 2013-ban, mint mondjuk, az előtte levő esztendőben, 2012-ben. Ha azt mondom, mondok egy számot, egy irányszámot, hogy több mint 6 százalékkal több adót, akkor ez úgy nem mond semmit, de ha azt mondom, hogy 6862 millió forinttal többet, akkor ez már valamit mond. Ennyivel több pénzt vettek ki az emberek és a vállalkozások zsebéből.

(15.10)

A gazdaság teljesítménye közben pedig csökkent, 2011-hez képest mértékadó módon csökkent. Hát nem véletlen! Önök nemcsak az embereket tet-

ték kiszolgáltatottá, önök megszorították a vállalkozásokat, őket is falhoz állították. Emlékeznek rá, csináltak egy munka törvénykönyvet, ahol mindenben legyalulták a munkavállalókat meg az őket képviselőket. Hozzáteszem, arról keveset beszéltünk még itt a parlament falai között, hogy a vállalkozásokat is falhoz szorították. Nekik egyetlenegy dologgal, egyetlenegy eséllyel adtak többet: azzal, hogy még egy bőrt lenyúzhatnak a munkavállalóikról. Hát ez az önök filozófiája! Amíg lehet, addig becsapják a környezetüket, mind a munkavállalókat, mind a munkaadókat. Három év, 2011, 2012 és 2013 távlatában ennek az országnak a gazdasági növekedése, tudják, mennyi volt? Egy ujjammal meg tudom mutatni: három év időszakában 1 százaléknyi; ugye az a mérhetetlenség kategóriája, semmi. Ezt hozták önök ebbe az országba.

Azt gondolom, el kellene gondolkodniuk, hogy ha tényleg jót akarnak tenni, akkor valamit másképp kellene csinálni. A munka világában - ahogy az előbbi kétperces hozzászólásomban mondtam - mindenkit be akarnak csapni. Olyan statisztikai felületeket mutatnak csak meg, amelyeken keresztül olybá tűnne, mintha jobb lenne a helyzet. 200 ezer közfoglalkoztatott? Ja, hogy sokan sajnos még érdemi munkát sem tudnak végezni? Önmaguk, ők maguk szégyellik adott esetben azt, hogy valamilyen szintű - a megélhetést nem biztosító - jövedelemhez úgy jutnak hozzá, hogy közben produktumot nem tudnak tenni az asztalra; nem egy ilyen emberrel beszéltem. Az emberek dolgozni akarnak, az emberek tisztességes tevékenységet akarnak folytatni, az emberek értéket akarnak előállítani.

Önök ennek az esélyét sem adják meg, csak azt teremtik meg, hogy hogyan lehet becsapni a társadalmat. S közben ez a kétharmados kormány - példaként - a közfoglalkoztatottak bérének az egyharmadát elvette tőlük. Tudják, 2010-ben 60 200 forintot kerestek ezek emberek. Most 51 ezer forintot, de 2010-re visszaszámolva ennek a pénznek az értéke 41-42 ezer forintot ér. Hát volt egy 18 százalékos infláció abban a négyéves időszakban! Tudják tehát, hogy önök a kormányzásukkal nem adtak, hanem elvettek, annak a 200-300 ezer közfoglalkoztatottnak a bére egyharmadát elvették.

De hasonlóképpen cselekedtek önök a minimálbéresek esetében is. A minimálbér ma, négy év elteltével kevesebbet ér, mint 2010-ben. A 18 százalékos inflációval visszaszámolva az 55-56 ezer forintot súrolja a minimálbér értéke. 2010-ben 60 200 forint volt. Megint csak elvettek 4-5 ezer forintot az emberek zsebéből havonta a minimálbéresek tekintetében - s közben plakátolták magukat orrba-szájba? Orbán Viktor nyilatkozgatta a nagyvilág felé folyamatában, hogy nő a minimálbér, nő a minimálbér? Nő, a francot nő! A bruttója nő, ami után adóterhet, többletet kell fizetni, az nő, de az emberek zsebében, amiből meg kell élni, annak nem nő, hanem csökken a vásárlóerő-értéke ezeknek a forrásoknak.

De nem csak a közfoglalkoztatás tekintetében, nem csak a minimálbéresekre vonatkozásában! Gondolják végig, mondjuk azt, hogy a köztisztviselőknél mi történt! Négy év leforgása alatt - soha nem volt ilyen a rendszerváltás pillanatától -, négy év leforgása alatt az adott ciklusban, négy év időszakában egyetlenegy árva fillérrel nem változott a köztisztviselői illetményalap mértéke: 38 650 forint 2010-ben, meg most 2014-ben is. Mi a francról beszélnek önök? Miről? Semmit nem tesznek az emberekért e tekintetben, hazudoznak a szemükbe összevissza, miközben a bérük a közfoglalkoztatottaknak, a minimálbéreseknek, de a közszférában dolgozóknak is csökken. A köztisztviselőknél 2013-ban jelesül - hiszen arról az esztendőről beszélünk - 4, azaz négy százalékkal csökkent a reálkeresetük. Hát erről szól az önök tevékenysége, ezzel kellene szembenézni! Államtitkár úr, lehet itt erre válaszolni érdemben, tényszerűen! Érdemben és tényszerűen! Ezzel kell szembenézni, és ezen kell változtatni!

Azt gondolom, hogy mindezek mellett mindaz, amit önök csinálnak - példát mondom - a Munkaerőpiaci Alapon keresztül, ami ma már nem Munkaerőpiaci Alap, tudom, hanem Nemzeti Foglalkoztatási Alap. Azzal, hogy Munkaerőpiaci Alapból Nemzeti Foglalkoztatási Alap lett, önök 10-20 milliárd forintot kivettek az alapból. Ettől lett nemzeti? Hát önök járatták le a „nemzeti” szót, a tartalmat azzal, hogy valamit munkaerő-piaciból nemzetivé változtatnak, és tízmilliárdokat vesznek ki az alapból? Hát szégyen! Ha már fontos - nekem igen, de önöknek is - nemcsak a szavak szintjén a „nemzeti”, hanem tartalom tekintetében is, akkor a források oldaláról is úgy kellene cselekedni.

És tudják, a beltartalom tekintetében ennél a Nemzeti Foglalkoztatási Alapnál a központi költségvetés érdekes módon még ebből a csökkenő, még ebből a csökkenő forrástartalomból is kivon pénzekeket. 6000 millió forintot zároltak, a központi költségvetésnek volt szüksége rá. De nemcsak a központi költségvetést, a Nyugdíj-biztosítási Alapot is támogatták ebből! Nem innen kell támogatni, nem, máshonnan kell megtalálni a forrásokat! Ja, hogy terv szerint is 300-400 millió forintot előirányoztak, hogy fognak majd ebből az alapból átutalni, aztán a végén ennek a háromszorosát utalták át? Hogy működik ez? Mondtam, dilettantizmus, kiszámíthatatlanság mindaz, amit csinálnak.

De mondom mást is a Munkaerőpiaci Alappal, a Nemzeti Foglalkoztatási Alappal kapcsolatosan. Járulékkedvezmények tekintetében önök egy ilyen hatmilliárd forintos nagyságrendet különítettek el. Ezzel a pénzzel szemben közel a felét használták fel. Mi az oka ennek? Nem voltak vállalkozások, akik ezt igénybe vették? Miért? Ha olyan jól működik az ország, és ha a vállalkozások által foglalkoztatottak tekintetében lehet járulékkedvezményeket adni, akkor a tervszámokban megmutatott forrásoknak miért nem lehetett, miért nem lehetett az utolsó

fillérét is felhasználni azért, hogy minél több ember dolgozhasson?

De nemcsak a járulékkedvezmények tekintetében igaz ez, igaz ez a szakképzési, felnőttképzési támogatások vonatkozásában is. Ott egy 25 milliárd forintos nagyságrendet vagy talán még attól is többet - 27,5 milliárdot pontosan - különítettek el, és ebből a 27,5 milliárd forintból sem használták fel a teljes összeget, nagyjából 18 milliárd forintot. Miért? Mi ennek az oka? Ha a gazdaság felszívó képessége megvan a foglalkoztatáspolitikai tekintetében, akkor nyilván a gazdaság igényeihez illesztett képzések sokaságát kell folytatni. Hát ez mutatja azt, hogy a versenyszférában nincs foglalkoztatásbővülés; nem-hogy bővülés nincs, adott esetben az öt fő felett foglalkoztató helyeken csökkenés van. Önök szembehazudnak, szembehazudnak, statisztikákon keresztül olyan helyzetet próbálnak teremteni, ami ezt cáfolja, az igazat, a valót meg nem mutatják meg. Ezt én tisztességtelenségnek tartom, ez szerintem becstelenség.

Az álláskereső támogatások tekintetében, nagyjából Korózs Lajos beszélt róla. 2010-ben 137-138 milliárd forint volt. 2013-ban 59 milliárd forintot irányoztak elő, majd 51,8 milliárd forintot használtak fel, miközben - és ez a lényege a mondandómnak - a munkaadói és a munkavállalói járulékokat ugyanúgy beszédték az utolsó fillérig, a dolgozó emberektől meg a vállalkozásoktól ugyanúgy beszédték a pénzeket, ugyanazt a nagyságrendet, nagyjából 190-200 milliárd forintot, és ennek töredékét, az egynegyedét használták fel arra, hogy azon szerencsétlen sorsú emberek sokasága, aki a munkahelyét elvesztette, átmenetileg kezelhesse az életét, míg új munkahelyet nem tud találni a maga számára. Mi ez, ha nem tisztességtelen, bectelen hozzáállás, a segítő kéz elvétele? Az, hogy Európában ez a legrövidebb futamidejű támogatás, három hónapos - kilenc hónapról csökkentették önök erre? -, már semmi, az már nem is érdekes e tekintetben.

És az, hogy olyan Start-munkaprogramot honosítottak meg: téli közfoglalkoztatás a választásokat megelőzően? Tudják, ismerik?! Tudják, amikor diszlexiás gyermekeknek történő tananyagokon keresztüli oktatásokat végeztek?! Nem akarok részletekbe menni, a napocskák, felhőcskék rajzolásán keresztül. Szóval, ez szégyen, és önöknek az arcán nincs ott az arcpír, hogy mit csinálnak?

(15.20)

Ja, hogy nincs ott az arcpír? Ide se jönnek, szembesülni sem akarnak azzal, hogy mit tettek, hogy mit csináltak? És hogy válaszuk sincs minderre? Ez botrányos! És persze hozzátesszem: a szakképzési hozzájárulás tekintetében - amit meg be kell szedni -, ott mintegy 6 milliárd, 6000 millió forinttal többet beszédték a vállalkozásoktól. Beszedni, azt tudnak! Adóbevétel? Abban jók, hogyne! Abban,

hogy vigyázzanak a vállalkozásokra, abban, hogy vigyázzanak az emberekre? Abban már kevésbé. Kiszámíthatatlan dilettantizmus, megalapozatlanság mindaz, amit önök végeznek.

Gyakorlatilag összességében mindössze annyit szeretnék mondani, hogy önök, amit csinálnak, az nem más, mint a brutális megszorítások (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), a több adó kivetése, a növekvő államadósság, és majd ha kell, akkor még elmondják képviselőtársaim, hogy mi minden mással párosul.

Elnök úr, köszönöm szépen. (*Taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Most 15 perces időkeretben Harangozó Gábor István képviselő úrnak adom meg a szót.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselők! (*Közbeszólás az MSZP soraiból: Tisztelt Ellenzéki Képviselők!*) Igen, tisztelt ellenzéki képviselők, és üdvözljük mind a két, mert most már megduplázódott a fideszes képviselők száma, szóval mind a két fideszes képviselőt a Házban.

Gúr Nándor képviselőtársam az előbb arról beszélt, hogy a 2013-as évi költségvetés kiszámíthatatlan, megalapozatlan és dilettáns; én akkor ehhez még hozzátennem azt is, hogy és mindenképpen vidékromboló az, ami itt az elmúlt évben történt, amit a számok is mutatnak. Ugyanis, tudják, nemcsak az a baj, hogy hazánk lemaradása az európai centrumtól tovább folytatódott, hanem annak ellenére, hogy önök nagyon sok milliárd forintnyi pénzt költöttek el arra, hogy a magyar lakosságot megtévesszék - tudják, „Magyarország jobban teljesít” plakátokkal tapétázták ki az egész országot, súlyos tízmilliárdokat költöttek el a közmédiában arra, hogy elhitesse az emberekkel, hogy Magyarországon jó irányba mennek a dolgok -, de ha megnézzük a számokat, egészen mást látunk. Ma már nemcsak az európai centrumtól vagyunk egyre távolabb, hanem a régiós versenytársainktól is kezdünk drámaian lemaradni. Ma már sok mutatóban Románia és Bulgária is megelőz minket, amire korábban soha nem volt példa.

Tudják, ezen kívül, hogy kezdünk lemaradni Európától, lemaradunk a versenytársaktól, legalább ennyire fájó folyamat az, hogy az országon belüli regionális különbségek, és ami még rosszabb, az ezeken belüli, kistérségek közötti különbségek is egyre jobban nőnek. A legszegényebb, leghátrányosabb helyzetű térségek és a jobb lehetőségű, jobb módú térségek közötti különbség is egyre drámaiban nő. Azzal, hogy a vidéken élő családoktól és vállalkozóktól újabb és újabb áldozatokat követeltek, tovább nőtt a szegénység is, ami leginkább ezeket az elmaradott térségeket, falvainkat sújtja.

Ma már ennek köszönhetően közel, sőt már több mint 4 millióan élnek a létminimum alatt. A legap-

róbb vidéki települések pedig lassan teljesen ellehetetlenülnek, a fejlesztésekre nem jut pénzük, tartalékaikat felélik, miközben a közszolgáltatások folyamatosan leépülnek. Sajnos igen jól példázza ezt, ami Somogy megyében az aprófalvas részekben történik. Amikor még vannak olyan időszakok, hogy néhány statisztikai mutatóban az országos átlag, mondjuk, az előző évihez képest jobbat mutat, akkor is azt kell látnunk, hogy az aprófalvas térségekben, így Somogy megyében is nemhogy bármiféle javulás lenne, hanem a drámai leszakadás tovább nő.

S miközben a vidéki élet nemcsak nehezebb, a kiszolgáltatottság is egyre inkább nő. Ugyanis például a földek hatalmi célokra történő lenyúlását intéző Nemzeti Földalapról nemcsak az derült ki, hogy a földmulyik végrehajtó kormányzati háttérintézménye, de az Állami Számvevőszék jelentése alapján, véleménye szerint a belső kontrollok működése a Nemzeti Földalagnál, a Nemzeti Földalappal kapcsolatos bevételeknél és kiadásoknál csak részben volt megfelelő. Ráadásul az Állami Számvevőszék elutasító záradékkal látta el a Nemzeti Földalappal kapcsolatos kiadásokat, mert a fejezet kiadásainak 5,5 százaléka, azaz 937 millió 400 ezer forint nem volt jogszerű, és elszámolásuk nem a vonatkozó jogszabályok előírásai szerint történt.

Azon túl, hogy ez a közel egymilliárd forint jogszerűtlen kiadás felháborító, tisztelt hölgyeim és uraim, jó lenne, ha valami felelőst is megneveznének ez ügyben. Ugyanis, tudják, amikor a Nemzeti Földalagnál, az egyik legfontosabb tevékenységüket jelentő földbérletpályázatoknál, földhasznosítási bérletpályázatoknál kiderült, hogy az a pályázati rendszer, amit működtetnek, nemcsak visszaélésekre ad lehetőséget, hanem rendszeresen vissza is éltek vele - és ezt ügyészségi anyagok is bizonyítják, hogy visszaéltek a pályázati rendszerrel -, hogy ennek nem lett következménye, és a mai napig ugyanez a pályázati rendszer megy tovább, azt valahol, ismerve a Fidesz gondolkodását, még meg is tudom érteni, hiszen nyilvánvalóan fideszes érdekből, fideszes vezetők utasítására csinálta ezt a hivatal. Hiszen ennek a rendszernek a lényege az, hogy helyben, vidéken az a kevés kis megélhetési lehetőség is azoknak a vidéki fideszes potentátoknak a kezében legyen, akiket önök kiszemelnek. Ők megkapják a földet, megkapják a megélhetési lehetőséget, és lehet náluk cselédként, közmunkásként, az állam által fizetett, a vállalkozónak semmibe nem kerülő módon cselédként foglalkoztatottnak lenni, és majd ezek a kiszemelt vállalkozók természetesen majd finanszírozzák a falunapokat, hozzák a szavazókat, mint ahogy ezt látjuk is. És ezt önök még föl is vállalják, tulajdonképpen azt üzenik a vidéki lakosságnak, hogy aki beáll a sorba, annak esetleg ebből valami kis apró részlet csurranhat, cseppenhet, aki meg nem, attól még azt a kicsit is elperelik, amin eddig gazdálkodni tudott, mint ahogy ez történt Bábonymegyeren is például, vagy számos más példát tudnánk erre

mondani. De hogy egymilliárd forintot nem tudnak elszámolni, hogy hogyan költöttek el vagy szabálytalanul költöttek el, az nem lehet az önök érdeke sem, hogy ezt tovább védjék. Úgyhogy azon túl, hogy ez - még egyszer mondom - felháborító, remélem, hogy felelősei is lesznek ennek a történetnek.

De a rossz és dilettáns tervezést bizonyítja az is, hogy az osztatlan földtulajdon kimérésének költségére 2 milliárd forintot irányoztak elő. Nagy propaganda volt, hogy majd önök most meg fogják oldani ezt a problémát, és sajnos azt kell látnunk az önök által benyújtott számokból, hogy a 2 milliárd forintból alig 379 millió forintot sikerült elkölteni, ami azt jelenti, hogy a nagy propaganda ellenére valójában nem tettek semmit a probléma orvoslására, és ez továbbra is megoldandó és súlyos probléma a vidéki gazdálkodók számára, amit ennek a dilettáns hozzáállásnak köszönhetően nem sikerült a tavalyi évben megoldaniuk.

De ugyanígy ezt a rossz és dilettáns tervezést bizonyítja a sertésstratégia végrehajtása is. Szintén hatalmas propaganda volt, hogy milliós számmal fogják emelni a sertésszámot Magyarországon, amire egyébként szükség is lenne. Erre betervezték a költségvetésbe 2,6 milliárd forintot - és mit látunk a számokból? Azt, hogy valójában 82,6 millió forintot sikerült a 2,6 milliárdból elkölteni.

Nem véletlen, hogy ha megnézzük a további számokat a sertésfronton, akkor ennek következtében azt látjuk, hogy 2013. december 1-jén az egy évvel korábbinál 54 ezerrel volt kevesebb az állomány létszáma, tehát nemcsak a pénzt nem tudták elkölteni, de a stratégia sem működött. Ami a legérdekesebb, és talán, ha nemcsak az elmúlt évet akarjuk értékelni, de a következőre is, a következő évi költségvetésre is szeretnénk készülni, a legtanulságosabb történet az, ami a sertésügyben történt. Hiszen önök leírják azt, hogy az élő és a hasított félsertés áfáját 27 százalékról 5 százalékra lecsökkentették, és hogy ennek az intézkedésnek a hatására, ez az intézkedés jelentősen hozzájárult a gazdaság fehéritéséhez, az érintett vállalkozások versenyképességének növeléséhez, a feldolgozóiparban a hazai sertések felvásárlásának ösztönzéséhez.

(15.30)

Magyarul, bevált ez az áfacsökkentés, a 27 százalékról 5 százalékra történő áfacsökkentés a hasított félsertés és az élősertés tekintetében. Ha megnézzük az ideai számokat - ez már nincs benne ebben a zárszámadási törvényben -, azt látjuk, hogy idén elkezdett a dolog működni, és régóta nem látott sertésállomány-növekedést regisztrált a KSH. Ez ráadásul a szakértők többségének véleménye szerint igazából nem is annak tulajdonítható, hogy több sertés van ma Magyarországon, hanem annak, hogy a kisebb áfa miatt visszaszorult a feketegazdaság, és így a

sertésállomány lényegesen nagyobb része kerül bejelentett módon, áfát megfizetve a hazai forgalomba. Tudják, ez nemcsak azért fontos, mert így az áfát megfizetik utána, hanem ennek nagyon fontos nép-egészségügyi, állat-egészségügyi vonatkozásai is vannak, és a feketefoglalkoztatásra gyakorolt hatásai is vannak. Hiszen ma az élelmiszeripart az fojtja meg, hogy a 27 százalékos áfa nemcsak Európában a legnagyobb, hanem egész Európában 0 és 9 százalék között van az alapvető élelmiszerek áfakulcsa. Ezzel egy tisztességesen vállalkozó magyar gazdálkodó nem tud versenyezni, hiszen azok, akik külföldinek tüntetik fel a maguk által megtermelt terméket és így az áfát visszaigénylik, azok ezt 5 százalékos költségért lepapírozzák, úgy kerül be a polcokra a termék. Ezzel szemben azoknak, akik tisztességesen állítják elő, akiknek tisztességesen, áfát megfizetve kerülnek a polcokra a termékeik, a 27 százalékos áfát meg kell fizetniük. A kettő között 22 százalék van. Nem tudnak vele versenyezni a tisztességes gazdálkodók és élelmiszeriparban tevékenykedők. Ezen túl nyilván, amit nem jelentenek az áfakörbe, ott a dolgozókat sem jelentik be, hiszen hol lenne akkor a termék, amit előállítanak, ha azt papíron külföldről hozzák be. Tehát a feketefoglalkoztatás magas emiatt, és az élelmiszer-biztonságra nézve is komoly problémákat jelent, mert nyilván oda sem jelentik be ezeket. Nem véletlenül fordult elő kétszer is idén, hogy lépfenével fertőzött hús került közétkeztetésbe is.

Éppen ezért elfogadhatatlan és érthetetlen, hogy az önök képviselői nem támogatták akár a héten is azt, hogy az alapvető élelmiszerek áfájának csökkentése kerüljön a Ház elé, és végre hozzuk meg azt a döntést, hogy a többi európai országhoz hasonlóan Magyarországon is az alapvető élelmiszerek áfája legyen egy számjegyű, a mi javaslatunk az volt, hogy 5 százalékos. Ráadásul, mondom, a maguk zárszámadási törvényjavaslatából is az jön ki, hogy ez egy sikeres stratégia.

Azzal szeretném zárni, hogy többször elhangzott, jobbikos képviselők is arról beszéltek, mintha nem lenne a kormánynek stratégiája. Az én érzetem az, hogy sajnos van a kormánynek stratégiája. A stratégia pedig az, hogy a kormányzat lemondott a kisemberekről, lemondott a vidéki Magyarországról, elkönnyvelte, hogy nem tudja a vidék Magyarországot felzárkóztatni, nem is akarja, erre nem fordít különösebben anyagi forrásokat, erőfeszítéseket sem tesz, nincsenek rá működőképes programok. Egyszerűen egy közfoglalkoztatással valahogy elvegetáltatja a vidék Magyarországot. Ami lehetőség van, azt például a földek vagy akár a trafikok lenyúlásával helyi potentátoknak, fideszes embereknek adja oda, a többiek meg egyszerűen mehetnek cselédsorba. A stratégiájuk tehát az, hogy lemondanak a vidékről, lemondanak a kisemberekről, lemondanak a szegénysorban lévő emberekről azért, ahogy ezt több politikusuk vagy háttéremberük is kifejtette, hogy a jobb módúakat legalább fel tudják zárkóztatni az

európai életszínvonalhoz, legalább nekik jó legyen, mert ez az önök szavazóbázisa. Ezzel a politikával bármikor a kétmillió embert el tudják vinni az urnákhoz, a többinek meg majd 70 milliárdos közmédia-költségvetéssel és az óriásplakátokkal, hogy „Magyarország jobban teljesít”, elmagyarázzák, hogy jobb nekik, és legalább annyit elérnek, hogy ne menjenek el szavazni. Ezzel akarják a hatalmukat biztosítani. Csak tudják, ezzel az a baj, amivel kezdtem, hogy Magyarország már nemcsak az európai centrumtól, hanem regionális versenytársainktól is lemarad, és a vidéken élő emberek reménytelenségben, kiszolgáltatottságban élnek.

Ez a politika nem folytatható tovább, ehhez nem tudjuk nemhogy a támogatásunkat adni, hanem ez ellen csak tiltakozni tudunk. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Most kétperces időkeretben Sallai R. Benedek képviselőnek adom meg a szót, az LMP részéről.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Harangozó Gábor felszólalásához szerettem volna hozzájárulni vagy hozzátenni még egypár gondolatot. Mégpedig azért, mert azt gondolom, hogy a 2010 előtti évekre, amikor megindult a kisiskolák bezárása, a közszolgáltatások eltűnése, arra volt egy visszacsatolása az MSZP-kormánynak. Majd az idő meghozza, hogy tanult-e belőle vagy sem, de az biztos, hogy a Fidesznek nem az a bűne, amit az előző kormányok megtettek, hanem az, amit nem hozott ebből helyre.

2010 előtt azt ígérte a kistélepüléseknek, hogy helyreállítja majd a tömegközlekedést, helyreállítja a vasúti szárnyvonalakat. Azt ígérte a Fidesz, hogy a kisiskolák újra járhatók lesznek, és nem kell gyerekeknek hajnalban azt várni a kicsi településeken, hogy a busz majd mikor viszi be őket az iskolába. Én azt kérem számon, és az fáj, hogy a közszolgáltatások megszüntetése után, amivel elválták a kistélepülések jövőjét, ennek a helyreállítására semmi nem történt és semmi nem valósult meg. Teljes döbbenettel nézem azt, hogy mindazok az ígérek, amelyek a kistélepülések részére elhangzottak, semmilyen mértékben a költségvetésben nem jelennek meg. Nincs benne olyan forrás, ami ezt segítené. Ott kicsi pénzek, pár milliárd is segítené, de nem látjuk az arra irányuló törekvést, hogy helyrejöjjenek ezek a rendszerek.

Még egy dologban szerettem volna reagálni Harangozó Gábor képviselőtársam szavaira. Arra, hogy legalábbis a jómódúakat segíti. Nem tudom, kit értünk jómódú alatt, de azt látom, hogy a középosztály már nagyjából megszűnt. Itt már nagyjából arról van szó, hogy megszüntette azt a polgári réteget, amely a Fidesz szavazóbázisát képezte. Tehát nem látom vidéken már azokat a családokat, akik nyáron el tudják vinni a gyereküket tengerpartra, nem látom

azokat, akik esetleg síelni el tudnak menni, mert mindez most már múltba vesző emlék, hogy volt olyan idő, amikor lehetősége volt a családoknak családi életet élni. Megszűnt a középosztály, és már nincsenek ilyen jómódúak, akiket fel lehetne zárkoztatni.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Kétperces hozzászólásra Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Sallai képviselőtársam szavaira reagálnék, csak azért, hogy ne maradjon elvarratlan a történet. A legmagasabb jövedelműek 10 százaléka plusz 500 milliárd forinthez jutott hozzá. A legalacsonyabb jövedelműek pedig mit kaptak? Pluszadóterheket! Erről szól ez a történet. Amellett, hogy brutális megszorítások vannak, több adót fizetnek általában az emberek, romlik ennek az országnak a versenyképessége, növekszik az államadósságunk, azzal az ígérettel szemben... *(A helyét elhagyó Tállai Andrásnak:)* Államtitkár úr, ne szaladjon el, hallgassa végig! Nő a lemaradás, családok és vállalkozások terhe növekszik, rontják a forintot, drágítják a hiteleket, rombolják mindazt, ami Magyarország megítéléséppen pozitívan fogható volt a korábbiakban. És a foglalkoztatottságról már ne is beszéljünk, mert arról már szoltunk a korábbiakban, hogy hogyan és miképpen másítják a dolgokat.

Mindössze egyetlen példát akarok még mutatni önöknek, csak azért, hogy fogható és plasztikus legyen a történet: a bérek tekintetében. 2010-ben sem volt rózsás a helyzet, az egy főre eső létminimum összege 2010-ben is magasabb volt, mint a minimálbér. Mondtam, a minimálbér 60 200 forint volt, a létminimum meg olyan 77-78 ezer forint környékén volt. Most úgy nézünk ki, hogy a minimálbér, mint mondtam, 55 ezer forintot ér, még ha 66 ezernek vesszük is, mint amennyi, de ha visszaszámoljuk 2010-re, akkor 55 ezret ér, a létminimum meg 87 500 forint. A különbség, tudják, mi? A különbség az, hogy míg 2010-ben 17-18 ezer forint a differencia a minimálbér és a létminimum között, most 36 ezer forint. *(Sic!)* Tehát pontosan a legszorítottabb körülmények között élő emberek azok, akik elszenvedői ennek a történetnek.

Mindig az önök számára kevésbé tehetőseknek a kárára cselekszenek. Nekik vélhetően nincs olyan erős érdekképviseletük, mint ahogy azt a másik oldalon meg tudják tenni. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* Ezen kellene változtatniuk!

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Most 15 perces időkeretben Szakács László képviselő úrnak adom meg a szót, az MSZP részéről.

(15.40)

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Kormányparti oldalról mérsékelt az érdeklődés, de örülök neki, hogy államtitkár urat most már nem hagyják annyira egyedül a képviselőtársai, mint amennyire eddig. Nem személyeskedek, ez tény.

Tehát az elmúlt évi államháztartási folyamatok világosan mutatják, hogy az államadósság nincsen csökkenő pályán, a szerény gazdasági növekedés és az átmenetileg nagyon alacsony infláció mellett az államadósság nominális növekedése nem tette lehetővé a folyó áras GDP növekedését és amellet pedig a bruttó államadósság hazai termékekhez viszonyított csökkenését.

Itt nem is említjük azt, hogy a tavalyi év egyébként a mezőgazdaságnak a szerencsés időjárás miatti jobb termelékenységére miatt rosszabbul is sikerülhetett volna, és akkor még ezt sem sikerült volna tartani, ahol 88 százalékig is nőtt már az államadósság a GDP-hez viszonyítva, ami azért Európában is rekord volt, Magyarországon is rekord volt. Mi lett volna akkor, hogyha önöknek még szerencséjük sincsen, akkor hogyan vívták volna meg a csatát? Mert ugye, tudjuk, hogy az államadósság ellen küzdöttünk a tavalyi évben, láttuk, hogy csillogó vértben állt még az első Orbán-kormány előtt ez az államadósság, aztán leküzdötték, 76 százalékról 88 százalékra nőtt, majd 85 százalék lett a vége.

Na de hogyan lett 85 százalék a vége GDP-arányosan ennek az államadósságnak? Jelentős kreativitással, mondhatnám talán: trükközéssel sikerült az év végét közvetlenül megelőző napokban mestersegesen leszorítani az államadósságot is, meg a költségvetésnek a hiányát is. Ennek egyik eleme volt a kincstári egységes számla egyenlegének minimumra szorítása, amely az államháztartás napi működéséhez szükséges forrásokat jelenti, a magán-nyugdíjpénztári vagyont erőszakosan államosították, létrehozták a Nyugdíjreform és Adósságcsökkentő Alapot, amely közel 3000 milliárd forintot vont el és rendelt a kormányzati rendelkezés alá, és folyamatosan az elmúlt években az államháztartás finanszírozásába vonták be ezt a pénzt. Ebből tavaly az utolsó negyedévre csupán 160 milliárd forint jutott. Tehát gondoljuk végig, az első háromnegyed évben mennyit költött a kormány, majd az utolsó negyedévre a 3000 milliárdból csak 160 milliárd forint maradt.

A következő trükk az szebb. 2013 utolsó napjaiban a két cég birtokában lévő állampapírok egy részét pár napra visszaadták a magyar államnak, visszaadták az Államadósság-kezelő Központnak, így ezek nem szerepeltek az év végén a hiányokat, vagyis az adósságot jelentő tételként a könyvekben. Így a központi költségvetés adósságállománya december 6-án 22 728 milliárd forintról az év végére pár nap alatt 21 999 milliárdra csökkent, tehát 729 milliárd forint egyszer csak eltűnt az adósságból, majd három héttel később, január 24-én ez az adósság már ismét

22 862 milliárd forintra nőtt. Ez azért volt, mert az év végén természetesen rosszul állt volna az a könyvekben, meg rosszul szerepelt volna az a könyvekben, hogy nem sikerült tartani a hiánycélt, amiről ugye, már hallottuk, még annak idején talán Kósa Lajostól, hogy a hiánycélnak a tartása nem lehet nemzeti érdek, én úgy gondoltam akkor is, hogy lehet nemzeti érdek, de ilyen trükkök árán is sikerült ezt megtartani. Nem tartoztunk kevesebbel, és arra hívnám fel a kormány figyelmét, hogy az önbecsapásnak ennél sokkal olcsóbb és sokkal kevésbé álságos formái is vannak. Próbáljanak meg helyesen gazdálkodni, az lehet, hogy sikerülne.

Tehát 2013 év végén a GDP 79,2 százalékának felelt meg a bruttó államadósság mértéke, majd ez 2014 júniusának végén 85 százalékon állt meg a GDP arányában.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az államadósság alakulásával kapcsolatban ugyanakkor meg kell emlékezni két másik kormányzati intézkedésről, amelyek bevezetésének a célja épp az államadósság csökkentése volt, de hatásukra lényegében csak offshore-hátterű cégek gazdagodtak, vagy éppen állami segítséggel legalizáltak, nem is biztos, hogy legalisan megszerzett jövedelmeket.

Az egyik ilyen intézkedés a letelepedési kötvénynek a bevezetése volt. Ahogyan az közismert, 2012 decemberében az Országgyűlés módosította a harmadik országbeli, magyarul: a nem európai gazdasági térségi állampolgárok számára a Magyarországra történő beutazást, valamint az itteni tartózkodást és az erről szóló jogszabályokat, és lehetővé tették, hogy speciális nemzetgazdasági érdekből a letelepedésük is könnyebb legyen.

A letelepedés alapfeltétele, hogy a külföldi magánszemély vagy a tulajdonában álló cég 250 ezer euró értékben vásároljon nem is államkötvényt, hanem az Államadósság-kezelő Központtal szerződést kötő cég értékpapírjaiból, amely cég ezeket kedvezményes áron, 221 ezer euróért lejegyzzi az ÁKK Zrt. által külön erre a célra kibocsátott, 250 ezer euró névértékű magyar államkötvényt.

A letelepedési magyar államkötvényeket tehát csak olyan vállalkozások vásárolhatják meg, amelyek ennek megfelelően értékpapírokat is bocsátanak ki a tartózkodási engedélyt kérelmezők számára. Ez utóbbi értékpapírokat Magyarországon tartózkodási engedélyt kérelmezőknek legalább 5 évig kell birtokolniuk. A vállalkozás részére a jóváhagyást az Országgyűlés Gazdasági és informatikai bizottsága adta ki, tehát csak azok a vállalkozások adhatnak ki ilyen értékpapírokat és jegyezhetnek le az ÁKK részére ilyen kötvényt, amelyeket az Országgyűlés ezen bizottsága jóváhagyott.

Ezeknek a vállalkozásoknak az ÁKK Zrt.-vel szerződést kell kötniük, és a letelepedési magyar államkötvények forgalomba hozatalára pedig meg kell állapodniuk. Ezek a vállalkozások jellemzően offshore-helyszíneken vannak bejegyezve, így a Kajmán-szigeteken, Szingapúrban, Liechtensteinben,

Cipruson és Máltán, tehát nem Magyarországon adóznak ezek a társaságok.

Az érdeklődő harmadik országbeli állampolgár tehát besétál a Gazdasági és informatikai bizottság által jóváhagyott vállalkozáshoz, és ott megveszi ennek a vállalkozásnak a részvényeit vagy befektetési jegyeit 250 ezer euró értékben, plusz kifizet 40 ezer eurót ügyintézésre, ez eddig 290 ezer euró, ebből a cég megveszi a jelenleg körülbelül 220-221 ezer euróba kerülő magyar állampapírt, és 5 év múlva ezt vissza is adja a delikvensnek 250 ezer euró értékben.

Érdekesség, hogy a törvény nem szabja meg, hogy a közvetítő vállalkozás milyen értékpapírt bocsáthat ki és milyen áron adhatja el, csak a 250 ezer eurós névérték a fix. A költségeket úgy szabja meg ez a cég, ahogyan akarja, tehát ez a 40 ezer euró lehet több is. Az nagyjából a közvetítő cégre van bízva, hogy mennyi pénzt szed be egy-egy jelentkezőtől a szolgáltatásaiért cserébe. Tehát továbbra is az látszik, hogy ezekben a cégekben többmilliárdos nyereség csapódik le a magyar letelepedésekért. Az, hogy pontosan mennyi, az a cégtől függ, lehet, hogy kevesebb, lehet, hogy több.

Tisztelt Képviselőtársaim! Mit jelent a magyar állam számára ez a konstrukció? Mert érdemes megvizsgálni akkor mind a három résztvevőnek az érdekeit ebben. A magyar állam a kötvények révén olcsóbban jut devizaforráshoz, mint egyébként is tudna. Ez nagyjában-egészében egy-egy ilyen ügyletnél 1-2 millió forintot jelent évente; kamatelőnyként jelenti ezt egyébként. Azonban várhatóan a nyújtott közszolgáltatásokat is figyelembe véve, nettó módon a magyar állam a leteleplőkön várhatóan semmit nem fog keresni, hiszen költségei is lesznek azzal, hogy valaki ide betelepül, szemben ezzel az éves bő egymillió forinttal, amit kamatelőnyként meg tudunk szerezni. A vége tehát az, ami eddig is: Magyarország az egész hercehurcán nagyjából semmit nem keres, a közvetítő cégek viszont nagyon sokat keresnek rajta.

Mit jelent a letelepedési engedélyt kérelmező számára ez a konstrukció? A magyar letelepedési engedély birtokában a letelepedési államkötvényt megvásárló cég által kibocsátott értékpapírokat megvásárló harmadik országbeli 5 évig külön vízum igénylése nélkül utazhat a schengeni térségben. Emellett időbeli korlátozás nélkül tartózkodhatnak, folytathatnak üzleti tevékenységet hazánkban. Az engedély alkalmanként 5 évre meghosszabbítható.

Ráadásul a harmadik országbeli állampolgár által nemzetgazdasági érdek fennállására hivatkozással előterjesztett kérelem benyújtásával egyidejűleg a házas társ, a kiskorú gyermek is jogosultak család-egyesítés céljából tartózkodási engedély kiadása iránti kérelem benyújtására. Esetükben a nemzetgazdasági érdek fennállásának külön igazolására nincs is szükség.

További családtagok - szülő, testvér, egyenes ági rokon - család-egyesítés címén az általános szabályok szerint kérelmezhetik a beutazás és a tartózkodás engedélyezését. Mindez a gyakorlatban akár azt is

jelenti, hogy egyetlen 250 ezer eurós értékpapír megvásárlásáért egy népes család is beköltözik Magyarországra. Érdemes ezt összevetni azzal, amit itt a képviselőtársaim korábban elmondtak a magyar családok nehézségeiről. Valószínűleg akik ide betelepülnek 250 ezer euróért, azok a családok más típusú problémákkal szembesülnek, és másképpen élik meg a mai magyar valóságot, órájuk is ugyanannyit költ a magyar állam, mint azokra a családokra, akik most sokat nélkülöznek.

(15.50)

A magyar letelepedési engedéllyel további 25 schengeni országba félévente 90 napnyi beutazás jár, illetve Magyarországon az érintett személy jogosult hozzáférni az egészségügyi ellátáshoz, az oktatáshoz, a foglalkoztatási és jóléti juttatásokhoz. Tehát az évi 1-2 millió forintért nemcsak megnyitjuk Európa kapuit, hanem a hazai jóléti rendszerhez is hozzáférnek, akik ide betelepülnek.

Tekintve, hogy adókban, járulékokban nagyjából hasonló jogokért a magyar állampolgárok jelentős része többet fizet, ez egyáltalán nem tűnik jó üzletnek a magyar állam számára, kár ilyen világot teremteni, viszont elképesztően jó lehetőség a hazánkba települni vágyóknak. Az oktatási és az egészségügyi rendszer kihasználásával pedig könnyen lehet, hogy a leteleplőn több mint 1-2 millió forintot bukik is a magyar állam.

Mit jelent ez a közvetítő számára? A közvetítő cég, amelyre továbbra sem tudjuk, hogy mi szükség van - van nekünk ilyen cégünk, állami cég -, 70 ezer eurót keres fejenként. De az ügyintézési költségek figyelembevételével lehet egyébként kevesebb is, de persze lehet több is. Ezer embernél ez 70 millió euró. A 70 millió euró 20 milliárd forint. Ez megy magánzsebekbe. Ez nem kevés pénz. Tekintettel a letelepedési államkötvényre vonatkozó érdeklődéssel kapcsolatban a sajtóban megjelent hírekre, ez nem is tűnik irreálisnak. Sőt. Ez a konstrukció tehát nem az állam, hanem a Gazdasági bizottság által engedélyezett cégek számára jó üzlet. Ez látszik azon is, hogy az államadósság továbbra sem került fenntarthatóan csökkenő pályára.

Tisztelt Képviselőtársaim! A másik konstrukció pedig a stabilitási megtakarítási számlának a bevezetése volt, amelyet pénzügyi körökben csak egy olyan konstrukciónak neveznek, ahol állami segédlettel az illegális jövedelmek is legálissá válhatnak. A pénztézet személyes adatot nem közöl az adóhatósággal a kiállított igazolás birtokában így legalizált jövedelmek tekintetében, az adóhatóság pedig nem járhat el az esetleges korábbi adócsalóval szemben. Én úgy gondolom, hogy ez is persze befolyik a kasszába. És be kell hunyjunk a szemünket? Egészen biztos? Nem gondolom, hogy ezzel mindenki egyetértene, akit most is vizsgál a NAV.

Én úgy gondolom, hogy rengeteg trükkre, rengeteg ilyen intézkedésre volt szükség ahhoz, hogy papí-

ron egyensúlyban maradjon a mai költségvetés. Ennek a kettő intézkedésnek most csak a költségvetési hatásait gondoljuk végig. Egy-egy mondat erejéig persze kitekintettem arra, hogy ennek vannak társadalmi kihatásai is, de hát most a zárszámadás vitája van - a „vita” mellett nem tudom kimondani az idézőjelet, mert hiszen csak mi beszélünk, a kormányoldal eddig hallgat -, de érdemes azt is megvizsgálni, hogy ezeknek az intézkedéseknek, akár az önbecsapásnak, akár a pénzért való betelepítésnek, letelepülés lehetőségének, akár az illegális jövedelmek legálissá tételének milyen társadalmi folyamatokat indukáló milyen olyan szerepei vannak, amelyek igazán hiteltelenné és igazán élehetlenné teszik ezt az országot, hiszen egyébként a pénzügyek teszik általában azzá.

Átláthatóan kellene gazdálkodni. Én úgy gondolom, hogy ha majd egyszer nem lesz kedvező az időjárás, és a mezőgazdaság nem tud annyit hozzátenni a GDP éves növekedéséhez, mint tavaly - amihez egyébként a nemzetgazdasági miniszternek a meghallgatásán egy szava nem volt, hogy mit üzen a mezőgazdaság szereplőinek; persze két hónappal később rájöttünk, hogy miért nem volt neki egy szava sem hozzájuk -, akkor én úgy gondolom, hogy csak a szerencsén fog múlni. Ez szerencsejáték, ez pilótajáték, csak itt nagyon sok ember életéről beszélünk, nagyon sok ember megélhetéséről beszélünk, és ha önöknek nem lesz szerencséjük, akkor tovább fognak nőni az adók, tovább fognak csökkenni a bérek, és még több ember kerül nagyon-nagyon kilátástalan helyzetbe.

Kérem önöket, hogy ne bízzák a véletlenre, a költségvetési tartalékot arra használják, amire való, ne stadiont építsenek belőle, hanem nem várt eseményekre fordítsák ezeket, abból is van elég, stadionból meg most már jó elég van.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most kétperces hozzászólásra Bangóné Borbély Ildikónak adom meg a szót, az MSZP részéről.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Képviselőtársam hosszán beszélt a letelepedésről, és akkor meg kell említeni emellett a kivándorlást is. Nem sokat beszéltünk még róla.

Különböző adatok és becslések szerint most körülbelül 500 ezer magyar van kint különböző külföldi országokban. Itt el kell azt mondani, hogy a világon most már a második legnagyobb magyar város nem Debrecen, ha már Hajdú-Biharból jöttem, hanem Angliában van ez a város. Itt meg kell kérdezni azt, hogy ha a letelepedést támogatják Magyarországon, akkor a kormány miért nem olyan programokat vagy olyan vállalkozásfejlesztéseket támogat, amivel a magyar fiatalokat itthon lehetne tartani.

En Kabáról jöttem. Kaba egy 6 ezer fős település. Kabán körülbelül egy évben - eljutottunk odáig most már - 30-40 gyermek születik. Tavaly 48 18

évet betöltött fiatal jelentkezett ki végleg Kabáról, ami azt jelenti, hogy nem Kabán képzelel el az életét, vagy elhagyják ezt az országot, vagy Nyugat-Magyarországra menekülnek. *(Dr. Szűcs Lajos közbeszól.)* Lényegében ez a kormány semmi mást nem csinál *(Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Gombot kell nyomni!)*, csak a gyerekeinket külföldre üldözi, mert nem akar jobbágysorba kerülni, nem akar inas lenni, szeretne tanulni. *(Tállai András közbeszól.)* És itt el kell megint mondanom, hogy maguk, a Fiala Demokraták Szövetsége - igaz, már kezdenek megöregedni - nem ebben a rendszerben taníttatják a gyerekeiket. Sajnos nekem ebben a rendszerben kell taníttatnom. A maguk gyerekeinek volt még lehetősége, hogy itt egyetemre járhassanak, és utána megjeljék a boldogulásukat a településükön. Ma a magyar szülőképes fiataloknak majdnem 10 százaléka *(Az elnök csenget.)* külföldön van. Erre kellene valamit kitalálni, államtitkár úr! *(Közbeszólás az MSZP padsoraiból: Úgy van! - Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Sallai R. Benedek képviselő úrnak adom meg a szót, az LMP részéről.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Egyetlenegy dologban szerettem volna Gúr Nándor képviselőtársamnak reagálni az előbb, amikor elhangzott ez az adat a leggazdagabb néhány százalékról és a jövedelmekkülönbségekről, mégpedig arról szerettem volna, hogy az egykulcsos adórendszer milyen hatásokat vált ki.

A tegnapi nap folyamán beszélünk róla, illetve tegnap volt az áfacsökkentés kérdése, amit nem támogatott a többségi koalíció. Korábban felmerült rendszeresen az, hogy a rezsicsökkentés miatt fontos szociális támogatás, ugyanakkor alig beszélünk arról, hogy az egykulcsos adó bevezetése hogyan járult hozzá ahhoz, hogy ezekre az intézkedésekre szükség legyen.

Azért nem szeretem az áfacsökkentést, habár nyilvánvalóan le kell csökkenteni annyira, hogy európai uniós mértékben elfogadható legyen, és azért nem szeretem a rezsicsökkentést, mert itt is ugyanaz valósul meg, hogy ha valaki minél többet fogyaszt, annál jobban tud részesülni ezekből a kedvezményekből. Mindennek az oka az egykulcsos adó igazságtalan rendszerének a bevezetése, és ez az oka annak, hogy az államháztartásnak a zárszámadási beszámolóját én a magam részéről biztos nem fogom tudni támogatni, mert elfogadhatatlan az a társadalmi igazságtalanság, amit okoz, és nem lehet későbbi kiegészítő intézkedésekkel egy rossz berendezést helyreállítani. Az áfacsökkentés, a rezsicsökkentés mind egy csővégi intézkedés, és nem az okot kezeli, azt, hogy kevés pénz marad az embereknél, és nem segíti meg a kevesebbet keresőket, hanem azt, hogy hogyan lehet olyan intézkedéseket tenni, ami látszatintézkedésként nekik segít, pedig valójában mindez azoknak segít, akik többet fogyasztanak.

A rezsielőcsökkentés és az összes ilyen intézkedés sajnos a fogyasztást nem mérséklő, hanem a fogyasztást, nagy fogyasztásokat igénybe vevőket segíti meg, és ebből adódóan az egykulcsos adórendszer az, amit alapjaiban újra kellene gondolni a kormánynak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Most 15 perces időkeretben Harangozó Tamásnak adom meg a szót.

DR. HARANGOZÓ TAMÁS ATTILA (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Országgyűlés! Mindenképpen előremutató a mai vita és jövőbemutató, hiszen talán a nézők is láthatják, hogy jelenleg éppen legalább kétharmados vagy azt meghaladó MSZP-s többség van az Országgyűlésben, és reméljük, hogy ez a jövőben is így lesz majd. *(Tállai András: Azt hitted, hogy van, csak nincs!)*

Államtitkár úr büszkén mondja és örömmel, hogy nincs tévéközvetítés. Nem baj, államtitkár úr, mi azért elmondjuk a véleményünket, és biztosak vagyunk benne, hogy a nagyszámú kormánypárti többség is fog majd erre reagálni.

(Az elnöki széket dr. Latorcai János, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Tisztelt Országgyűlés! Valóban, 2013 a csökkenő reálkeresetek, a növekvő adók, a megszorítások, a növekvő államadósság, a gyengülő forint, a kapkodó, kiszámíthatatlan gazdaságpolitika éve volt. Az emberektől egyre több pénzt szedtek be, de alig adtak vissza nekik belőle valamit.

(16.00)

A költségvetés tehát maga volt az állam pilótájátéka, amelyből csak a piramis csúcsán lévők kaszáhattak nagyot.

Én a következő felszólalásomban a Belügyminisztérium fejezetén belül szeretném bemutatni önöknek, hogy az idézett bevezetés, ami a vezérszónoklatban is elhangzott, mennyire megállja a helyét sajnos ezen a területen is. Az elmúlt négy évben ugyanis egymást érték a Belügyminisztérium győzelmi jelentései. 2010-ben két hét alatt rend lett, hatékonyabbá tették a katasztrófavédelmet, a rendőrség és a büntetés-végrehajtás finanszírozása stabil, a rendészeti dolgozók helyzete kielégítő. Összességében Magyarország jobban teljesít, legalábbis állítják önök. A 2013. évi gazdálkodásról szóló beszámoló szöveges indoklása is ezeket a győzelmi jelentéseket támasztja alá.

Azonban ha a beszámolóban olvasható számok mögé nézünk, akkor a kormányzati propaganda mesevilágával szemben kibontakozik a rideg valóság. A számok csupán egyetlen, de lényeges tekintetben nem adnak valós útmutatást a bűnügyi helyzetet illetően, a 2013-as bűnügyi statisztikák ugyanis bámulatos javulást mutatnak. Azonban a kedvező szá-

mok mögött csupán azok az új törvények állnak, amelyek következtében a bűncselekmények jelentős része már meg sem jelenik a statisztikákban. Például az 50 ezer forint alatti értékre elkövetett lopásokat egyszerűen szabálysértéssé minősítették és kivették a bűnügyi statisztikákból. Higgyék el, képviselőtársaim, ha egy falusi ember biciklijét ellopják, az neki sok esetben nagyobb veszteség, mint a budai villák lakói számára az ellopott autó. Ez bizony a szó köznapi értelmében bűncselekmény, bárhogya is farigcsálják a törvényeket a statisztikák szépítése érdekében. Az emberek mindennapos tapasztalata sajnos még mindig az, hogy nemhogy két hét, de négy év alatt sem lett rend az országban.

Az általános elszegényedés közepette a vidék Magyarországot egyre élesebb társadalmi és etnikai feszültségek, egyre növekvő erőszak jellemzi. A leg hátrányosabb helyzetű térségekben a mindennapok részévé vált kisebb-nagyobb lopások, személy elleni erőszakos és garázda cselekmények, amik feljelentés hiányában már meg sem jelennek a statisztikákban. De nemcsak a tömegesen előforduló, a mindennapi életet megkeserítő bűncselekmények, hanem a kiemelt súlyú ügyek felderítése is sok esetben elmarad. A mai médiaállapotokra is jellemző, hogy mára a feledés homályába merült a tény, hogy januárban Budapest egy forgalmas pontján egy bankfiók előtt bomba robbant. Bár van méregdrágán felállított és működtetett Terrorrelhárítási Központunk, nemhogy a robbantást nem voltak képesek megakadályozni, de máig az elkövetők nyomára sem sikerült akadni. A terroristák üldözésében a TEK kevésbé jeleskedik, az azonban a zárszámadásból is világosan látható, hogy a miniszterelnök védelme okán jelentős mennyiségű túlorát fizettek ki az elitalakulat tagjainak.

Persze, a kormánypártok szemszögéből valóban teljesen kielégítő a rendőrség működése. A kormánypárti politikusok érintettségét felvető ügyekben rendszerint már a büntetőeljárások sem indulnak meg, a feljelentéseket gyakran nevetséges okok alapján utasítják vissza. Ezzel szemben nagy buzgalommal járnak el a kormánynak nem tetsző civil szervezetekkel szemben mondvacsinált indokokkal kreált eljárásokban. Pénzt és energiát nem kímélve megdöbbentő demonstratív fellépéssel tartanak náluk razziákat.

Miközben elmondják és leírják, hogy milyen stabil és kiegyensúlyozott a rendőrség finanszírozási helyzete, aközben az állomány szolgáltatelljesítés közben folyamatosan kénytelen megküzdeni a mindennapi munkát megkeserítő hiányosságokkal. A rendőrség költségvetése évről évre alultervezett, így működőképessége csak az eseti jelleggel juttatott évközi pluszforrásokkal biztosítható. Mindez rendkívül megnehezíti az ésszerű, tervszerű gazdálkodást, és nem nyújt biztos háttérrel a rendőrség kiegyensúlyozott szakmai működéséhez sem.

Önök azt állítják, hogy megújították a rendőrséget. Ezzel szemben valójában semmilyen rendszerintű változást, semmilyen érdemi szervezetfejleszt-

tést és modernizációt nem hajtottak végre, ugyanazt az önmagát túlélte struktúrát üzemeltetik tovább. Mindezzel nem állítjuk, hogy ne lettek volna fejlesztések a rendőrségnél. Igen, látható, és a zárszámadásban is olvasható, hogy számos európai uniós fejlesztési projektet hajtott végre a rendőrség is. Voltak eszközbeszerzések, és lassan befejezéséhez közeledik a 112-es segélyhívó rendszer kiépítése is.

Azonban a korábbi lízingelt autóflotta saját tulajdonú gépjárművekre cserélése vagy a drága pénzen kialakított, a szakmabeliek által sokat kritizált, számos technikai problémával küzdő segélyhívó rendszer kialakítása önmagában még nem modernizáció. Modernizáció az lenne, ha végre a hivatásos állomány kiszolgáltatottságát csökkentő, a valós teljesítményt elismerő, a fejlődésre ösztönző előmeneteli és illetményrendszert vezetnének be. Valódi modernizáció az lenne, ha a rendőrség szervezetrendszerét a feje tetejéről a talpára állítanák, ha elit-alkulatok helyett a magyar polgárok ügyeivel érdemben foglalkozó, nekik segítséget nyújtó körzeti megbízotti szolgálatra és a helyi rendőri szervekre alapoznák a rendőrséget. Valódi teljesítmény lenne, ha az állami vezetők feltétlen kiszolgálása és a kormányzati propagandát alátámasztó statisztikagyártás, valamint látványos erődemonstrációk helyett megteremténék a közösségi rendészet alapjait, hogy a rendőrök valóban a mindennapi életet megkeserítő jelenségek felszámolásával foglalkozhassanak. További valódi modernizáció lenne, ha a jó fizetés nemcsak a választási kampányokban elhangzó ígéret, hanem a rendészeti dolgozók által megélt valóság lehetne.

Sőt, már az is nagy eredmény volna, ha a rendőrség azzal foglalkozhatna, ami a dolga, nevezetesen: a bűnözők üldözésével és a rend fenntartásával. Erre azonban most sincs megfelelő létszám, dacára annak, hogy valóban nőtt a rendőrség létszáma, önök ugyanis a rendőrség fő feladatává hivatalosan is a pénzbehajtást tették, hiába szónokolnak rendszerint ennek az ellenkezőjéről. A zárszámadás tanúsága szerint az e-útdíj befizetéseinek ellenőrzését mintegy 760 rendőr végzi nap mint nap, folyamatos szolgálat biztosításával. Ezzel a rendőrség közel 54 milliárd forint bevétel beszédéséhez járult hozzá. Ugyanakkor 2013-ban az előző évi 6 milliárd forintról 40 százalékkal, 8,5 milliárd forint fölé nőtt a belügyi szervek által beszédett szabálysértési bírságokból származó bevétel is.

Ellentmondásos a kép a büntetés-végrehajtásnál is. Elmondható, hogy elsősorban az uniós forrásoknak köszönhetően itt is voltak valós fejlesztések, valamint a belső ellátás és a fogvatartottak foglalkoztatása területén is történt előrelépés. Mindezek azonban mit sem változtatnak érdemben a büntetés-végrehajtás tragikus állapotán. A zárszámadásból is kiderül, hogy a bv-intézetek átlagos telítettsége a 2012-es 137 százalékról 2013-ban 143 százalékra nőtt. Bár 2013 elején még tervben volt, forráshiány miatt mégsem kezdődött meg a Szirmabesenyőn

létrehozni kívánt új börtön kialakítása. A bv-állomány szolgálatteljesítési körülménye és fizetése pedig továbbra is tragikus, még a többi rendészeti szervhez képest is drámaian alacsony. A zárszámadásban sorakozó számsorok világosan mutatják, hogy ebben sem történt előrelépés az előző évben.

Önök felettébb büszkéek a tűzoltóságok államosításával felújított új katasztrófavédelmi szervezetrendszerre is. Az egész átalakítás levezénylése és a szervezetrendszer jelenlegi irányítása, működtetése azonban számos aggályt vet fel. Nézzük például a BM nagy projektjét, a katasztrófavédelmi őrprogramot. A program céljai - mint az arányosabb területi lefedettség biztosítása és a reagálási idő csökkentése - helyeselhetők. Ugyanakkor a program lényegében nem áll másból, mint a korábban is meglévő tűzoltóautók és személyzetének kihelyezéséről a központi laktanyákból az új őrökre, így az őrprogram a gyakorlatban sok helyen az eszköz és a humán erőforrás nemkívánatos szétaprózódását eredményezte. Több helyen hiányoznak a tartalékszerek, ami a kiöregedett géppark miatt súlyos veszélyt jelent. Ráadásul a kormányzati propaganda által sugallt képpel szemben több településen nem is új tűzoltóságok létrehozásáról, hanem csupán a meglévő korábbi köztisztviselési tűzoltóságok átalakításáról, átfestéséről, kipofozásáról volt szó. 2012-ben hét, korábban köztisztviselési formában működő tűzoltóság szűnt meg, továbbá 2013-ban a kisbéri tűzoltóság is hivatásos katasztrófavédelmi őrssé alakult.

Összességében a zárszámadás is bizonyítja, hogy az Orbán-kormány 2013-ban sem biztosította az elvárható színvonalon a rendészeti szervek működésének gazdasági és szervezeti feltételeit, ezért a 2013-as év költségvetési végrehajtásáról szóló törvényjavaslatot ezen ágazati oldalról sem tartjuk elfogadhatónak. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most kettőperces hozzászólásra Kiss László képviselő úrnak adok szót. Parancsoljon!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Csak röviden. Államtitkár úrnak szeretném mondani, hogy az MSZP-s képviselők nem azért járnak a parlamentbe, mert annak üléseit a televízió közvetíti, hanem azért, mert ez a dolguk. Ha az ember körbenéz ebben a Házban, akkor azt látja, hogy a Zápor utcai péket már régen kirúgták volna az állásából, ha annyira járna be a munkahelyére, mint az önök országgyűlési képviselői. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

(16.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Folytatjuk a felszólalásokat. A következő felszólaló az MSZP képviselőcsoportjából Bárándy Gergely képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Többben és azt gondolom, joggal, legutóbb most Kiss László képviselő úr vetette föl az itt uralkodó állapotok tarthatatlanságát. Ha az ember fölteszi a kérdést - és én egy picit, ez rendes felszólalás, tán egy gondolattal többet foglalkozom ezzel, mint képviselőtársam -, hogy mi a parlament szerepe, értelme, sokan kutatják ma, nemcsak gyakorlati szakemberek, hanem a tudomány világában is, én azt vallom, és azt mondom, hogy talán a legfőbb szerepe ma a modern kori parlamentarizmusban az Országgyűlésnek a nyilvánosság, az, hogy a legfontosabb törvényjavaslatainkról nyilvános vita után döntünk csak. Azaz azt a nyilvánosság előtt megvitátjuk, kiérleljük, egyfajta bevonásával az ország lakosságának.

Sokféle következtetés vonható le egyébként ezekből a vitákból, például, hogy a kormány mennyire kompromisszumkész egy ilyen vitában, hogyan tudja megvédeni az igazát, a kormánypárti képviselők hogyan tudnak érvelni, hogyan tudják az igazukat megvédeni, és hát egyáltalán, mi a hatalom gyakorlóinak véleménye az ország legfontosabb dolgairól. Mi látszik ma ebben a parlamenti vitában? Az, hogy az ellenzék érvel, de vita az sajnos nincsen, mert a kormánypárt nem érvel. Váltakozva tartózkodik benn a 133 fős kormánypárti frakciókból nagyjából 1-3 ember. Most elértük a csúcst, most 4 kormánypárti képviselő is jelen van az ülésteremben. Ezzel mintegy 3 százalékot is sikerült átlépni a kormánypárti frakciók létszámának.

Továbbá ül itt viszonylag unottan az államtitkár úr, aki néha visszafordul nekünk egy-egy mondatot arról, hogy van-e tévéközvetítés vagy nincsen. De arról, hogy érdemben belefolya a vitába, szó nincsen. Tudom, tudom, államtitkár úr fél órában elmondta a véleményét. Csak tudja, államtitkár úr, van egy ilyen természete a vitának, hogy ha ön azelőtt beszél, mielőtt ellenzéki képviselők hozzászólnak, akkor valószínűleg abban a beszédében nem tud reagálni arra, amit mi elmondunk. Ugye? Azt gondolom, hogy az időmúlásnak ezt a fajta sajátosságát ön is be kell hogy lássa.

Nyilván el fogja mondani ön majd a zárszóban azt, amit akar, valószínűleg érdemben nem fog reagálni azokra a felvetésekre, amiket mi tettünk, ugyanis nem szokott. Az elmúlt négy évben ehhez hozzászoktunk. De netán fog is, akkor is a vita meglehetősen egyoldalú lesz, államtitkár úr, mert ezekben az esetekben az ellenzéki frakcióknak már nincs lehetőségük reagálni arra, amit ön mond. Tehát a vita annak egyszerű nyelvtani értelmezésében nem tud kialakulni, ugyanis a házszabály nem teszi lehetővé az ön monológjára majd a reakciókat.

Nos, tisztelt képviselőtársaim, egy dolgot szeretnék azért elmondani, hogy ezzel elsősorban nem miniket sértene meg, hanem azt az összességében nagyjából 3 millió választópolgárt, akik az ellenzéki pártokra szavaztak. Nemcsak miránk, szocialistákra, hanem a

független képviselőkre, a Jobbik képviselőire, az LMP képviselőire. És ezek bizony 10 százalékkal többen vannak, mint akik összességében önökre szavaztak.

Az, hogy önök most ilyen többségben vannak itt az Országgyűlésben, jórészt annak a rendkívül igazságtalan választási rendszernek köszönhetik, amit ráerőltettek erre az országra. Egy biztos, hogy legalább 3 millió embert, akik részt vettek a szavazásban, sértene meg azzal, hogy azt a véleményüket, amit rajtunk keresztül itt a parlamentben ők el kívántak és kívánnak mondani, önök, szokták mondani, nagyon nagy ívben tesznek rá. *(Dr. Szűcs Lajos: A 2013-as költségvetésről van szó. - Az elnök csejget.)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Hallom én, és egy jó műfaj a bekiabálás, bár nem nagyon hallom. Ugye, hogy legalább hangosabban csinálja képviselőtársam, hogy tudjak rá reagálni, ha már gombot nem hajlandó nyomni és részt venni a vitában. Szóval, azt tudom mondani, tisztelt képviselőtársaim, hogy engem elsősorban nem a parlament tekintélye érdekel, amiről Kövér László házelnök folyamatosan papol, hanem azoknak az állampolgároknak az érdeke, akik joggal várhatják el azt, hogy az általuk tolmácsolt felvetéseikre most itt választ kapjanak.

Nos, tisztelt képviselőtársaim, ennyit a mai parlamenti vita jellegéről. Azt gondolom, hogy mindenki sokkal elégedettebb lenne, ha önök akár transzparens felmutatásával, de legalább valahogy tudunkra adnák, hogy mi a véleményük azokról a gondolatokról, amiket mi elmondunk.

Rátérve ennek a törvényjavaslatnak az egyes fejezeteire, amiről beszélni szeretnék, bíróságok, ügyészség, Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium, valamint az ahhoz kapcsolódó néhány témakör, nos, tisztelt képviselőtársaim, e körben önök, mondhatjuk most már, törvénybe foglalják, hogy 3 milliárd forint kárt okoztak a magyar adófizetőknek. Alkottak annak idején egy olyan jogszabályt, amellyel a bírák kényszernyugdíjazását rendelték el, majd ezt sebtiben kiegészítették egy másikkal, ahol ugyanezt az ügyészekkel is megtették. Ezzel több száz tapasztalt ügyészt és bírát kényszerítettek nyugdíjba vonulásra, nem kis kárt okozva ezzel az igazságszolgáltatásnak.

Erről több esetben esett már itt szó, a Ház falai között, és nyilvánvalóan, és itt is hangsúlyozni szeretném, hogy az a kár, amit ezzel okoztak, elsősorban nem költségvetési kár, hanem az igazságszolgáltatást és az embereket ért más típusú kár. De mivel most e vonatkozásról van szó, ezért engedjék meg, hogy a költségvetési vonatkozásairól beszéljek. Végül az önök áldásos tevékenységének köszönhetően Magyarországot, akár a saját Alkotmánybíróságot veszszük alapul, akár az Európai Bíróságot, kártérítési kötelezettség terheli a kényszernyugdíjazott bírakkal és ügyészekkel kapcsolatban.

Ez azt jelenti tehát, hogy az önök által előterjesztett törvény szerint, az elmúlt évet alapul véve a bírák esetében közel 2 milliárd forint kifizetést indokol, az ügyészek vonatkozásában pedig közel 1 milliárd forintot. Azaz ennyit fizetnek azoknak az elbo-

csátott, tapasztalt bíróknak, akik erre jogosultak. Magyarul és lefordítva, ha ezt a pénzt úgy használják föl, és nem kényszernyugdíjazzák őket, hogy kifizetik a munkadíjukat, és ezért munkát kapnak cserébe az állampolgárok, akkor ezzel minden rendben van. Nos, gyakorlatilag ezt munka nélkül fizetik ki, és a helyükbe lépő bírónak pedig kifizetik természetesen a jogos járandóságukat.

Ebből nagyon egyszerűen vonható le az a következtetés, tisztelt képviselőtársaim, hogy önök okoztak most már önök által is törvénybe foglaltan 3 milliárd forint kárt ennek az országnak. Mondják meg nekem, legyenek szívesek, hogy hol van ennek a felelőse! Mert engem ez nagyon érdekelne, tisztelt államtitkár úr. Remélem, kitér majd erre is abban a hosszú válaszában, amiben a mi felvetéseinkre részletes választ fog adni. Hol van a felelőse? Hol van a politikai felelőse, és hol van a szakmai felelőse annak, hogy ezt az összeget most ki kell fizetni, hogy egy olyan jogszabályt alkottak, ami sem itthon, sem külföldön, az Unióban nem állta ki az alkotmányosság és a nemzetközi jog próbáját?

Vagy elégedünk meg azzal, hogy hát önök csak próbálkoztak. Volt egy rossz próbálkozás, ez nem jött be, ezért ez ennyibe került az országnak. De természetesen, ahogy az önöknél szokott lenni, mindennek felelőse nincsen. Megjegyzem, hogy persze ez nagyjából 1 ezreléke annak, mint amennyit a magánnyugdíjpénztárak államosításával, egyszerűbben fogalmazva: a pénzek ellopásával okoztak kárt Magyarországnak. Azt gondolom, hogy ennek a disznóságnak a felelősét meg kell keresni.

Áttérve a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériummal kapcsolatos adatokra, szeretnék olvasni önöknek talán két vagy három mondatot összességében az önök törvénytervezetéből. A kiküldetés, reprezentáció, reklámkiadások teljes összege 2013-ban 453,5 millió forintot tett ki, amelynek aránya a dologi kiadásokon belül 15 százalék, 2012-höz képest 73,9 százalékos növekedést jelent. Örülnék, ha ezt részleteznék nekem valaki a kormánypárti oldalról, hogy mire kellett a kiküldetési és reprezentációs költségeket, a reklámkiadásokat majdnem a duplájára emelni 2013-ban 2012-höz képest. Merthogy erről olyan nagyvonalúan hallgat ez az anyag.

Továbbá, olvasom a következő mondatot szintén, a 2012. évhez képest 2013-ban a fogadási keret terhére történő kiadások a duplájára növekedtek. Hogy, államtitkár úr? Miért? Vagy ezt úgy kell érteni, hogy ahelyett, hogy az Európai Uniónak... - vagy a nyugat-európai államfőket, diplomatákat, tisztségviselőket hívtak volna meg, most Keletről hívják meg ugyanezeket, és ezeknek az önkényuraknak nagyobb luxus jár? Vagy miért? Merthogy erről is hallgat ez az anyag, ami előttünk van.

(16.20)

Tartok tőle, hogy vagy valami ilyen oka van, vagy más, ami még elfogadhatatlanabb ennél. Aztán:

szeretném megkérdezni, államtitkár úr - és örülnék, ha válaszolna még olyan módon, hogy erről tudjunk vitatkozni, tehát nem a zárszóban, még egyszer mondom, most -, hogy a számlázott szellemi tevékenység előirányzatain a szakmai munka támogatására fordított tanácsadási díj és az ügyvédi jogsegélyszolgálat kiadásai kerültek elszámolásra 674,7 millió forint összegben. Ennek aránya az összes dologi kiadásokon belül 22,3 százalék. A teljesítés az előző évhez képest 19 százalékkal emelkedett. Először is szeretném tudni, hogy miért. Másodszor szeretném tudni azt, hogy hogy kell elválasztani, már a számokat tekintve. Mennyi volt ebből a tanácsadási díj és mennyi az ügyvédi jogsegélyszolgálatnak a díja. És szeretném azt is megkérdezni, hogy ezen önök valószínűleg nem az ingyenes jogsegélyszolgálatot, a jogi segítségnyújtó szolgálatot értik, hanem valami más értenek, de világosítson fel az államtitkár úr, ha én ebben tévedek. Örülnék, ha tévednék, mert akkor kisebb a baj, mint ha nem tévedek.

Aztán a kormányhivatalokra rátérve, amit kiemelnék innen: az összes rövid lejáratú kötelezettség 17 milliárd 278,5 millió forint, amely a 2012. évihez képest jelentős, 77,9 százalékos növekedést mutat. Miért? Mi ennek az oka? A befizetési kötelezettség pénzügyi teljesítése az előző évhez hasonlóan nem vagy csak részben történt meg, tekintettel a működőképesség fenntartására. Hát, államtitkár úr, ezt úgy kell ugye érteni, hogy különben működésképtelenné váltak volna ezek a hivatalok, ezért nem történt meg? Milyen kormányzat az, amelyik így működteti az államapparátust?

Szintén azt szeretném kérdezni, hogy ezt a mondatot hogy értsem, tegye meg államtitkár úr, hogy bővebben kifejti: „elsődleges szempont a feladatellátás biztosítása volt, ezért a befizetési kötelezettségek egy részét nem tudták teljesíteni a kormányhivatalok”. Ugye, jól értem, államtitkár úr, úgy gazdálkodtak, hogy erre a lépésre szükség volt? Én azt gondolom, hogy ahol ezeket a mondatokat a kormány leírni kényszerül, az egy szegységteljes költségvetés és egy szegységteljes kormány.

Végül, vannak olyan összegek, amelyeknél már az elmúlt év költségvetési tervezésekor pontosan látható volt, hogy tarthatatlanok. Szeretnék csak két mondatot felolvasni: a büntetőeljárásról szóló törvény szerinti kártalanításokra az elmúlt évben is mindösszesen 120 millió forintot tervezett a kormány, a gyakorlat pedig azt mutatta, hogy 325 millió forintot kellett ténylegesen erre elkölteni. Kérdezem én, tisztelt képviselőtársaim, hogy miért nem indítványozták elő ezt a magasabb összeget ebben az évben legalább.

Ugyancsak a bűncselekmény áldozatainak kárnyújtásáról: itt szintén 100 millió volt a tavalyi, és az idei tervezet is ennyi, miközben a tavalyi tényleges szám 181,2 millió forint volt. Ugyanez mondható el a jogi segítségnyújtásnál, ahol 115 millió forintot tervezett erre a kormány, a valóságban azonban 281 millió forintot kellett rákölteni.

Itt vannak előttem a 12415/502., 503. és 516. számú módosító javaslatok, amelyeket benyújtottam pont azért még az előző költségvetés tervezésénél, hogy ezeket a számokat rendbe tegyük. Ehhez képest, tisztelt államtitkár úr, mit mutatnak most a számok? Azt, hogy 1-2 millió forintos eltérés volt ezeken a területeken, azaz ha elfogadják az én módosító javaslataimat, akkor a valóságot tükröznék most a számok, ehhez képest most megint úgy állunk, hogy a tervezett 120 helyett 322 milliárd forintot költöttek el a büntetőeljárásról szóló törvény alapján a kártalanításra, és ugyancsak 115 millió forinttal szemben 252,9 millió forintot a jogi segítségnyújtásra, de ugyanez az aránytalanság figyelhető meg a bűncselekmények áldozatainak kárenyhítésénél. Az látszik, tisztelt államtitkár úr, hogy önök akkor is és most is trükköznek a számokkal, ahelyett, hogy a valóságot írják le, ahelyett különböző megfontolásokból azt megkerülik.

Azt kérném, hogy legalább ezek vonatkozásában, ha a jövő évi költségvetést tervezik, akkor legyenek szívesek végre a valóságot figyelembe venni, és ne egy olyan virtuális számot, ami köszönő viszonyban nincs az igazsággal. Mindehhez képest, tisztelt képviselőtársaim, én a magam részéről nem fogom támogatni - és gondolom, ezzel sokan így vagyunk - ezt a javaslatot. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Csak tájékoztatni szeretném a vita feloldása érdekében, hogy 16 óráig volt tévéközvetítés. *(Dr. Bárándy Gergely: Rendben van, nem a tévének szólt.)*

Kétperces felszólalásra Kiss László képviselő úr következik.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Csak néhány szót az oktatás kérdéséről, amiben még azért lehet mit mondani: az a pazarlás, ami a 2013-14-es évet is jellemzi ezen a területen, és ez, azt hiszem, hogy példátlan. Elsőként módosítják önök a tankönyvpiacról szóló törvényt, aminek az a lényege, hogy bármi lehet tankönyv a normális eljárásán kívül is, amit az államtitkár, akkori államtitkár asszony jóváhagy, ezek után kiadnak állami pénzből egy tankönyvcsaládot, az adófizetők, a magyar emberek pénzből fizetik ezt meg. Ez a tankönyvcsalád gyakorlatilag lehetővé teszi azt, hogy az új tankönyvek leváltsák a régiéket, magyarul: a kukába lehet tenni innentől kezdve azokat a tankönyveket, amiket sok milliárd forintért a magyar adófizetők megvásároltak, és az iskolai könyvtárakba kerültek.

Ezek után mi történik? Újabb egy év, megint módosítják a teljes tankönyvpiacot, és újabb tankönyvcsalád jön be, amikor már az előzőt is be lehet tenni az előbb említett kukába. Roppant gazdag az ország, hogyha így tud pazarolni, gondolhatnánk, és gondolhatja ezt mindenki. Visszasságok, amik a tankönyvmutyiban előfordultak, szintén milliárdokba kerültek ennek az államnak.

A 2013-14-es évben, azt lehet mondani, hogy úgy omlasztották önök össze a gyerekek tankönyvelését, hogy eközben ez még drága is volt. Gratulálok érte! *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Folytatjuk a rendes felszólalásokat. Következik az MSZP képviselőcsoportjából Teleki László képviselő úr. Parancsoljon, képviselő úr!

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azt gondolom, hogy itt mindenki elmondta, hogy nagyon kevesen vannak a Fidesz padsoraiban. Nekem is hozzá kell tennem, hogy nekem egyetlenegy ember hiányzik: Farkas Flórián. Örülnék, ha itt lenne, mert ugye, ő azért részesült is abból a 2013-as zárszámadási forrásból, amit ma tárgyalunk, és azt gondolom, érdemes lenne a magyarországi romákról neki is néhány szót ejtenie, még akkor is, ha ezt nagyon ritkán halljuk. Egy ilyen esetben, azt gondolom, mindenképpen fontos lenne.

A konkrét témáról, azt gondolom, hogy nagyon sokat lehetne elemezni ezt a zárszámadást, de egyetlenegy biztos, hogy az a nemzetiségi politika, amit a kormány a zászlajára tűzött, nem valósult meg a 2013. évben, költségvetési számok legalábbis nem tükrözik annak a lehetőségét, hogy megvalósulhatott volna akár. Azért nem valósult meg, mert ha sorra vesszük a nemzetiségiéknél az oktatását, a kultúráját vagy éppen foglalkoztatási helyzetét, akkor láthatjuk, hogy mindenhol stagnálást jelent a beszámoló, illetve stagnálást tartalmaz minden oldalon, ahol a kisebbségek, a nemzetiségiéknél forrása, rovata megjelenik.

Néhány dolgot hadd emeljek ki konkrétan is. Ugye, amikor a pályázatokról beszélnek, akkor nagyon szépen és karakteresen fog a jelképes tolluk, márpedig azért, mert a nemzetiségi kultúrájánál kiemelik, hogy mennyi forrást adtak a nemzetiségiéknél. Szeretném jelezni, hogy a stagnálásnál rosszabb eredményeket látunk, mert azok a források, amelyek rendelkezésre állnak a nemzetiségiéknél, azok nem-hogy a meglévő kulturális egyesületeket, együtteseket nem tudják fenntartani, hanem most már azt lehet látni, hogy nincsenek a kultúra megőrzésére olyan egyesületek, együttesek, amelyek kellőképpen tudták volna, tudják az elmúlt időszakban azokat a hagyományos kultúrához tartozó, jellegzetes nyelvi sajátosságokat megtartani, amelyek fontosak a nemzetiségek számára.

Tehát ebből adódóan azt gondolom, ha nemzeti-ségi kultúráról van szó, akkor két dologról mindenképpen beszélni kell. Egyszer az intézményrendszer fenntartásáról, nincsenek a nemzetiségeknek olyan kulturális intézményeik, amelyekkel fenn tudnák tartani a nemzetiségi kultúrájukat. Itt arra gondolok elsősorban, hogy például Budapesten nem lehet látni olyan romaházat, amely igazán fenntarthatóvá vált volna az elmúlt időszakban, pedig nagyon sokszor mi is megfogalmaztuk, a jelenlegi kor-

mány is, hogy kellene olyan házak, ahol össze tudnak jönni az emberek, és tudnak a kultúrával foglalkozni, tudják elsajátítani és továbbadni, örökíteni ezt a kultúrát. Hát ezt nem látjuk ma sem, és azt gondolom, hogy a költségvetés, ha jól elemezzük majd a 2015-öst, akkor abban sem látunk olyan sorokat, amelyek erről fognak szólni.

(16.30)

Tehát ebből adódóan az intézmények fenntartása, azt gondolom, mindenképpen egy olyan helyzet, amit mindenképpen javítani kellene. Egyetlenegy dologra viszont figyelt a kormányzó párt, mégpedig hogy a Lungo Dromnak, a Fidesz szövetségesének 150 millió forintot adjon székházvásárlásra, felújításra. Azt gondolom, azért sem lehet ezt elfogadni demokratikus értékrendekkel, mert gondoljunk bele abba, hogy több száz civil szervezet, országos szervezet van romaoldalon és egyetlenegy szervezetnek, egyesületnek adnak egy olyan lehetőséget, hogy kiugorjon abból a helyzetből, amiben van, habár őneki voltak forrásai egyéb más oldalról is, mert a politika rendszeresen támogatta ez idáig is.

Ezért én azt gondolom, hogy ha a számokat nézzük, akkor mindenképpen fontos lett volna, hogy azt az összeget, ami egyébként a költségvetésben szerepelt, több olyan országos szintű szervezet megkapta volna, amelyek egyébként ma is bent vannak a közéletben, és éppen a kultúrában, az oktatásban vagy éppen a képzésekben, átképzésekben nagyon nagy segítséget adnak a roma lakosságnak. Ezért azt gondolom, antidemokratikus az, ha egyetlenegy szervezetet ilyen szinten kiemelünk és ilyen szinten akarunk helyzetbe hozni.

Tovább mehetnék ezeknél a programoknál, az intézményeket szeretném még tovább feszegetni. Helyi szinteken sincs megoldva ez a kérdés, és a költségvetés nem is volt úgy irányítva, hogy a zárszámadás rámutatott volna, hogy arra költés volt. Mondjuk azt, hogy megyei szinteken szintén nem látjuk azokat az intézményeket, ahol tudnának tevékenykedni, dolgozni azok a roma vagy éppen bármilyen más nemzetiséghez tartozó szervezetek, egyesületek, amelyek el tudnák látni azt a feladatot, amiért létrejöttek. Azt gondolom, az államnak van feladata a nemzetiségekkel akkor, amikor arról beszél, és valóban kell hogy legyen dolga vele, hogy a kultúra mennyire fontos a magyarországi sokszínűségben.

Azonkívül, hogy idő maradjon még az oktatásra és a foglalkoztatásra, néhány dolgot hadd mondjak a pályázatokról. A pályázatok tekintetében, azt gondolom, a számok tükrében azt lehet mondani, hogy nagyon szépen hangzik, hogy közel 500 millió forintot fordítottak kultúrára és ezen belül pedagógusok továbbképzésére és egyéb más programokra. Igen ám, viszont ha megnézzük azt, hogy ez az összeg mennyire nem tudja leképezni azt a politikát, amit a Fidesz mondogat, akkor láthatjuk azt, hogy semmi nem történt.

Itt megint visszatérnék arra, hogy az anyagban is lehet látni, hogy kik osztják ezt a forrást. Hát kérem, az is felháborító, hogy egyetlenegy olyan szervezet nincs a pénzosztó szervezetek között, amelyek esetlegesen nem kormánypárthoz kötődnének. Ezért én azt gondolom, hogy nem tudom legitimnek tekinteni azokat a pénzosztásokat, amelyeket ez ügyben tesznek, mert fontos lenne, hogy a nemzetiségi szervezeteket, ne csak az országos önkormányzatokat, mint ahogy az anyag tartalmazza, hanem több olyan megyei és országos szervezetet is be kéne vonni a döntésbe, széles körű döntésbe, amely biztosíthatja azt, hogy legitim döntéseket képeznek le ezeknél a forrásoknál. Ezért sem lehetett elfogadni azokat a pályázati forrásokat, nemcsak az összege miatt, hanem az elosztás elve miatt sem lehet elfogadni, ezért mind a kettőt nagyon fontosnak tartanám, hogy a következő időszakban kellőképpen változtassa meg a jelenlegi kormány.

A foglalkoztatásról ma nagyon sokan beszéltek. Amikor azt hallom, hogy 200 ezer fővel nőtt a közfoglalkoztatottak száma, akkor ezzel nem lehet vitatkozni, mert ez valóban láthatóvá válik, viszont a finanszírozás - ami a zárszámadásban megvan - és a számok teljesen ellentmondanak egymásnak. Itt van igaz a Gúr Nándornak, aki most nincs a teremben, hogy amikor 8 óra helyett 4 órától beszélünk a közfoglalkoztatásban, akkor természetesen arról van szó, hogy azt a forrást, amit láthatunk a zárszámadásban, nem úgy oldották meg, hogy 8 órás munkabérből próbálták meg kifizetni, hanem pont ellenkezőleg, megfelezték ezt az időszakot nagyon sok esetben, azaz 4 órás kifizetések vannak. Így természetes, hogy ki lehetett tolni 200 ezer főre azt a létszámot, amely ma a közfoglalkoztatásban van, de a keret összege nem nagyon változott.

Ezért tehát azt gondolom, továbbra is arra lehet számítani, amit lehetett tapasztalni a kormányzó párt politikájában, mégpedig azt, hogy nyomorban akarja tartani továbbra is nemcsak a roma nemzetiségieket, hanem nagyon sok szegény embert Borsodban, Szabolcsban, vagy éppen bármelyik másik megyét is mondhatnánk. Nem látjuk ebből a zárszámadásból, hogy olyan lett volna esetleg, amely majd a 2015-ös költségvetésben egy olyan irányelvet szabna meg és adna, amely lehetőséget biztosítana, hogy a nyomortelepeket, nyomorban lévőket felszámoljuk.

A nyomortelepekről többször beszéltünk. Mi is szoktuk mondani, hogy cigánytelepek felszámolása. Azt gondolom, ezt most már el kell hagyni, mert most már vannak nem romák is, akik nagy mélyszegénységben élnek. Kérdés az, hogy abból a forrásból, amelyet most láthatunk, hogy akarják a következő időszakban tervezni, hogy változtassanak. Több mint 200 ezer roma él mélyszegénységben, több mint 200 ezer ember él cigánytelepeken, illetve olyan telepeken, amelyeken ember nem nagyon tud élni. Ebből adódóan azt gondolom - többször is elmondtam, most is elmondom -, hogy nem lehet színe a szegénységnek. A szegénységet ezért úgy kell kezelni, ahogy

egy kormánypárthoz méltó, tehát mindenkinek meg kell adni a lehetőséget a kitörésre. Mindenkinek meg kell adni azt a lehetőséget, hogy tudjon elérni egy olyan szintre, amely továbbjutási lehetőséget jelent számára.

Ez a közfoglalkoztatás nem ad lehetőséget arra, hogy a nyomortelepekből kitörjenek. Ez a költségvetési zárszámadás nem ad lehetőséget arra sem, hogy az oktatásban kapjanak lehetőséget elsősorban azok a romák, akiknek a családi háttere nem teszi lehetővé, hogy esetlegesen kellőképpen támogatni tudja a szülői háttér az oktatásban. Itt arra gondolok, hogy ahogy az ösztöndíjrendszereket olvassuk, kegyetlen szép számokat láthatunk, igaz, hogy a kis számokat, mondjuk, a 2002-től 2010-ig látható számokat meg sem közelíti, azt gondolom, ez nagyon nagy problémát jelent, mert 2003-2004-ben közel 1,2 milliárd forintot fordítottunk ösztöndíjprogramra, most pedig látható, milyen összegek vannak, és sokkal nagyobb a probléma, mint volt. Ebből adódóan azt gondolom, mindenképpen meg kell reformálni, meg kell tudni reformálni az oktatási forrásokhoz eljuttatott forrást, amely segítheti a hátrányban lévőket.

Itt meg kell állnunk egyszer az óvodai szintnél. Azt ígérték, és azt mondták, hogy sokkal színvonalasabb férőhelyeket biztosítanak az óvodáskorúak számára. Én azt gondolom, hogy nem lehet tapasztalni ebből a zárszámadásból, hogy ez megtörtént volna, sőt azt lehet mondani, hogy talán sokkal kevesebb a férőhely és az olyan férőhely, hogy valóban ott lehet tartani az óvodáskorú gyerekeket, ahol a szülő is ott hagyja szívesen. Ebből adódóan én azt gondolom, mindenképpen kell arra törekedni, szintén arra utalnék, hogy a 2015-ös költségvetésben kell arra gondolni, hogy a férőhelyek bővítését és minőségi változtatását tegyük meg.

Én voltam olyan óvodában, ahol bizony nagyon nehezen tudtam elfogadni azt, hogy gyerekeknek ott kell aludni, mert dohszag és egyéb más dolgok megvoltak a teremben. Ebből adódóan azt gondolom, mindenképpen ezen is változtatni kell. Ha az általános iskolás rendszert nézzük meg, ott pedig nem látom az esélyét, hogy akár az első vagy az ötödik osztályig bezárólag lehetne olyan kompenzációkat találni, amely kompenzációk képesek arra, hogy a hátrányból érkező gyerekeknek valamilyen szinten esélyegyenlőséget teremtsenek. Ezért ebből adódóan lehet látni, hogy forrásmegtakarítást akarnak itt is, ennél a célnál is elérni. Szeretném jelezni, hogy itt a forrásmegtakarítás a következő 5-10 vagy 20 évben mindenképpen források odaadását fogja eredményezni, mert segíyezettek lesznek ezek az emberek, ha nem adunk kellő forrást az oktatásra, főleg az 1-5. osztályosoknak. Azt követően pedig a tehetséggondozást sem látom az 5-8. osztályosok tekintetében. A tehetséggondozásra azért van szükség, mert tudomásul kell venni, hogy 8. osztály után nemcsak arra kell ösztökélni a gyerekeket, és itt megint főleg a romákra gondolok, hogy nincs tovább esélyed tanulni, hanem arra kell ösztökélni a gyereket a tehetségfejlesztéssel,

hogy próbálja meg a szakmunkásképzést, a szakközépiskolát, vagy éppen a főiskola, egyetem irányába tudjon elmozdulni. Ennek a lehetőségét ez a zárszámadás semmiképpen nem tartalmazza, mert azok a stagnáló források, amelyek bent vannak a törvénytervezetben, nem teszik lehetővé azt, amiről beszélek.

A felsőoktatásról nem nagyon szeretnék beszélni, mert azt gondolom, akik azt mondják, hogy nincs Magyarországon a romáknak olyan öntudatuk, hogy tanuljanak, azok nagyon tévednek, mert lehet látni, hogy nagyon sok olyan roma fiatal van, akik az elmúlt 10-15 évben diplomát szereztek, és egyetlenegy problémájuk van ezeknek a diplomásoknak, mégpedig az, hogy nem találnak maguknak munkahelyet.

(16.40)

Nem találnak maguknak munkahelyet; ha találnak, akkor közfoglalkoztatásba küldik el őket, és természetesen olyan közfoglalkoztatásba, amiből nem lehet egyáltalán megélni, és nem lehet tovább fejlődni. Tehát ebből adódóan én azt gondolom, hogy van dolga a jelenlegi kormánynak arra is, és kellene, hogy legyen arra is dolga, hogy a fiatal roma diplomásokat helyzetbe hozza, mert anélkül nem fog működni a nemzetgazdaság.

Végül, de nem utolsósorban azt gondolom, hogy nagyon fontos még kiemelnem az oktatáson belül a tanodák helyzetét. Itt azt gondolom, hogy ahogy elindult ez a program, én nagyon örültem neki, és azt mondtam, hogy ezt a programot valóban meg kell becsülni, de most látom azt, hogy ennek a programnak se eleje, se háta, mivelhogy nem lehet látni, hogy hol van a vége ennek a programnak. Nem lehet látni azt, hogy ki finanszírozott és mennyit finanszírozott, és nem lehet látni, hogy milyen eredményességgel finanszírozták ezeket a tanodákat. Tehát ebből adódóan az a tanodai program, amelyről nagyon sokszor beszélnek, és nagyon sokszor minden anyagban szerepel, azt nem lehet látni, hogy hogyan tudja megvalósítani magát, és nem lehet látni, hogy hogyan tudnak kitörni ebből a gyerekek a következő időszakban.

Tehát ebből adódóan jómagam sem, mint ahogyan a Magyar Szocialista Párt nem fogja támogatni a zárszámadási törvényt, én azt gondolom, azért nem tudja támogatni, mert azok a hiányosságok és azok a stagnáló források, amelyeket láthatunk, azokat nem lehet támogatni akkor, amikor azt mondjuk, hogy Magyarország sokkal jobban teljesít, és Magyarország sokkal jobban bizonyította, hogy ad a szegényeknek. Ez a zárszámadás nem arról szól, ezért magam sem tudom támogatni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kettőperces felszólalás következik. Kiss László képviselő úr, parancsoljon!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Ház! Igazából Sallai Benedek képviselőtársam-

nak szeretném mondani a felvetéseire reagálva, hogy a fogyasztási adóterhekben - ebben egyetértünk - általában el lehet mondani, hogy a sokat fogyasztóknak kedvez, ezt a rezsicsökkentés kapcsán már elmondtuk, azonban az alapvető élelmiszerek áfája kapcsán ez nem mondható el. Higgyék el nekem, tisztelt Ház, a III. kerületben számos olyan elkeseredett család jött hozzám az elmúlt években is, akik azt kérdezték tőlem, hogy mikor lesz egyszer olyan világ, amikor a hús nemcsak vasárnapi vendég náluk, hanem ezt meg tudják venni. Erre, ha olvassuk a törvényjavaslatot, akkor láthatjuk, hogy akár 2013-ban, akár 2014-ben is lehetett volna módja a kormánynak, lehetett volna módja annak, hogy Európa legmagasabb áfáját az alapvető élelmiszerek tekintetében csökkentsék.

A tej, kenyér, hús, tojás magas áfája nemcsak a kisembert, hanem a magyar mezőgazdaságot is egyaránt sújtja. Tévedés azt gondolni, hogy nagyfogyasztókról beszélünk, itt arról beszélünk, hogy egyáltalán fogyasszanak ilyen termékeket, hogy ezeknek a rétegeknek, a békási, óbudai kisembernek, a vidék Magyarországnak, milliónak jusson az asztalára ez a termék; arról, hogy ne legyen luxus az, hogyha valaki a tökfőzelék mellé egy kis pörköltet is szeretne enni Magyarországon.

Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen, képviselő úr. Folytatjuk a rendes felszólalásokat. Szólásra jelentkezett az MSZP képviselőcsoportjából Demeter Márta képviselő asszony. Parancsoljon!

DEMETER MÁRTA (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! 2013 a csökkenő reálkeresetek, a növekvő adók, a brutális megszorítások, a növekvő államadósság, a gyengülő forint, a kapkodó, kiszámíthatatlan gazdaságpolitika éve volt. Az emberektől egyre több pénzt szedtek be, vissza viszont alig adtak nekik valamit. Ennek a rendkívül hibás gazdaságpolitikának is van egy olyan szelete, ami talán kevéssé látható a mindennapjainkban, viszont rendkívül fontosnak tartom, ez a biztonság, és ennek is az a része, amelyik a Magyar Honvédséghez kapcsolódik.

A 2013. évről készült zárszámadásból is látszik, de egyébként az elmúlt években többször felhívtuk rá a figyelmet, hogy egyértelmű, hogy a Magyar Honvédség a kormány mostohagyereke, ugyanis nem csupán maradékelven kezeli a költségvetésben ezt a területet a kormány, hanem tudatosan leépíti az elmúlt évek során. A 2013-as költségvetés végrehajtásáról szóló törvényjavaslat Honvédelmi Minisztérium fejezetéről szólva egyértelműen láthatjuk, hogy a kormányzati sikerpropagandával szemben a Magyar Honvédség körülményeinek és működési feltételeinek folyamatos romlását tükrözik itt a számok. Itt csupán egyéves költségvetés teljesülésének a paramétereit és az abból levont következtetéseket láthatjuk, viszont amint említettem, ezek egy több éve

tartó, rendkívül hibás politikának a következményei. A honvédelem nemzeti ügy, mi ebben hiszünk, és azt remélném, hogy a kormány és a honvédelmi vezetés is ekképpen gondolja, de sajnos erre sem az intézkedések, sem pedig a számok, amiket látunk, nem bizonyítékok, sőt kifejezetten cáfolják azt, hogy a kormány is ezt a területet nemzeti ügyként kezelné.

Magyarország honvédelmi politikájának egyértelműen stabilnak, kiszámíthatónak, szakmailag megalapozott döntéseken alapulónak és felelősnek kell lennie. Ezekből a feltételekből egyetlenegy dolog egyébként teljesül, ez a kiszámíthatóság. És hogy miért? Egyértelmű, hogy kiszámíthatóan, folyamatosan romlik a technikai eszközök állapota, kiszámíthatóan romlanak a katonák élet- és munkakörülményei, és az eddigi tapasztalatok alapján az is kiszámítható, hogy továbbra is ad hoc megoldások és beszerzések fémjelzik majd az Orbán-kormány honvédelmi politikáját.

Lássunk néhány adatot is! Az elmúlt években a kormány történelmi mélypontra csökkentette a honvédség költségvetését, ennek mértéke 2010-et megelőzően soha nem volt a GDP 1,1 százaléka alatt. 2010-14 között viszont egy teljes éves költségvetéstől fosztották meg a honvédséget, és a kormány - egyébként rendkívül cinikus módon - ennek a hihetetlen alacsony, a GDP 0,8 százalékát sem elérő költségvetési mértéknek a fenntartását ígerte csak meg. Egyébként hozzáteszem, hogy ezt is csak trükközéssel tudták teljesíteni, hiszen ebben az évben csak azért nem csökkent a Magyar Honvédség költségvetése, mert a Honvédkórház hadrendi elemmé vált, és az ezzel kapcsolatos OEP-támogatás minimális emelkedése pontosan kompenzálta ezt a számot, de ez újabban egy trükközés, ezt egyébként napi szinten és minden területen láthatjuk a kormánytól.

A honvédelmi költségvetéssel kapcsolatos kormányzati magatartás nagyon súlyos felelőtlenség, és ez egyébként évtizedekre fogja visszavetni a Magyar Honvédség fejlesztésének és a működési körülményei javításának a lehetőségeit. Azt gondolnám, hogy a biztonsági környezetünk változásai talán némiképp az eddigi politikájának az újragondolására sarkallják majd a kormányt, eddig ennek egyébként nem láttuk bizonyítékát, de azt gondolom, reménykedhetünk abban, hogy ez talán a jövőben változni fog, hiszen volt a kormánynak egy olyan ígérete, hogy majd 2016-tól a GDP 0,1 százalékával emeli évente a honvédség költségvetését. Hallottunk olyan ígéreteket Orbán Viktortól is, hogy ezt előrébb hozzák, de mi még a mai napig azt gondoljuk, hogy érdemi, azonnali emelésre van szükség, ez pedig: a 2015. évtől legalább a GDP 1 százalékára kell megemelni a Magyar Honvédség költségvetését, mi ezt tartjuk elfogadhatónak.

Itt szeretnék kitérni az állomány helyzetére is, hiszen tudható, hogy katonáink és a honvédségi dolgozók élet- és munkakörülményei rendkívül nehezek, nagyon nehéz anyagi helyzetben vannak, pedig egyébként kiváló és magas minőségű munkát végez-

nek, és ezért tényleges megbecsülést érdemelnének, nem pedig azt, hogy folyamatosan romoljanak az anyagi körülményeik. Hiszen tudható, hogy 2008 óta nem nőtt a köztisztviselői illetményalap, ez még mindig 38 650 forint, az árak folyamatosan emelkednek, láthatjuk, hogy Európában Magyarországon rekordmagas az áfa, 27 százalékos; és így minden évben nehezebbé válik a megélhetésük, pedig egyébként ők azok, akik gyermekeink, családaink és a magyar állampolgárok biztonságát garantálják nap mint nap, és egyébként ezt ők élethivatásuknak választották.

Az életkörülményeik romlását egyébként a számok is alátámasztják, hiszen látjuk, hogy óriási a fluktuáció a honvédség állományán belül, és az párosul a létszám csökkenésével is. A katonalétszám évek óta folyamatosan csökken, 2012-ben a tisztii állomány tényleges létszáma 482 fővel, az altiszti állomány 182 fővel, a legénységi állomány pedig 495 fővel csökkent, és 2013-ban pedig további 391 fővel csökkent a katonalétszám.

(16.50)

Hozzáteszem, hogy a tárca feltehetően tudatosan nem is törekszik a létszám feltöltésére. Erre utal egyébként egy olyan megállapítás a zárszámadásban, miszerint a létszám feltöltetlenségéből, valamint a béren kívüli juttatások megtakarításaiból adódó előirányzatokat a fejezetet a prioritizált feladatainak rendezésére fordította.

További szembeötlő adat az is, hogy a fejlesztési programokra a 2012-es 5,5 milliárd forinttal szemben 2013-ban csak 5,2 milliárd forintot fordítottak, tehát ez is csökkenést mutat. A személyi juttatások, működési és fejlesztési kiadások aránya pedig 44 százalék, 40 százalék és közel 15 százalék; ebbe az utolsóba, ami a fejlesztési kiadások, már a Gripen-programot is beleszámították. Itt szeretném egyébként arra felhívni a figyelmet, hogy az Orbán-kormány által meghozott új nemzeti katonai stratégia ezt az arányt 40, 30, 30 százalékos arányban határozta meg, tehát ettől rendkívül messze járunk. Ha a kormány így folytatja, akkor ez tovább fog romlani a jövőben, és nem fogjuk elérni ezt a célt sosem. Tehát ez abszolút illúzióknak tűnik.

És egyébként hozzá kell tenni, hogy a legdrágább adat ebben a zárszámadásban az, hogy drámai mértékű vagyonvesztés és amortizáció az, amit láthatunk a számokból. A fejezetvagyoni az előző évhez képest 20,4 milliárd forinttal csökkent, és a bruttó értékhez képest a nullára leírt eszközök aránya majdnem 30 százalék, ami egyébként a feladtvégzéshez kapcsolódó eszközök elöregedését jelzi. Hozzá kell tegyem, hogy az előző zárszámadásban, a 2012-esben ez az arány még nem érte el a 21 százalékot. És egyébként ilyen körülmények között beszélt Hende Csaba arról, hogy újrafegyverzésre van szükség, ilyen körülmények között történt meg az, hogy a

Magyar Honvédség legmodernebb laktanyáját sikerült átadni egyébként a Terrorrelhárítási Központnak, és egyébként ilyen körülmények között látszik - és meg is történik sajnos -, hogy leépül a helikopterképesség, a szállítóképesség és a harcihelikopterképesség.

Ezekben az esetekben hadd hívjam fel rá a figyelmet - hiszen mostanában nagyon sokat foglalkoztunk a helikopterbeszerzéssel -, hogy 2013-ban volt erről egy többpárti egyeztetés is, amiben abszolút konszenzus volt azt illetően, hogy szükség van helikopterek beszerzésére, szükség van ennek a képességnek a fenntartására. Ennek ellenére azóta sem történt semmilyen érdemi előrelépés. A miniszter úr megígérte - és nagyon sajnálom, hogy nincs most itt, és nem tudunk erről ilyenformán személyesen konzultálni -, hogy a választások előtt előkészítik a helikoptertendert, kiírják, és a választásokat követően a megalakuló új kormány pedig meg tudja hozni a döntést, és be tudja szerezni az új gépeket. Ehhez képest annyit sikerült megtenni, hogy trükközve a törvény betűjével, a választások előtt kettő nappal sikerült három darab öreg szovjet MI-8-as helikoptert beszerezni. Azt gondolom, hogy nem ilyen ad hoc megoldásokra van szükség, hanem érdemi, kiszámítható lépésekre ezt illetően is.

Ezért felhívtuk rá a figyelmet, és itt újra szeretném elmondani, hogy olyan nemzeti helikopterflottára van szükség, amelyben egyaránt lehet biztosítani a Magyar Honvédség számára is helikoptereket, a légi mentés számára is helikoptereket és a rendőrség számára is, hiszen így működtethető ez a leggazdaságosabban, így szerezhetőek be a leginkább gazdaságosan. Egy ilyen beszerzési folyamatnak pedig átláthatónak kell lenni, egyeztetni kell róla, és nem pedig ilyen ad hoc beszerzésekkel, hogy még a Honvédelmi bizottság akkori elnökét is egyetlen nappal a gépek megérkezése előtt tájékoztassa a miniszter úr arról, hogy egyáltalán ilyen történt. Ez semmiképp nem elfogadható.

Szeretném kiemelni a zárolást is, hiszen idén is bejelentettek zárolást a honvédelmi költségvetésből; ez több mint 3 milliárd forint. A miniszter úrhoz tettem fel írásbeli kérdést, és kaptam is tőle egy nagyon elodázó választ ezzel kapcsolatban, amelyben azt írta, hogy a tárca úgy állította össze az ezzel kapcsolatos javaslatát, hogy ez a honvédelmi szervezetek gazdálkodását nem érinti. Tehát én úgy értelmezem, ezzel arra próbált volna utalni a miniszter úr, hogy ez a több mint 3 milliárd forint nem biztos, hogy elvonásra kerül. Mi meg azt látjuk, most a zárszámadásból ki is derül, hogy az a 4,6 milliárd is, amit a múltkor zároltak a honvédség büdzséjéből, elvonásra került, és minden évben, amit zárolnak, az elvonásra kerül. Azt gondolom, amikor arról beszélünk, hogy majd itt mindenféle fejlesztések lesznek, és majd ők megígérik, a kedves kormánypárti képviselők és a miniszter úr is, hogy javítják a honvédség működését, a katonák élet-, munkakörülményeit, akkor talán nem a zárolással kellene ezeket a dolgokat kezdeni.

Az inkurrens ingóságok értékesítéséből mindössze 648 millió forint bevétele volt a tárcának, ami egyébként ahhoz képest kevés, hogy rendre azt halljuk a honvédelmi politikai vezetéstől, hogy majd ezekből az értékesítésekből valósulhatnak meg további fejlesztések. Sokatmondó, azt gondolom, az is, hogy a Honvéd Vezérkar főnöke a Magyar Honvédség vonatkozásában komplex megszorító csomagot vezetett be - ez a kiképzési rendezvények költségcsökkentését jelenti többek között, a papírfelhasználás korlátozását és minden olyan dolgot, ami egyébként a napi működéshez tartozik -, a kiképzési feladatokra pedig mindösszesen 10 milliárd forintot költött a tárca, amit szintén keveslünk egyébként.

Nagyon beszédes az, hogy a Magyar Futball Akadémia 2013-ban a neki szánt 50 millió forintos támogatást megkapta a Honvédelmi Minisztériumtól. Ehhez képest a Szociálpolitikai Közalapítványnak, ami egyébként a nehéz helyzetben lévő katonacsaládokat kellene hogy támogassa, szintén 50 millió forint körüli támogatása volt. Tehát nem tartom megfelelőnek azt, hogy egyébként focira költsön még a Honvédelmi Minisztérium is, amikor lenne más helye a honvédségen belül ennek a pénznek, csak azért, hogy a miniszterelnök hobbiához ilyenformán ő is hozzájárulhasson.

És ha már itt tartunk, akkor ugye láttuk, hogy a focit más módon is támogatta a honvédelmi politikai vezetés. Nevezetesen: a Gripen vadászgépek áthúztak a Fradi-stadion avatóünnepségén, amiből egyébként a közönség szinte semmit nem láthatott. Tehát azt gondolom, hogy a végletekig elítélendő, ha politikai propagandára használják a Magyar Honvédséget, ilyen nem történhet meg a jövőben semmiképpen. És hozzá szeretném tenni, hogy nem a pilótáinktól sajnálom a repülést, hiszen rendkívül nehéz anyagi körülmények között erre nagyon ritkán van lehetőségük.

Az egyértelmű, hogy a NATO-ban van a helyünk, ezt így gondolja még az Orbán-kormány is. Mi beterveztünk egy határozati javaslatot, ami egyébként az EU- és a NATO-értékek melletti kiállásról szól; természetesen várjuk, hogy ezt támogassák a képviselők. A NATO-val kapcsolatban az egyetlen dolog, amiért nagyon megbecsüljük az országot és az egyetlen dolog, amiért nem kapunk folyamatos kritikát a szövetségi rendszeren belül, az az, hogy a katonáink kiváló teljesítményt nyújtanak a missziókban, rendkívül jó képességekkel rendelkeznek, kiváló kiképzést kaptak; ez az a tapasztalat, amit egyébként itthon is fognak tudni hasznosítani. Azt gondolom, ez az egy dolog, ami tartja ebben a lelket, és semmiképpen a kormánynak nem szabad erről megfélemleni, hogy ilyenformán ezért is meg kell becsülnie természetesen az állományt.

Tehát összességében: gyalázatosan rossz helyzetbe sodorta a kormány a honvédséget (*Az elnök csengetéssel jelzi az időkeret leteltét.*), ezt tükrözi vissza a zárszámadás, és elvárjuk, hogy érdemben javítsanak a helyzeten, viszont ezek miatt a számok miatt, a rossz politikai döntések miatt nem fogjuk

támogatni a zárszámadás ezen részét sem. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A következő felszólaló, ugyancsak az MSZP képviselőcsoportjából, Hiszékeny Dezső képviselő úr, az Országgyűlés jegyzője. Parancsoljon!

HISZÉKENY DEZSŐ (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Alelnök Urak! Államtitkár Úr! Képviselőtársaim! Az éghajlatvédelem érdekében az ENSZ kiotói jegyzőkönyve bevezette a kvótakereskedelmet az úgynevezett üvegházgáz-kibocsátási jogok kereskedelme érdekében. Ha ezt le akarjuk köznapi nyelvre fordítani, akkor tulajdonképpen az úgynevezett széndioxid-kibocsátásról beszélünk. Ezt lehet kvótákban kifejezni, és abban a szerencsés helyzetben van az ország, hogy hazánk jelentős kvótatöbblettel rendelkezik.

(17.00)

Hála istennek, ez a kvótatöbblet azt jelenti, hogy minden ráfordítás nélküli pénzüsszeggel rendelkezünk, és ezt fel tudjuk használni a mindennapokban. Azt vizsgáltam meg, hogy az elmúlt időszakban ezzel a kvótával hogyan élt a mindig aktuális kormány.

Először 2008-ban használtunk fel ilyen kvótát, és akkor egy olyan döntés született az akkori kormány részéről, hogy ezt a kvótát arra használjuk föl, amit ez a jegyzőkönyv rögzít is, hogy olyan intézkedéseket vezessünk be, amelyek lehetővé teszik azt, hogy ez az úgynevezett üvegházhatás csökkenjen, jelesül a szén-dioxid-kibocsátást valamilyen módon próbáljuk csökkenteni.

2008-ban történt az első ilyen értékesítés, és a döntés következménye az lett, amit valamennyien úgy ismerünk, hogy a panelprogram. Az a döntés született, hogy a lakóházak felújításával jelentős mértékben csökkenthető ez a bizonyos szén-dioxid-kibocsátás. Vizsgáltam azt, hogy ezt milyen körülmények között és hogyan tették 2008-ban, és azt gondolom, ha vizsgáljuk majd, hogy ezt hogyan tették 2010 után, tanulságos számokat fogunk észrevenni.

2008-ban a rendelkezésünkre álló 165 millió egységnyi értékesíthető kvótaegységből 10 százalékot értékesítettünk 13, illetve 14 eurós kvótaegységáron. Ez, ha átszámítjuk forintra - azt hiszem, ez a legegyszerűbb -, akkor az 40 milliárd forintot jelent. Ez volt az alapja a 2008-ban, aztán később három évig működő panelprogramnak. Ennek a programnak a keretében, de azt hiszem, hogy ez nagyon sokak számára ismert, jelentős épületfelújítások történtek, lakásfelújítások történtek, és ennek eredményeképpen ez a bizonyos szén-dioxid-kibocsátás is csökkenhetett.

292 ezer lakás vagy lakóegység került felújításra ezen időszak alatt, és ha kiszámoljuk, akkor ez éves átlagban 97 ezer lakást jelent. Aki ezt végiggondolja, ha az emberek számát nézzük, akik új lehetőséghez

jutottak és kényelmesebb körülmények között éltek, akkor láthatjuk, hogy ez egy elég jelentős szám. 35-40 éves épületek - amelyek a maguk korában, amikor épültek, akkor korszerűnek voltak tekinthetők, hiszen azok a családok, akik ezekbe a panelépületekbe költöztek be, többnyire korszerűtlen, komfort nélküli lakásokból költöztek az összkomfortos lakásokba, ahol WC és fürdőszoba is volt. Tehát akkor ez egy korszerű döntés volt, de a 35-40 év használat igényelte azt, hogy ezeket az épületeket felújítsuk. Tehát, mint említettem, 2008-tól 97 ezer lakás újult meg, újulhatott meg ebből a kvótából.

2011-ben - már a kormányváltás után vagyunk - ez a szám 4 ezer, négyezer, szemben a 97 ezerrel. 2012-ben ez a szám egyezer. Mi történhetett? 2010-ben - ez egy hivatalos adat - a kormányváltás során 300 milliárd forint értékű kvótát adott át a Bajnai-kormány. Az ÁSZ adataira támaszkodva tudom jelezni, hogy 2011-ben és 2012-ben kilenc jelentkező is az országhoz fordult, szeretne kvótát vásárolni, ajánlatot is tettek 9, illetve 10 eurós áron. Valamilyen okból kifolyólag, bizonyára ez később majd kideríthető, akkor nem élt az ország ezzel, illetve a kormány ezzel a lehetőséggel; ellentétben azzal, ami 2013-ban történt, mert 2013-ban értékesítettünk kvótát abszolút mélypontra, azóta sem és azelőtt sem történt ilyen, 3 euró alatti áron. Gondolom, megvannak ezek a számok, amiket korábban említettem, hogy és miért. Utána egyébként 50 százalékkal emelkedett ennek az ára. Hogy ennek mi volt az oka, a dilettantizmus, a hozzá nem értés, a nemtörődöm-ség vagy ennél valami rosszabb, ez nyilvánvalóan nem megfeythető most. De csak emiatt 5,4 milliárd forint értékvesztés érte az országot.

És most nemcsak az 5,4 milliárd forint miatt kértem én szót - bár azt gondolom, hogy itt néhányan el tudnánk költeni ezt az 5,4 milliárd forintot valószínűleg nagyon hasznos célokra -, hanem azért, mert emiatt nem újulhattak meg további lakások. Tehát állampolgáraink tízezrei estek el attól a lehetőségtől, hogy korszerűsíthessék a lakásaikat; és ha végiggondoljuk, akkor az igazi rezsicsökkentés az, amikor feleannyit fogyasztunk, és ha még a rezsicsökkentés is van, fele annyit fizetünk, akkor azt gondolom, hogy akkor az úgy egy valóban értelmes megoldás. Állampolgáraink tízezrei estek el ettől a lehetőségtől azért, mert nemtörődöm módon foglalkoztunk ezzel a kérdéssel.

A másik, és az is egy nagyon fontos kérdés, hogy nemcsak az állampolgárok estek el ettől a lehetőségtől azért, mert ésszerűtlenül gazdálkodtunk, hanem a vállalkozók is. Nagy számban vannak vállalkozók, akik foglalkoztatnak több tízezer embert, akik ezeket a felújítási munkákat végezhetnék volna, de nem tudták elvégezni.

Azt gondolom, hogy ezek a számok is azt bizonyítják, hogy ha a 2013-as évről beszélünk, akkor megfogalmazható az, hogy a kormányzat ebben a kis szeptében is a kormányzati munkának dilettáns módon viselkedett, elhibázott döntéseket hozott, és

ezzel családok tízezreit hozta kényelmetlen helyzetbe. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Folytatjuk a felszólalásokat. Az MSZP képviselőcsoportjából rendes felszólalásra Tukacs István képviselő úr következik. Parancsoljon, képviselő úr!

TUKACS ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a lehetőséget és a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Akkor, amikor a költségvetési beszámolót, azaz a zárszámadást vitatjuk, érdemes visszatérni egy kicsit a költségvetés tervezésének a történetére, magyarul arra a nagyon kétes történetre, hogy hogyan került megtervezésre 2013-ban hazánk költségvetése.

Elevenítsük csak fel egy kicsit a történeteket! Akkor a kormány és a kormányzati többség azt hirdette meg, hogy az év közepére a költségvetés fő tartalmát és annak sarokszámait, tehát legfontosabb számait el akarja fogadni. Abban az időben ezer és egy érvert hallottunk amellett, hogy ez egy milyen jó módszer. Eddig ez ugyan nem így történt, de ez most nagyon jó lesz, mert így lehet jó költségvetést csinálni. Csak zárójelben mondom, hogy szerintem a pénzügyi apparátus a haját tépte és kétségbeesésbe volt kergetve ezzel a módszerrel, mert év közepén és év közepéig költségvetést csinálni nem feltétlenül a szakma csúcsa, hiszen nem állnak rendelkezésre alapadatok. Ennek ellenére azonban az akkori kormányzat és kormányzati többség görcsösen ragaszkodott ehhez a megoldáshoz. Sok-sok érvert hallottunk, hogy miért lesz ez jó, például azt, hogy immár biztonságot ad mindazoknak, akik a költségvetési gazdálkodáshoz kötve vannak, hiszen majd tudni fogják már a fő számokat. Nagyon jó lesz ez, mert stabilitást teremt, nagyon jó lesz ez, mert levesz a parlament válláról munkát, hiszen már év közepén sarokszámokat fogad el, tehát majdnem költségvetést, és így tovább, és így tovább.

Nem kell hogy mondjam, mert mindannyian emlékszünk rá itt, ebben a Házban, de gondolom, azok is, akik figyelemmel kísérik munkánkat, emlékeznek arra, hogy nem így lett. A parlament elfogadott ugyan sarokszámokat, de kiderült, hogy ezek annyit érnek, mint a papír, amire ráírták. Ugyanis ennek a módszernek nem volt más oka, mint az, hogy a külvilág, főleg az uniós partnerek felé azt bizonyítsa, hogy mi költségvetési fegyelmet fogunk tartani ebben az országban, és ezért a kormányzat számíthat, méltán számíthat majd uniós partnereinek támogatására.

A költségvetés további története azonban ennél rosszabbul alakult, hiszen kiderült, hogy a sarokszámok sem igazak, ezeket át kell írni, és a költségvetés belső tartalmának a tervezése, magyarul, az egyes fejezetek tervezése pedig meglehetősen kaotikus viszonyok között zajlott. Tétélek kerültek be és kerültek ki, kerültek módosításra, ötletek halmaza fogalmazódott meg, utolsó módosító csomagok, amiket a

kormány benyújtott, kilószámra termelték a papírt. Nem járok messze a valóságtól, ha azt mondom, hogy ebben a Házban nem volt ember, aki tudta, hogy a költségvetés végső formájában mire nyomta meg az igen vagy nem gombot, nyilván pártállása szerint.

(17.10)

Ennek, mert nem véletlenül említtem fel ezt a folyamatot, lett az az eredménye, hogy a költségvetésről ordít, hogy tervezetlen. Ordít az, hogy esetlegesen dőltek el egyes tételei. Ott, ahol a bevételi tételek nem kilencven-valahány százalékos pontossággal kerültek megtervezésre, mint a teljesülésből kiderül, hanem igen-igen messze járnak a valóságos számok, a bevételi számok a tervezettektől, azt bizonyítják, hogy a költségvetés tervezésének nem volt köze a valósághoz, nem volt köze az élethez magyarul, ahhoz a valósághoz, amelyet a miniszterelnök úr újában előszeretettel felemlget, hanem a költségvetés tervezése úgy zajlott, hogy amit a papír elbír. Ami a papírra ráfér! Ami éppen szükséges, azt írjuk be! Ha valamire nem volt kiadási oldalon fedezet, a bevételi oldalon odaírtunk egy számot. Az „odaírtunk” kifejezést azért mondom többes számban, mert végül is az egész parlament felelős az ország gazdálkodásáért, miközben azt mondom, hogy ezeket a számokat a kormányzati oldal vette ki, tette be és módosította kénye-kedve szerint az utolsó pillanatokig. Magyarul, nemhogy az év közepéig nem volt költségvetés, hanem az év vége utolsó napjaiig is alig volt, és ez a költségvetés úgy került megtervezésre, hogy nincs köszönő viszonyban a terv a valóságos teljesüléssel. Ez lenne az egyik, amit mondani szeretnék.

A másik, hogy abban az időben sokat vitattuk, vajon azok az alapadatok, forint/euro árfolyam, államadósság, költségvetési hiány tervezése, gazdasági adatok tervezése, megfelelő lábakon állnak-e, magyarul így lesz-e. Hát, nem így volt! Nem így volt, mert kiderült, hogy bizony ezt a költségvetést sok tekintetben az utolsó pillanatokig ezen az ágon is módosítani kellett.

Nem véletlenül mondom, tisztelt Ház, hogy a költségvetést a készítése fázisában is állandóan módosítani kellett, mert arról szeretnék először beszélni, hogy a költségvetési módosítások mit jelentettek és milyenek voltak. Bár azok a költségvetési módosítások, amelyek idekerültek a Ház asztalára, mindig azzal az indoklással kerültek elénk, hogy ez afféle technikai ügylet, hiszen néhány milliárd ide vagy oda technikai okokból nem oszt, nem szoroz, nem változtat a költségvetés kondícióin. De valójában mindig kiderült, hogy nem technikai ügyekről van szó, hanem komoly pénzküadásokról, vagy azért a zárolások tekintetében, mert a költségvetés rosszul tervezett, vagy pedig azért, mert valamit eltolt a kormányzat ebben a kérdésben, vagy azért, mert valakinek valamire szüksége volt. Hogy ez az utolsó mondat ne legyen talányos, elmondom, hogy mire gondolok.

Bizonyára mindannyian emlékeznek még a költségvetés tervezése mellett a takarékszövetkezetek szégyenletes és gyalázatos történetére. Arra, hogy hogyan lehetett egy szövetkezeti, kisbefektető és kistulajdonosok tulajdonában lévő takarékszövetkezeti szektort és egy Takarékbankot elvenni azoktól, akiké. Egy kényszerállamosítással, feltőkésítéssel, majd a barátoknak történő átjátszással. Mert ez a történet dióhéjban. Nem egyéb, nem több, nem kevesebb. A magyar költségvetés ügyében a kormányzati többség asszisztált ehhez az egész gyalázatos folyamathoz. Nem történt más ugyanis, mint az, hogy egy törvénnyel az állam államosította ezt a szektort és annak bankját, a Takarékbankot, majd utána sajátos szabályokat talált ki a működésükre, integrációs szervezetet, csak igennel megszavazható alapszabályokat, és így tovább, majd amikor megtörtént az államosítás és a szabályok lefektetése, egész egyszerűen, jó előre meghirdetve ezt természetesen - hogy ha ő ezt privatizálni akarja, akkor miért kell állami tulajdonba venni, nem tudom -, továbbpasszolta azoknak az embereknek, akik a folyamat elejétől ott bábáskodtak e körül a szektor körül és a folyamat levezénylése körül.

A költségvetés módosításakor, amikor arra volt szükség, hogy kell valamiféle pénz ehhez az ügylet-höz, a kormányzati többség bátor szívvel nyúlt a költségvetés módosításának ügyéhez. Nem kérdezett, mert mit is kérdezett volna, nem érdeklődött senki, hogy vajon ez jól van így, nem mondott senki semmi valamiféle észérvet, hogy miért kell ezt így csinálni. Ráadásul azokról az indokokról, amelyeket megfogalmaztak, kiderült, hogy nem igazak. Arra hivatkoztak, hogy a takarékszövetkezeti szektor rossz pénzügyi helyzetben van, miközben nem volt abban. Hogy rosszul gazdálkodnak ezek a takszövök. Nem gazdálkodnak rosszul. Egész egyszerűen akarták ezt néhányan, meg is szerezték, mint ahogy ezt egyébként látjuk már jó néhány kormányzati manőverből nemcsak a költségvetés kapcsán, hanem másban is.

Ezért tehát úgy gondolom, hogy a költségvetés módosításainak három oka volt: rosszul tervezett költségvetés, szorító körülmények, zárolások, és amikor valakinek kellett valami, azt költségvetési úton is le lehetett játszani. „Zsebre tettem, elvittem” - idézőjelben, idézve nem létező kormányzati forrásokat, akik persze erre nem fognak válaszolni. Mint ahogy az általam nagyra becsült Fónagy államtitkár úr is csak annyit mondott az államosításakor, hogy azért az állami cég, a Posta vásárolja be magát vagy kerül be törvénnyel a tulajdonosok közé, mert a Postának és a takarékszövetkezetnek régi-régi hagyományokon alapuló gyümölcsöző kapcsolata van. Ami, valljuk be, szakmai érvnek elég kevés, a tiszteletet fenntartva természetesen az itt nem lévő államtitkár úr iránt.

Nos, tehát látjuk a költségvetés tervezésének ezt a nagyon érdekes helyzetét, amikor mindenre van pénz, amit akarunk, miközben megindokoljuk, hogy arra, amire kellene, miért nincs pénz. Miért nincs

néhány milliárd vagy néhány száz millió asztmás beteg gyerekekre? Merthogy erre sem volt igazán válasz. Miért nincs arra, hogy a szerencsétlen munkanélküli három hónap után ne kerüljön már ki az ellátásból? Miért nincs arra valamiféle forrás, hogy megteremtsük az élhető, normális és egészséget adó egészségügy legalább minimumfeltételeit? Miért kell a házi orvosnak például könyörögnie azért, hogy csináljanak már valamit vele - egyszerűen ebből a kártyapénzből nem tud normálisan működni és létezni! És sorolhatnám még azokat a tételeket, amelyekre kerek perec kapta meg a kritikát kinyilvánító ellenzék a nemeket, miközben kiderült, és most már ezt az obligát stadionügvet hagyom is, de kiderült, hogy van mindenre úgy-amúgy pénz. Van pénz takarékszövetkezetekre, van pénz gáztározó-vásárlásra, van pénz MOL-részvényvásárlásra; tulajdonképpen mindenre van, csak arra nincs, amire a köz érdekében pénzt kellene fordítani, merthogy ott égető a szükség.

Azért nem folytatnám a költségvetés rosszul megtervezett sorainak a felsorolását, mert a képviselőtársaim megtették ezt előttem. Megtették előttem, hogy felsorolták a felsőoktatás, a közoktatás, az egészségügy, a szociális szféra, a fejlesztés különféle ügyeit. S meg kell mondanom, tisztelt képviselőtársaim, hogy nemcsak sajnálatosnak, gyalázatosnak tartom ezt a mai vitát; a „vitát” megint kéretik idézőjelben érteni. Merthogy nem volt vita. A parlament történetében először az történt ugyanis a költségvetési beszámoló tárgyalásakor, hogy ha rápillantanak a hozzászólók sorára, a kötelező vezérszónoki hozzászólások mellett a kormányzatnak nem volt szava ehhez a vitához. Nem volt mondandója. Nem jelentkezett hozzászólásra egyetlen kormányzati képviselő sem, vezérszónokon kívül természetesen, hogy azt mondja, kérem, én meg akarom és meg tudom védeni ezt a beszámolót. Nem akart vitázni erről a helyzetről, hanem vagy gyávaságból, vagy egyébként cinizmusból azt mondta, hogy jól van ez így. Ha ti mondani akarjátok, tisztelt ellenzéki barátaim, mondjátok, nekünk erről nincs véleményünk. A kormány képviselője végigüli ezt a vitát úgy, hogy egyetlen dologhoz sincs mondandója, leszámítva azokat az egyébként pikírt kommentárokat, amelyeket maszokban küldözget az éppen hozzászóló ellenzéki képviselőnek. Ami azért mégsem egy parlamenti műfaj, valljuk be őszintén!

Ezért tehát amikor arról beszélek, hogy kritika tárgyává tettük a 2013-as költségvetés tervezését, teljesülését és azokat a politikai célokat, amelyeket a kormány megfogalmazott, és melléttük azt, hogy mit gondolunk mi arról, mit kellene tenni egyébként minimálbőven élők ügyében, foglalkoztatás, oktatás, egészségügy dolgában, akkor azt gondolom, erről valamiféle termékeny vita kialakulhatott volna. Itt állunk a következő költségvetés tervezésének küszöbén, ezért tehát nem lett volna nagyon haszontalan arról beszélni, hogy vajon mi történjen akkor azokkal a célokkal, amelyek költségvetésben megjelenve szolgálják az országunkat.

(17.20)

Ezért tehát én úgy gondolom, hogy a mai hozzászólási sor - mert én akkor nem nevezem vitának, hogyha megengedik - csak azt bizonyította, hogy a kormányzati többséget ez nem érdekli. Nem akarok visszautalni arra újra, hogy a költségvetés milyen körülmények között került elfogadásra, de azért mégiscsak azt mondom, hogy akkor, amikor mondtuk, december 22-én nem volt ember, aki megmondta volna, hogy melyik módosító indítványt hogyan fogadtuk el és annak mi a tartalma és hogyan befolyásolja a költségvetést, vagy egyáltalán mi van a végleges változatban, akkor azt is mondom, hogy nem érdekli olyan különösebben a teljesülés sem.

Nem firtatja senki az okát, hogy ha növekszik a fogyasztás, akkor a fogyasztásból befolyó adók miért csökkentek a tervezetthez képest. Nem firtatja senki, hogy a kisadók, amelyek elvileg előnyösek lennének, hogy akkor azok miért nem bizonyultak kívánatosnak. Nem firtatja senki azt, hogy vajon akkor, amikor látnivalóan járulékok kerülnek befizetésre és kifizetés nem történik oda, ahová ebből égetően szükség lenne, akkor az miért van. Nem firtatja ezt az ellenzéki képviselőkön kívül senki.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nem kenyerem az udvariatlanság, nem szívesen szoktam udvariatlan lenni, mégis azt kell hogy mondjam, hogy ennek a vitának a zárszóval lezárt végét, ha egyáltalán erre államtitkár úr majd vállalkozik, nem várom meg. Nem udvariatlanságból, csak úgy gondolom, hogy ez nagyjából pariban van azzal a gesztussal, hogy önök itt nem szólaltak meg végig. Hogyha ön csak a vita végén akar - ha akar egyáltalán, államtitkár úr - véleményt nyilvánítani, nem vagyok rá kíváncsi. Úgy gondolom, hogy az ellenzék megtette a maga dolgát a mai ügyben, és ez volt az, amit tehetett.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló az MSZP képviselőcsoportjából Heringes Anita képviselő asszony. Parancsoljon!

HERINGES ANITA (MSZP): Köszönöm a szót, alelnök úr. Én a hulladékgyűjtés rendszeréről, a környezetvédelemről és a parlagrajáról szeretnék most szólni önökhöz.

A magyar hulladékgyűjtés rendszerét jól működőnek és a környezetvédelem fontos részének tekintik. Ezt mondta a miniszter úr egyik kérdésére adott válaszában.

Bennem mindig felmerül az a kérdés, hogy tényleg jól működik-e az a rendszer, ahol a katasztrófavédelem végzi július 1-jétől több mint száz településen a szemétszállítás koordinálását. Tényleg jól működik-e az a rendszer, ahol a lakosság lassan nem tudja fizetni a szemétszállítási díjakat, még a látszólagos csökkenés mellett sem?

Pont Pakson az önkormányzati választások alatt a fideszes országgyűlési képviselőjük mondta el, hogy sürgősen csinálni kell valamit a hulladékszállítási díjakkal, hiszen duplájára nőttek Pakson is, és a rezsicsökkentés nagyon kevés ahhoz, hogy az emberek fizetni tudják. Igaz, hogy önök nem vitáznak itt velünk, és nem beszélgetnek velünk ezekről a kérdésekről, én egyben reménykedem, hogy legalább a saját önkormányzati képviselőikkel és polgármestereikkel néha megvitatják ezt a kérdést. Hiszen pont a TÖOSZ volt, amiben rengeteg fideszes polgármester ül, akik megfogalmazták, hogy így nem jó ez a hulladékgazdálkodási rendszer, adjanak nekik több lehetőséget az árképzésre, mert így, ebben a formában nem tudnak lassan a saját lakosságuk szemébe nézni.

Hiába a jelentősen megemelt termékdíj, amikor a befolyt összeg alig negyedét fordította a kormány a hazai hulladékgazdálkodás fejlesztésére. Mindeközben az új és teljes mértékben rossz törvényi szabályozás, valamint a populista rezsicsökkentés jelentős veszélybe sodorta a hazai szemétszállítási közszolgáltatást. A legtöbb cég csőd közeli helyzetben van, amit mi sem bizonyít jobban, mint az a tény - mint amit említettem -, hogy több mint száz településen már a katasztrófavédelem jelöli ki a szolgáltatót.

Ráadásul a lerakási járulékból befolyt forintosokat sem a bajba jutott vállalkozások, önkormányzatok támogatására fordították. A valós helyzet ugyanis az, hogy az állami és önkormányzati hulladékgazdálkodási cégek nagy része már a hulladéklerakási járulékot is képtelen fizetni a rossz és elhibázott rendszer miatt. Ennek fő oka a rezsicsökkentés miatti kiesés számukra, és az, hogy az emberek tényleg már nem nagyon tudják fizetni a szemétszállítási díjakat.

Önök az egyik benyújtott salátatörvényükben a hulladéklerakási járulékot befagyasztották a 2014-es szinten, de sajnos ez semmiképp nem megoldás. Mint ahogy elmondtam, eddig sem tudták fizetni ezt a cégek, akkor az, hogy befagyasztják a 2014-es szinten, semmiképp nem megoldás. Így nemhogy fejleszteni nem tudnak, de karbantartásra és a rendszer fenntartására sincs elég pénzüik. A szolgáltató cégek többsége a végtartalékai felélését folytatja napjainkban is.

Így viszont veszélybe kerül az egész ágazat, megszűnhet a szolgáltatás, és munkahelyek százait veszíthetjük el. És ezt nemcsak én állítom, mint ahogy mondtam, hanem a szakmai szervezetek és a TÖOSZ is.

Önök 60 milliárd forintot terveztek a környezetvédelmi termékdíjból beszédni. Ez egy komolyan megemelt környezetvédelmi termékdíjat jelent. Ezt prevencióra és környezetvédelmi programokra, megelőzésre kellett volna fordítaniuk. A tervezett 60 milliárdból 48 milliárd folyt be ténylegesen, 12,6 milliárdot fordítottak végeredményen az Országos Hulladékgazdálkodási Ügynökségre, a többit elnyelte a központi költségvetés. Akkor tényleg fontos önöknek a környezetvédelem, a hulladékszállítás, hogyha a termékdíjból befolyt összeg nagy részét egyébként a központi költségvetés nyeli el? Önöknek ennyire

fontos a környezetvédelem és a hulladékgazdálkodás, hogy nem foglalkoznak a saját polgármestereik problémáival sem?

46,1 millió forint volt előirányzatból felhasználható az önök 2013-as zárszámadásában a parlagfűmentesítésre és a fertőzött területek felderítésére. Szerencsénk volt, az időjárás csapadékos volt, így az allergiások nem szenvedtek csak pár hétig komolyabban ettől a koncentrációtól. Nem önöknek köszönhetik a nyugalmasabb nyarat, nem a közmunkaprogramba bekényszerített háromszori kényszerkaszálásnak köszönhetik. Nem kaszálni kell, hanem feltérképezni és megelőzni. Nem büntetni kell, hanem megelőzni.

De hogy bízzanak önökben a tisztas, tudatos állampolgárok, ha már 2009-ben is - mint ahogy tegnap elmondtam - a felajánlott adójuk 1 százalékát valami teljesen másra költötték el? A 2009-es adóévben még a mi kormányunk által kiemelt 1 százalékos parlagfű elleni harcra ajánlhatták fel az adózók az 1 százalékot, még a mi kormányunk hozta ezt a döntést. 177 ezer olyan tisztességes és szolidáris társunk, adófizetőnk volt, aki úgy gondolta, hogy számára ez a legfontosabb. 1,1 milliárd forintot ajánlottak fel adójuk 1 százalékából. Ahogy mondom: 2013-ban 46,1 millió forintot költöttek, irányoztak elő önök erre. Önök mégsem erre költötték, hanem mint tudjuk, terepjárót vásároltak a parlagfűszezon után, októberben. 1200 forint lenne egy hektár parlagfűvel fertőzött terület feltérképezése. El sem tudom képzelni, hogy az 1,1 milliárd forint mire lett volna elég. Ehelyett ugye önök Sziget Fesztiválra, minisztériumi irodákra és végkielégítésekre költötték, és mint ahogy elmondtam, terepjáró-vásárlásra, amit pont a parlagfűszezon után sikerült megtenniük.

A mi kormányunk 2010 előtt mindig nagyon komolyan vette ezt a problémát. Évenként több mint 2 milliárd forintot költött felderítésre és tényleg parlagfűmentesítésre szóló programokra és az aktív civilek támogatására. Mi nem a foglalkoztatási statisztikákat kívántuk ezzel javítani.

Kérjük, tegyék rendbe mind a hulladékgazdálkodás rendszerét, tényleg vegyék komolyan a környezetvédelmet és a parlagfű elleni védekezést. A jövő évük még erre megvan, sőt a következő három is. Ha egy picit is komolyabban veszik ezt a dolgot, akkor majd négy év múlva, az újabb választásokon a polgármestereik szemébe tudnak majd nézni, hogyhogy rendbe tudják tenni a hulladékgazdálkodás rendszerét, amelytől most szenved minden önkormányzat, a lakosság és a cégek is. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Ezzel az írásban előre jelentkezett képviselői felszólalások végére értünk.

Most ismételt felszólalások következnek. Elsőnek Kiss László képviselő úrnak adok szót, az MSZP képviselőcsoportjából.

Parancsoljon!

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! 2013 a csökkenő reálkeresetek, a növekvő adók, a brutális megszorítások, a növekvő államadósság, a gyengülő forint, a kapkodó, kiszámíthatatlan gazdaságpolitika éve volt. Az emberektől egyre több pénzt szedtek be, de alig adtak vissza belőle valamit. Egy picit úgy működött, tisztelt Ház, a kormány, mint valami fordított Robin Hood: a gazdagoknak ad, a szegényektől elvesz.

A költségvetés tehát maga volt az állam pilótajátéka, amelyből csak a piramis csúcsán lévők kaszáltak busásan. Ez jól látszott a nemzetpolitika területén is.

(17.30)

Mielőtt azonban rátérnék ezekre a fejezetekre, szeretném megköszönni a nemzetiségi szószóló termékeny részvételét ebben a vitában. Egy olyan kerületből, egy olyan településről jövök, a III. kerületből, ahol a nemzetiségi önkormányzatoknak, a nemzetiségi egyesületeknek nagyon fontos szerepük van a kerület kulturális és politikai életében, és nemzetpolitikusként is azt gondolom, hogy nem lehet sikeres Magyarország olyan nemzetiségek nélkül, amelyek büszkék, öntudatosak és szervezettek. Ezért azt gondolom, hogy nagyon termékeny volt ebben a vitában a szószóló jelenléte és kiváló észrevételei. Ezt ezúton is szeretném önnek megköszönni.

Ha megnézzük az egyes fejezeteket, akkor azt látjuk a nemzetpolitikában is, hogy kicsit a klasszikus régi magyar mondás szerint a sok bába között a gyermek veszett el. Ezért egy kicsit hosszán lehetne sorolni azokat az előirányzatokat, ahol némi pénz el volt rejtve ezen a területen.

Az első ilyen előirányzat a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium fejezete. Nemzetpolitikai tevékenység támogatása cím alatt 3,5 milliárd forint előirányzat mellett körülbelül 5,7 milliárd forint kiadásról ad számot a törvényjavaslat. Érdekes ez a kettősség, ez jól mutatja, hogy tervezési probléma történt, egy elég jelentős tervezési probléma. Tehát inkább többet költsünk, mint kevesebbet, mondhatja itt bárki.

Azt lehet mondani, hogy ezt az előirányzatot növelte a kormányzati tartalék terhére nyújtott többlettámogatás mintegy 1,7 milliárd forint értékben. De mik vannak ebben az előirányzatban? 500 millió forint a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskolára, 200 millió forint az erdélyi magyar középiskolai oktatási intézmények fejlesztésére, 140 millió forint a Nagyberegi Református Líceum építési munkálatainak befejezésére, 100 millió forint a határon túli magyar cserkészszövetségek kapacitásfejlesztésére, 365 millió forint a Magyar Nemzeti Tanács kiemelt programjainak megvalósítására és 418 millió forint az Erdélyi Református Egyházkerület és a Sapientia Magyar Tudományegyetem támogatására.

Felvetődhet azért az a kérdés, hogy a Bethlen Gábor Alap támogatásai mellett indokolt-e egyáltalán,

hogy a minisztérium ilyen előirányzatot fenntartsion, és az indokolt-e, hogy rendkívüli kormányzati tartalék terhére növeljék ezeket a pénzeket. Azért merül fel ez a kérdés, mert minden olyan átláthatatlanság, amely nem tisztázott intézményrendszerbe vezeti be a központi forrásokat, egyúttal lehetőséget teremt a visszaélésre, és lehetőséget teremt arra is, hogy ezek a pénzek kézen-közön eltűnjenek.

A Szocialista Párt azt gondolja, hogy helyesebb lenne az, hogy ha már a Bethlen Gábor Alap támogatási rendszere egyébként képes arra, hogy ezeket a pénzeket felhasználja, akkor annak terhére történjenek meg ezek a kifizetések. Hiányzott a transzparencia, az átláthatóság tehát ebben az intézményrendszerben.

Nézzünk egy újabb fejezetet, a Miniszterelnökség fejezetét! Ebben rögtön az első a Nemzetstratégiai Kutatóintézet. Ez egy roppant érdekes kutatóintézet. Hatalmas támadások keresztüztüzebe került az intézet a megalapítása pillanatában. Amikor én a parlamenti mandátumomat átvettem ebben az évben, akkor ennek a kutatóintézetnek még honlapja sem volt. Én a tudomány világából is jöttem egy kicsit. Elég furá az, hogy egy kutatóintézet, amely elvben 1,3 milliárd magyar forintból működik, nem rendelkezett ekkor még honlappal, majd' egy éve működött, de ilyen neki nem volt.

Amikor megkérdeztük a bizottsági ülésen, hogy vajon miként jutnak el az ilyen drágán megvásárolt kutatások a határon túli magyarokhoz vagy egyáltalán bárkihez, akik szeretnének a közpénzből végzett kutatásokhoz hozzájutni, akkor az volt a válasza Szász Jenőnek, ezen kutatóintézet igazgatójának, hogy hát a dolog természete olyan, hogy szájhangomány nyomán terjednek ezek a kutatások, és nem kell ide honlap.

Bármennyire is hegyeztem a fületem az elmúlt évek során a békásmegyeri HÉV aluljárójában, bárhányszor is vettem részt az óbudai emberek közösségeiben, amikor meghívtak engem tanácskozni, még senki nem mutatott nekem egy ilyen szájhangomány nyomán terjedő dokumentációt, amely egyébként csak azért nem került 1,3 milliárd forintjába az adófizetőknek, mert a kutatóintézet még arra is képtelen volt, hogy a számolatlan magyar forintot elköltsze. *(Szávay István: Több száz millió forint, 300-400 millió.)*

Elég érdekes az, gondoljanak bele, hogy van egy olyan kutatóintézet, amely annyira inkompetens, hogy még ilyen feltételek mellett se tud pénzt költeni, de az inkompetencia ebben az esetben viszont szerencse, hiszen bármennyire is adott volna a kormányzat pénzt a nem létező kutatásokra, egy nem létező kutatóintézetre, de hála a jó istennek, Szász Jenő e téren mutatott alkalmatlansága okán nem volt módja elkölteni, és így a magyar adófizetőknek némi pénzét azért sikerült megspórolni. Már csak a többi a kérdés, amit eleve nem kellett volna odaadni ilyen tisztázatlan körülmények között.

Magával a kutatóintézet alapításával kapcsolatos feladatra előbb 100 millió forintot költöttek el.

Nyilván roppant drága lehet. Annak, hogy kutatóintézetet alapítunk, olyan sok minden költsége van, ha belegondolok, hogy 100 millió simán eljön erre. Ha most jobban belegondolok, mégse tudok mondani ilyen költséget, hogy mi került ebben 100 millió forintba, de hát biztos annyira érdekes volt ez a kutatóintézet, amely alapítás után fél évvel még honlappal sem rendelkezett, hogy feltétlenül szükség volt ezt a 100 millió forintot más tevékenységekre elkölteni.

A működtetésre 1,3 milliárd forintot irányoztak elő. Ha az önök által fölöslegesen felépített stadionok árához viszonyítjuk, akkor ez valóban nem nagy pénz, de szerintem azért ebből a forrásból roppant sok szegény sorban élő magyar embernek a sorsát lehetne könnyíteni abból a négy millióból, ami a szegénységi küszöb alatt él ebben az országban az önök tevékenységének köszönhetően. Már említettem önöknek, hogy a teljesítés minden esetben elmaradt a módosított előirányzattól. Megbeszéltek, hogy ez ebben az esetben szerencse.

2013-ban a kormányhatározat túlzott hiány eljárás megszüntetése érdekében a szükséges forrásokat a kutatóintézetből is elő kívánta teremteni, és mintegy 460 millió forint dologi kiadás zárolását rendelte el. Erre utaltam akkor, amikor azt mondtuk, hogy hála a jó istennek, hogy azért minden pénzt az akkor még nem létező kutatóintézet nem tudott elkölteni, „csak” durván 850 millió forintba került az akkor még nem létező kutatóintézet a magyar adófizetőknek.

Hogy mennyire abszurd a szituáció, hogy ezt át lehessen érezni, például december 31-ére a kutatói létszám feltöltése érte el az 56 százalékot. Itt nem arról beszélünk, hogy több ezer felkészült kutatót kellett alkalmazni, akik nemzetpolitikai szinten új kutatásokat tudnak létrehozni, hiszen ennyi nyilván nem lenne. Száz darab kutatóból sikerült 56-ot december 31-ig alkalmazni. Ezt azért ne érezzük nagy sikernek, egyértelmű pazarlásnak tartjuk, és egyértelmű pazarlásnak tartjuk azt, hogy ilyen jelentős mennyiségű kormányzati forrás ebbe a kutatóintézetbe belement. Semmiféle ésszerű oka nincs ennek, semmiféle ésszerű tevékenységet ez az intézet nem végzett.

2012. december 11-i hatállyal hozzák létre Szász Jenő intézetét. Az alapító okirata nagyon sok mindent elárul. Azt mondja, hogy a miniszterelnök irányítása alatt működő központi hivatal, alkalmazottai pedig fontos és bizalmas munkakört betöltő személyek, akiknek a legmagasabb fokú titkosszolgálati átvilágításon kell átesniük. Ez azért jó egyébként, megjegyzem, mert azt már biztosan el lehet mondani, hogy a Fradi-stadionokba minden további nélkül be tudnak lépni ezek a személyek, amit szintén önök hatalmas kormányzati pénzek felhasználásával modernizáltak úgy, hogy épeszű szurkoló nem tudja betenni a lábát az átvilágító rendszer használatával, de a kutatóintézet munkatársai be tudják tenni a lábukat. Ugyan nem tudom, hogy miért kell a Nemzetstratégiai Kutatóintézetben ilyen fokú redundancia, ilyen fokú pazarlás, de hát biztos önök tudják.

Deklarált célja a kutatóintézetnek a magyarság kiemelkedő szellemi, kulturális és tudományos eredményeinek, hagyományainak, valamint társadalmi-gazdasági helyzetének elemzése, kutatása, koordinációja. Kérdés, hogy ez a rendkívül drágán működő intézet vajon alkalmas-e erre.

Már az alapítás pillanatában problémát, gondot és feszültséget okozott Szász Jenő úr kinevezése, aki a Magyar Polgári Párt korábbi elnökeként biztosan nem alkalmas arra, hogy az erdélyi magyarság nemzeti egységét fémjelezze. Itt nem arról van szó, hogy probléma lenne Szász Jenő úr politikai elkötelezettsége, de szerintem joggal elvárható, és ez a Magyar Szocialista Párt szerint is joggal elvárható, hogy egy nemzeti egység intézményrendszerének részeként lévő nemzeti kutatóintézet élére olyan hatalmas tudományos ismerettel, tapasztalattal és múlttal rendelkező személyt nevezzenek ki, aki személyében is a magyarság egységének, nemzetünk egységének a kialakítására, megjelenítésére alkalmas; Szász Jenő úr korábbi politikai tevékenysége miatt biztos, hogy erre nem, sajnos nem.

(17.40)

Többen azt mondták, hogy egy politikai komisszár került kinevezésre. Már ez a megbélyegzés is jól mutatja azt, hogy a határon túli közéletben mekkora az elfogadottsága vagy annak hiánya a Nemzetstratégiai Intézetnek és annak vezetőjének.

Már az alapítás pillanatában hatalmas viták voltak, hiszen az intézet vezetőjének bemutatkozása is szerencsétlenül sikerült, és ezt a bemutatkozást Kelemen Hunor úr is több alkalommal - mondjuk úgy, hogy - negatívan minősítette. Az elmúlt közel két évben ez a kutatóintézet gyakorlatilag szinte fantomintézetként működött, elmondható, hogy semmiféle Kárpát-medencei kutatóintézettel és kutatásokkal nem tart fenn értelmes kapcsolatot, a beharangozott projektjei elég középszerűek, csendben feledésbe merültek, a munkatársai között pedig elvétve sem találni olyan szakembereket, akikről beszélünk, akik magasan kvalifikáltak, ezen a területen mozgó emberek lennének. Vannak olyanok, akik igen, de ez az intézmény munkatársainak a többségére biztosan nem igaz.

Sokat mond az intézet beszámolója is, amely szerint külföldi kiküldetésekre, reklámkiadásokra, reprezentációra 37 milliót, üdülési hozzájárulásra 4,3 milliót, míg könyvek beszerzésére csupán 42 ezer forintot költöttek. 42 ezer forintot! Azt hiszem, tisztelt képviselőtársaim érzik, hogy van egy kutatóintézet, amelyik összegyűjti a tudományos élet ismereteit nemzetstratégiai értelemben, ezt feldolgozza és kiadja szájhagyomány nyomán, ugye, mert a magyar tudományos kutatásnak az az alapvetése, hogy szájhagyomány nyomán adunk ki ilyeneket, és ennek a kutatóintézetnek 42 ezer forintra van szüksége, hogy könyvet vásároljon. Ha én pozitív akarok lenni a kutatóintézettel kapcsolatban, azt tudom mondani önöknek, hogy bizonyára akkora elmék dolgoznak

itt, hogy semmire nincs szükségük, csak egy kis magányra, hogy üdüljenek, 4,3 millió forintból elvonultan elmélkedjenek a nemzetstratégia mindennapjairól, és 37 millió forintért reprezentáljanak. Ez a közpénzek felhasználása a Nemzetstratégiai Kutatóintézetben.

Azonban nem szeretnék önökkel igazságtalan lenni, tisztelt Ház. Szeretnék bejelenteni ezen a fórumon egy hatalmas előretörést, amely azt gondolom, hogy nagy büszkeségre adhat okot: van honlapja az intézetnek.

Innen szeretném majd folytatni a továbbiakban. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Inkább most fejezze be, mert második ismételt felszólalásra, de már az elsőre is a levezető elnök ad lehetőséget, és én nem fogok a másodikra lehetőséget adni a házszabály előírásának megfelelően. Ezért arra kérem, hogy fejezze be, van önnek még több mint másfél perce. *(Kiss László: Majd nyomok egy normál gombot, és akkor be fogom fejezni.)*

A következő felszólaló a Jobbik képviselőcsoportjából Szávay István.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Meglehetősen kellemetlen helyzetbe hozott itt engem Kiss László képviselő úr a Szocialista Párt padsoraiából, ugyanis abban, amit a kormány nemzetpolitikájának kritikájaként előadott, sajnos körülbelül 90 százalékban egyet kell hogy értek. De ez talán nem is nekem kényelmetlen igazából, hanem önöknek és a kormánypártoknak kell hogy kényelmetlen legyen.

Néhány témáról szeretnék én is szólni a költségvetés nemzetpolitikai fejezeteit illetően. Egyébként némileg kénytelen vagyok kapcsolódni a már elhangzottakhoz.

Ami a Nemzetstratégiai Kutatóintézet 1,2 milliárd forintos támogatását érinti: kétségkívül igaz, hogy a tavalyi évben is ebből több száz millió forint megmaradt. Azért az kérdéseket vet fel, hogy egyáltalán van-e a költségvetésnek olyan fejezete, ahol ilyen összegű pénzek megmaradnak, van-e a költségvetésnek olyan fejezete, ahol annyira bőségesen állunk a kiadásokkal, hogy az oda szánt források 20-30 százalékát nem tudjuk elkölteni. Azért ez nyilván egy elgondolkodtató összeg. De ahogy tudom, az idei évben sem állunk jobban, tehát arányosan a Nemzetstratégiai Kutató Intézet 2014-ben sem költötte meg el eddig a neki szánt költségvetési támogatás arányos részét, mondjuk, kilenc hónapra való összeget. Nem tud az intézet ekkora mennyiségű pénzzel mit tenni.

Arról nem is beszélve egyébként - némileg azért hadd korrigáljam Kiss képviselő úr számait -, hogy a Nemzetstratégiai Kutatóintézetben jelenleg az állások közel egyharmada továbbra sincs betöltve, ez kétségkívül igaz. Nem tudunk egyébként semmit a Székelyudvarhelyre kihelyezett tagozatnak és annak a húsz munkatársnak a munkájáról, és nem nagyon tudunk ezekről a kutatásokról sem semmit. Azt tud-

juk például, hogy az intézetnek két főállású munkatársa van, akinek elvileg az a dolga, hogy a külhoni magyar tudományos műhelyekkel tartsa a kapcsolatot. Amikor én megkérdeztem Szász elnök urat, hogy ezek a kollégák pontosan mit csinálnak és mely külhoni magyar tudományos műhelyekkel milyen kapcsolatot tartanak és milyen tudományos tevékenységet végeznek, akkor erre sajnos nem tudtam választ kapni magam sem.

Ami a konkrét tevékenységet illeti: nagyon köszönöm ezúttal is, rendszeresen szoktam kapni az intézet meghívóit, méghozzá olyan nemzetstratégiai tudományos projektekre, mint a mangalicafesztivál vagy például egy kárpátaljai, kétségkívül nagyon tehetséges és elismerésre méltó festő kiállításai, amit a Nemzetstratégiai Kutatóintézet székházában végeznek. Nem azt mondjuk, hogy nincs szükség erre az intézetre, nem azt mondjuk, hogy nincs szükség nemzetstratégiai tevékenységre, mert természetesen van, de azért ezt a dolgot ideje lenne átgondolni.

A Jobbik a maga részéről meglehetősen türelemmel és konstruktivitással állt ehhez a kérdéshez. Mi az elmúlt egy-másfél évben nem tettük különösebb kritika tárgyává az intézet munkáját és tevékenységét, pontosabban ennek a hiányát, éppen azért, mert úgy gondoltuk, úgy illik, konstruktív ellenzék módjára, hogy várjuk meg, hogy egy felálló új struktúrából, egy új szervezetből mi lesz, milyen munkát fog végezni. Nem is gondoltuk volna helyesnek, elegánsnak és etikusnak, hogy néhány hónap munkája elteltével kritikával illessük ezt az intézetet. Azonban azt gondolom, most már eljött annak az ideje, hogy mégis szóvá tegyük azt a fajta munkát vagy annak a hiányát, ami ott történik, illetve ami nem történik, arról nem is beszélve, hogy ez mennyi pénzbe kerül.

Miközben százmillió forintokon ül a Nemzetstratégiai Kutatóintézet, aközben a kormány már második éve nem fizeti ki a gyermeküket magyar iskolába járató, határon túli magyar szülők számára a nevelési-oktatási támogatást. Tartottam erről egy sajtótájékoztatót nemrégiben, túl sok hatása nem lett, formálisan biztos nem, de informálisan sem tudok erről.

Miről van szó? Nagyon sok alkalommal az elmúlt években tettük már komoly kritika tárgyává, hogy önök, miközben a kormánypártok nemzetpolitikai fordulatról beszélnek - már hogy 2010-ben az történt, meg azóta folyamatosan nemzetpolitikai fordulat van, ugye -, azóta egyetlenegy fillérrel sem emelték meg az egyébként 2001 óta, tehát lassan másfél évtizede változatlan összegű nevelési-oktatási támogatást, amelyet azok a külhoni magyar szülők kaphatnak meg, akik adott esetben vállalva ennek a hátrányait is, de ragaszkodnak magyarságukhoz, magyar iskolába adják a gyermekeiket, ezzel erősítve a magyar közösséget, erősítve a magyar intézményeket, biztosítva a magyar közösségek fennmaradását. Ehhez annak idején, egyébként szintén az önök korábbi kormányzásának egy elismerésre méltó kiváló kezdeményezéseként, 20 ezer forintot biztosí-

tott a magyar állam. Ez egy értékálló kezdeményezés volt a maga nemében, hiszen ezt a szocialisták nyolc-éves kormányzása sem merete megszüntetni, számos más külhoni támogatási formával ellentétben. Azonban ez a 20 ezer forint - a taneszköz-támogatással együtt 22 400 forintról beszélünk - ma már messze nem annyit ér természetesen, mint ért 15 évvel ezelőtt. Négy éve kérjük, négy éve minden költségvetés vitájához benyújtottuk, mint ahogy most is be fogjuk nyújtani a jövő évihez azt a javaslatunkat, hogy legyenek kedvesek ezt az összeget jelentősen megemelni. Ez nem történt meg. Sőt, most már odáig eljutottunk, hogy a tavalyi évben 5 ezer forintot visszatartottak ebből az összegből. Tehát nemhogy 15 év után végre megemelnék ezt az összeget, hogy az tényleg valóban vonzó legyen és érdemi segítséget tudjon nyújtani a magyar szülőknek, hanem 5 ezer forinttal lecsökkentették. Tavaly azért, mondván, hogy Magyarországot túlzottdeficit-eljárás sújtja, és megszorításokat kellett alkalmazni. Ez érintette egyébként a Bethlen Gábor Alapot is, és úgy gondolták, hogy ezt az összeget innen fogják lefaragni. Nem a működésből, a több mint 800 millió forintos működésből, amelyben egyébként kocsibérlések vannak. Nagyon köszönöm az ötletet Kiss képviselő úrnak, majd meg fogom nézni, hogy a Bethlen Gábor Alapnál is költenek-e üdülésre, és hogy mennyit költenek könyvekre - ez kétségtelenül jó ötlet.

(17.50)

Szóval, a Bethlen Gábor Alap eltapsikol működésre 800 millió forintot, de amikor 200 millió forintot meg kellett volna fogni a költségvetésből a zárolások miatt, akkor sem az jutott eszükbe, hogy talán ezt a működésből kellene lefaragni. Nem, vegyük el a magyar családoktól meg a magyar szülőtől. Tavaly a parlamentben, ugye, a túlzottdeficit-eljárás alól valahogy május végén, május 29-én, ha jól emlékszem, került ki Magyarország. Néhány héttel később tettem fel kérdést ez ügyben, hogy meg fogják-e kapni a külhoni magyar szülők ezt az 5 ezer forintos elmaradt támogatást. Rétvári Bence államtitkár úr akkor államtitkárként válaszolt, és azt mondta, hogy miután a túlzottdeficit-eljárás megszűnt, ő úgy gondolja, hogy Répás Zsuzsanna akkori helyettes államtitkár asszony szava, úgy fogalmazott, kellő garanciát jelenthet arra, hogy ezeket a támogatásokat, hiányzó támogatásokat később fogják folyósítani.

Na most, nagyjából ennyit ér egyébként a magyar kormány egy helyettes államtitkárának szava, mint amennyit Répás Zsuzsáné, amikor ezt megígérte. Nemhogy a tavalyi elmaradt 5200 forintot nem folyósították, hanem idén is megkurtították ezt a támogatást 5200 forinttal, teszem hozzá, annak ellenére, hogy a pályázati kiírásban továbbra is 22 400 forint szerepel. Én megkértem már jogászaikat, hogy vizsgálják meg egyáltalán, hogy jogilag és költségvetésileg, törvényileg ez tartható-e egyébként,

hogy a magyar állam, a Bethlen Gábor Alap pályázatot hirdet, amelyben jelzi a pályázat összegét, majd később a nyertes pályázók számára ezt az összeget nem fizeti ki.

Annyit azért még ehhez a kérdéshez tegyünk hozzá, hogy a pénz tavaly meg tavalyelőtt sem lett elég, csak akkor utólag 700 millió forinttal kipótolták. Most ez nem történt meg. De ha már itt járunk, akkor egy mondatot engedjenek meg még azzal kapcsolatban is, hogy magát az egész rendszert felül kellene vizsgálni. Ezt is nagyon sokszor elmondtuk már. Ugyanis nagyon sokszor arra jogosulatlanok veszik fel a pénzt, tehát ebből a szempontból nyugodtan lehetne spórolni, olyanok, akik bár a támogatást felveszik, de ezt követően mégis többségi, azaz ukrán, szerb, román iskolába íratják be a gyermekeiket. Ezt sokkal hatékonyabban kellene ellenőrizni. Semmi nem történt négy év alatt ezzel kapcsolatban.

Itt is lehetne egyébként forrást megtakarítani, és azt odaadni azoknak, akik ezt tényleg megérdemlik. De ami ennél is rosszabb, főleg a Délvidékre és a Felvidék keleti részére jellemző ez, hogy olyanok özönlik el a magyar iskolát, akiknek nemhogy magyar identitásuk nincs, hanem sokszor még magyarul sem beszélnek normálisan, csak azért, hogy ehhez a támogatáshoz hozzájussanak. Nagyon sokszor elmondtam már ennek a Háznak a falai között, legalább háromszor, de akkor elmondom negyedszerre is, hátha valami végre fog történni: délvidéki magyar iskolákba Koszovóból menekült albán cigány gyerekek járnak, a magyar állam 20 ezer vagy most már 17 ezer forintjáért, aminek az a következménye, hogy a magyar szülők meg átíratják szerb iskolába a gyermekeiket. Még egyszer mondom, ez legalább negyedszer hangzott el ebben a Házban. Addig fogom mondani, amíg nem hajlandóak ezzel a kérdéssel foglalkozni, bár Semjén Zsolt és Répás Zsuzsanna egyébként már több alkalommal megígérte.

Még egy kérdést vagy témát még hadd érintsek röviden: ez pedig a külhoni magyar osztálykirándulások ügye. Ez szintén egy nagyon kiváló javaslat volt még annak idején a Jobbik programjában, nagyon örülünk, hogy ezt önök is szimpatikusnak találták és megvalósították 2010-ben. Azzal együtt, hogy akkor az a kormányzati ígéret hangzott el Semjén Zsolttól, hogy 2014-re, azaz a ciklus végére biztosítani fogják azt, hogy állami támogatással egy teljes korosztálynyi gyermek, hetedikesek lettek egyébként itt kijelölve, állami támogatással egy külhoni magyar területre osztálykirándulás keretében látogathasson el.

Nos, messze nem járunk még a teljes korosztálynál, még annak a felénél sem. Tavaly összesen 14 ezer gyermek utazhatott a százezer helyett. Ezt az összeget most valamennyire megemelték. Most az az ígéret, hogy majd 2018-ra fog ez a program véglegesen kifutni. A finanszírozása azonban botrányos volt az idén is. Azok a gyermekek, azok a csoportok, akik most szeptemberben, illetve októberben szerettek volna utazni, levelet kaptak a KLIK-től még augusztus folyamán, hogy bár a pályázatot megnyerték,

amelyben leírták, ugye, hogy mi lenne az indulás időpontja, de sajnos nem tudják folyósítani nekik a pénzt.

Ezért három dolgot javasoltak az osztályfőnököknek, illetve a szülőknek; egy, hogy kérjenek pénzt a KLIK megyei alszámláiról, majd azért zárójelben udvariasan odaírták, hogy ott nem biztos, hogy van elegendő forrás. Amikor föl hívták az illetékest, ott közölték, hogy egyáltalán nincs forrás, csak azért ezt mégis bele kellett írni a levélbe, hogy jobban nézzen ki, hogy onnan lehet előleget kérni - mint ahogy nem volt egyébként. Halasszák el vagy ütemezzék át az utat, ami nyilván nem lehetséges, hiszen nagyon nagy szervezést igényel. Nem beszélve arról, hogy ugye, a célpontokban, ahová az utazás történik, ez meg volt szervezve, szállás volt foglalva, várták a csoportot, az adott iskola is így igazította a tanrendjét.

A harmadik pedig az volt, ez volt a legkedvesebb egyébként, hogy mennyire elképesztően méltatlan helyzetbe hoztak ezzel önök nagyon sok pedagógust meg szülőt, hogy próbálják leboltolni a vállalkozókkal, az utazásszervezőkkel és mindenkivel, akinél ebben költség van, hogy majd később fognak kapni fizetést, és vigyék oda a pályázati eredményüket, illetve azt az állami igazolást, ami elvileg garantálhatja azt, hogy a programban részt vevő vállalkozók vagy akik felé költséget kell elszámolni, majd valamikor megkapják a pénzüket.

Tehát abba a helyzetbe kényszerítették bele önök osztályfőnökök és tanárok tucatjait, hogy menjenek el és kuncsorogjanak buszsofőröknél, szállásfogadóknál arról, hogy vigyék el őket ingyen, mert majd valamikor az állam ezt az összeget meg fogja nekik téríteni. Arról nem is beszélve, hogy az állami garancialevelet nyugodtan lobogtathatják Székelyföldön, ott sokra nem fognak menni vele. Tehát a források itt sem voltak elegendőek.

Az egész nemzetpolitikai tervezés tekintetében... - és most arról nem is kívánok túl sokat beszélni, hogy a költségvetésben továbbra is 15 különböző fejezetben 30 különböző jogcímen dugdosták el ezeket a pénzeket, miközben 2010-ben egyébként azt vállalták, és az Állami Számvevőszék is több alkalommal megállapította, hogy ez nem teljesült, hogy egységesíteni kívánják a nemzetpolitikai célú költségvetési forrásokat, illetve hogy ezt egységesen kívánják kezelni, pontosan azért, hogy ez átláthatóbb, jobban nyomon követhetőbb legyen, és adott esetben párhuzamosságokat kiküszöböljenek. Hiszen számos alkalommal előfordult egyébként, hogy élelmes szervezetek és személyek ugyanarra a programra vagy ugyanarra a célra különböző minisztériumok különböző kezelésben lévő forrásaira pályáztak és szereztek támogatást, úgy, hogy a legtöbb esetben azt sem tudta a jobb kéz, hogy mit csinál a jobb - szokták mondani.

Tehát arról volt szó, hogy egységesen fogják a nemzetpolitikai célú támogatásokat kezelni. Ez a mai napig nem derült ki. Még egyszer mondom, ez még a Számvevőszék vonatkozó jelentésében is szerepelt

tavaly. Kíváncsi vagyok, hogy az idén mi fog ezzel kapcsolatban szerepelni. Mi elvárnánk azt, hogy legyen világosabb, legyen átláthatóbb, áttekinthetőbb ezeknek a költségeknek a költségvetésben való szerepeltetése. Arról nem is beszélve, hogy legyen normálisan tervezhető, mert az elmúlt három évben egyetlen alkalommal sem valósult meg, hogy nagyjából, legalább nagyjából elmondható legyen, hogy a tisztelt kormány tartotta volna magát a költségvetésben meghatározott számokhoz, hanem ilyen kiegészítések vannak. Ezt önmagában feltétlenül nem kifogásoljuk, hogy most 1 meg 1,5 milliárd forintot a kormány átcsoportosít nemes külhoni célokra felsőoktatási intézmények számára. Na de hát az, hogy a beregszászi főiskolának be kell fejezni a tetőcserepezését vagy hogy Kolozsváron új kollégiumot kell építeni a reformátusoknak, ezt valószínűleg fél évvel ezelőtt is lehetett volna már tudni. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő felszólaló az MSZP képviselőcsoportjából Demeter Márta képviselő asszony. Parancsoljon!

DEMETER MÁRTA (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Ha már a zárolásoknál tartottam az előző, honvédelmi fejezetnél, ugyanezzel szeretném kezdeni, ezt szeretném kiemelni a Külügyminisztérium fejezetben is. Ott is történt zárolás, ami elvonásra is került, ez is 1,7 milliárd forint. Nehezen azonosítható az be egyébként, hogy mi történik most a külügyben az utóbbi időben. Hiszen Szijjártó Péter bemutatkozó sajtótájékoztatóján elismerte, hogy körülbelül 220 fős elbocsátást tervez a tárcánál, és az elmúlt években is folyamatosan növekedett ennek ellenére a minisztérium létszáma. Úgy néz ki, hogy ez így is fog folytatódni.

Nem derül ki, hogy a központi igazgatás esetében miért volt szükség a 19 fős létszámbővítésre, amit láthatunk a számokból, ugyanakkor az új külképviseletek nyitása esetében olyanokra is hivatkozik a zárszámadás, amiket a fogadó ország elutasított. Ilyen például Marosvásárhely és Nagyvárad is. Kérdéseket vet fel a kormány elkötelezettségét illetően az is, hogy két kormányhatározattal az európai uniós befizetések nevű fejezeti kezelésű előirányzatról csoportosították át.

(18.00)

Ennek célja az Európai Unió európai fejlesztési alapjához történő magyar hozzájárulás teljesítése, ami egyébként tagállami kötelezettség. Az európai fejlesztési alap az EU afrikai, karibi, csendes-óceáni fejlődő országokkal való fejlesztési együttműködését finanszírozó alapja. A zárolás az előirányzatot eleve 840 millió forintban érintette, és nemzetgazdasági minisztériumi engedéllyel további 2,5 milliárd forint átcsoportosítására került sor a külképviseletek igazgatása címre, új külképviseletek megnyitásának fi-

nanszírozása céljából. Láthatjuk, hogy most éppen a spórolás jegyében zárnak be pár külképviseletet, míg máshol egyébként újakat nyitnak, tehát itt is láthatunk ellentmondást. De ha már a spórolásnál tartunk, akkor szeretném kiemelni, hogy a kormányfői protokollal kapcsolatos kiadásokra tervezett 350 millió forint nem volt elegendő, annak majdnem a dupláját költötték el az említett adatok alapján. A december 31-ig teljesített 626 millió forint csak átcsoportosításokkal volt lehetséges.

(Az elnöki széket Lezsák Sándor, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

De mondjunk akkor pár szót arról a környezetről és azokról az eredményekről, ha nevezhetünk bármit is annak, ami egyébként Orbán Viktor és a kormány külpolitikáját illeti. Például szembeötlő, hogy nincsen egységes külügyi és külgazdasági stratégia. Az elmúlt négy évben a külpolitika kizárólag Orbán Viktor személyes ambícióinak a túsza lett, és minden annak volt alárendelve, hogy ő éppen mit talál ki, ő éppen hogyan gondolkodik a világról. Martonyi János és a minisztérium csak akkor volt látható, ha éppen tüzet kellett oltani. Sziijártó Péter kinevezésével pedig a teljes tárca a miniszterelnöki kézi vezérlés alá került, ezzel végleg félresöpörve a hagyományos diplomácia értékeit és érdemeit.

A jelenlegi külpolitikai aktivitás mögött Orbán Viktor illúziói rejlenek, és hát ebből felsorolnék egy párat. Szerinte Magyarország hatalmas, erős világ-nemzet, stratégiai helyzetben van, nagyon jelentős erőforrásokkal, érdekérvényesítő képességgel, és ezért a nagyhatalmak meg a befektetők természetesen nagyon is keresni fogják itt, az Orbán Viktor szerinti gyengülő Európában az erősödő Magyarország barátságát és kegyeit. Magyarország képes a válságot egyedül kezelni, jobban, mint Európa, ezt gondolja a miniszterelnök, és hogy a válság utáni politikai, gazdasági és társadalmi modell önálló és szuverén magyar modell lesz, amely különb egyébként szerinte a hanyatló európai modelltől.

Mindazonáltal jól jellemzi a magyar külpolitikának a kudarcát, hogy a nyugati szövetségeseink többsége elfordul tőlünk, az uniós tagállamok közül 15-tel kerültünk 2010 óta diplomáciai konfliktusba, jellemzően egyébként a demokrácia-, jogállamiság- és piacgazdaság-ellenes kormányzati lépések és folyamatos kijelentések miatt. És hát nem véletlen, hogy az Európai Néppártban sincsen egység a Fidesz megítélésében, elítélésében, kritizálásában vagy esetleg tagsága felfüggesztését illetően.

A szomszédsági kapcsolatrendszerben évről évre csak halmozódnak a megoldatlan problémák, a magyar-magyar kapcsolatokban pedig csak a Fidesz határon túli szatellitszervezeteinek a felépítése és támogatása történt az elmúlt négy évben. Semjén Zsolt azt mondta, világméretben szinte példátlan sikertörténetről beszélhetünk, de mi azt gondoljuk, hogy ilyen sikerről nem beszélhetünk sem a kétolda-

lú, sem a magyar-magyar kapcsolatokban. A nemzeti konszenzussal 2010 májusában megszavazott könynyitett honosítási eljárásra méltán lehetne büszke egyébként a teljes magyar politikai elit, de sajnos a kormány szavazatmaximalizáló törekvései miatt a köztudatban ehhez is ma már az állampolgársági mutyi képzete társul.

Részben a magyar kormány orosz-ukrán konfliktusban és az energetikában megnyilvánuló orosz-párti álláspontja miatt formálissá vált már a visegrádi együttműködés. Orbán Viktor beiktatási beszéde után pedig a májusi pozsonyi négyes miniszterelnöki találkozó lényegében egy mély értékellentétet tükröző Tusk-Orbán-vitává vált.

Kudarcot vallott a keleti nyitás koncepciója is. Illúzió volt azt gondolni, hogy ezek az érdekalapú kapcsolatrendszerek majd helyettesíthetik a hagyományos szövetségeseinket, azt, hogy Kína, Oroszország, Azerbajdzsán vagy Szaúd-Arábia a két szép szemünkért, mindenféle kötöttség és kötelezettség nélkül pótolja a nyugati pénzügyi forrásokat, piacokat és a befektetéseket.

A keleti nyitás politikáját a dac és a sértődöttség jellemezte, hiszen azért próbáltunk közeledni Azerbajdzsánhoz, Szaúd-Arábiához vagy Kazahsztánhoz, hogy az uniós kötelek lazításával próbáljunk új utakat keresni. Ezzel is csak Brüsszelt próbálja zsarolni a kormány, idézve: „Ha veletek nem megy, akkor nélkületek próbálkozunk”. Ennek a politikának a következtében Magyarország súlya és befolyása még inkább leértékelődik a térségben és az Európai Unióban. A szövetségi rendszeren belüli elszigeteltséget jelzi, hogy a jelenlegi külügyi vezetés új magyar nagykövetségeket nyit Mongóliában és Ecuadorban, ugyanakkor két EU-tagállamban, Észtországban és Cipruson pedig bezárja azokat. Pedig tudhatjuk, hogy Cipruson nagyon sok magyar él és dolgozik, akiknek a képviselete nagyon fontos ezen a helyszínen, Észtországot tekintve pedig a kialakult biztonságpolitikai helyzet abszolút indokoltá tenné azt, hogy ez a külképviselet ne kerüljön bezárára. De hát ezek szerint ezek a szempontok nem érdeksek a magyar kormánynak.

A külügyi apparátus az elmúlt négy évben sem működött. Az új kormány megalakulásával a külgazdasági prioritások előtérbe helyezésével és az új elvárások megfogalmazásával még inkább megbénult. Emellett a külügyi apparátusban olyan tisztogatás kezdődött, amely eddig egyetlen kormányváltás alkalmával sem volt tetten érhető. Ez a tisztogatás nemcsak a tárca felső vezetését, hanem a minisztériumban dolgozó, illetve külszolgálatot teljesítő szakembereket is érinti. Egy év alatt a nagykövetségi kar háromnegyede cserélődik ki, ebben a tárcavezető szerint semmi rendkívüli sincsen, csak azt igazolja, hogy 2010-ben szinte mindenkit kisöpörtek, az akkor kinevezett nagykövetek mandátuma most jár le. Ez azt jelenti, hogy egy éven belül 84 külképviseleten lesz váltás. Emellett 136 külgazdasági attasé kezdi meg a munkáját, összesen 106 állomáshelyen, mi-

közben a miniszter is elismerte, hogy a tárca várhatóan több mint 200 fő elbocsátását tervezi.

Orbán Viktor világképe szerint gyorsan hanyatlik a nyugati világ, gyengül az Egyesült Államok, és dezintegrálódik az Európai Unió. Emiatt saját etatiszta, abszolutista hajlamaitól vezérelve egy államkapitalista keleti modell szervezésébe kezdett, bár nyilvánvaló, hogy Magyarországot sem természeti erőforrásai, sem pénzügyi lehetőségei nem teszik alkalmassá annak sikeres alkalmazására. Ennek a víziónak hű kiszolgálója Szijjártó Péter, Magyarország új külgazdasági és külügyminisztere.

Szeretnék kitérni egypár mondat erejéig a kereskedőházakra. A jelenleg már egységes külügyi irányítás alá tartozó több terület esetében szintén több kérdés fogalmazódik meg. Itt a külgazdaságra és a magyar kulturális intézetekre gondolunk elsősorban. Érdemes leszögezni, hogy a külgazdasági szempontok előtérbe helyezése a diplomáciában egyébként nem ördögtől való. Ma már jogos elvárás lehet a külképviseltek felé, hogy ilyen irányú kapcsolataikat is megerősítsék. Ezt számos ország példája igazolja egyébként, de nem a többi értéknek a rovására. Tehát nem lehet a klasszikus diplomácia értékeit és érdemeit félresöpörni, kidobni, hanem csak azokra építve lehet sikeres külgazdasági stratégiát végrehajtani.

Önmagában a Nemzeti Kereskedőház Zrt. megerősítése egy támogatható dolog lehet, de csak azokon a szilárd alapokon, külpolitikai értékek és elkötelezettségek mentén, amelyeket korábban akár a szövetségi, akár a partneri rendszerben már kiépítettünk, de épp ezeket a szövetségi és partneri kapcsolatokat tették tönkre és számolták fel az elmúlt négy évben. A Magyar Nemzeti Kereskedőház Zrt. tulajdonosai 98,75 százalékban a magyar állam, 1,25 százalékban a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara. 2013-ban költségvetési forrásból közel 3 milliárd forintot fordítottak az MNKH működésére. De egyébként ez felvet egypár szakmai kérdést is. Például azt, hogy miért volt szükség a széles körű kereskedelmi és gazdasági információkkal, valamint külföldi és országos információs adatbázissal összesen 56 országban képvisellel rendelkező ITD Hungary megszüntetésére, hiszen annak korábbi feladatait látja el jelenleg az MNKH 15 képviselete.

(18.10)

Nem derül ki egyébként a számokból és adatokból, hogy milyen gazdasági szempontok alapján döntik el, hogy hol nyíljon egyébként ilyen nemzeti kereskedőház, valamint az sem derül ki számunkra sem beszámolókból, sem papírformából, sem szóbeli bizottsági meghallgatásokból, hogy egyébként az eddig megnyitott kereskedőházak mégis milyen eredményeket tudnak számszakilag pontosan felmutatni.

A külföldi magyar kulturális intézetekkel kapcsolatban érdemes megemlíteni, hogy az intézeti

hálózat bővülése egyébként nagyon öröndetes, hiszen az eddigi 19 kulturális intézet mellett az előző években megnyitotta kapuit az isztambuli, pekingi, zágrábi és belgrádi magyar intézet is. Nemzetpolitikai szempontból ugyanolyan fontos lenne a Kolozsváron megnyitandó magyar ház, amelyre L. Simon László korábbi kulturális államtitkár konkrét ígérete alapján elvileg 60 millió forintot is előirányoztak a magyar költségvetésben.

Az intézetek szakmai programjait is számos kritika érte, hiszen a közvetlen szakmai felügyeletet ellátó, Hatos Pál vezette Balassi Intézet a magyar kultúra nagyjainak bemutatása helyett az intézetvezetőknek címzett körlevélben sportprogramok szervezését ajánlotta. Ugyanakkor rendkívül sajnálatos, hogy a politikai szelekciót is érvényesíti az intézetek által szervezett programok esetében. „Makoveczről például kötelező volt megemlékezni, de Tarr Bélát jobb, ha elfelejtik” - idézet. A Budapesti Magyar Intézet korábbi vezetőjének Bibó Istvánról szervezett történészkonferenciáját 2011-ben azért nem támogatta a Balassi Intézet, mivel annak szervezése nem tartozik az intézet feladatai közé.

Tehát ebből a zárszámadási törvényjavaslatból kiderül az, hogy a külpolitikai irányok, a tárca sem működik egyébként megfelelően. A jelenlegi külpolitikai irányokat és az évek óta tartó irányokat illetően pedig rendkívül sajnálatosnak tartom, hogy azt a nagyon fontos erkölcsi tőkét, amit a rendszerváltás során sikerült egyébként közös munkával megteremteni, pont ezt a fontos erkölcsi tőkét erodálta el a magyar kormány a rossz külpolitikai döntésekkel, az elszigetelődés politikájával, hiszen akkor kialakult egy olyan megbecsülés, egy olyan partnerség, amely által büszke magyarok tudtunk lenni, büszke Magyarország tudtunk lenni, kiszámíthatónak, megbízhatónak tartottak minket. Mára a kormány teljesen kiszámíthatatlan és teljesen megbízhatatlan, és pont ez hat azokra a nagyon fontos külföldi partnereinkre is, akik egyébként annak a gazdasági fejlődésnek lennének nagyon fontos motorjai, amely a magyar emberek boldogulását és jobblétét szolgálja.

Azt gondolom, hogy egyik külföldi partnerünket, szövetségeseinket sem az zavarja, hogy a magyar kormány nemzeti érdeket akar érvényesíteni, hiszen mindenki a saját nemzeti érdekeit akarja érvényesíteni, ők is. Őket az zavarja, hogy egy nagyon szűk csoport- és szűk fideszes pártérdeket *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.)* hazudik folyamatosan nemzeti érdeknek az Orbán-kormány.

Köszönöm szépen a türelmet, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony.

Tisztelt Országgyűlés! Kiss László képviselő úr, MSZP, már harmadik alkalommal kér szót. Az intézet vezető elnök jogköre, hogy ezt megadja-e vagy nem. De mivel Latorcai János alelnök úr 3 perces időkeretben adott erre lehetőséget a képviselő úrnak, én

ezt tiszteletben tartom, tehát 3 perces időkeretben kérem szépen összefoglalni gondolatait.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. A Bethlen Gábor Alapról alig esett szó, és ez nagyon fontos része a nemzetpolitikai intézményrendszernek. Ennek az előttünk álló törvényjavaslatnak van egy fontos hibája e tekintetben is. A törvényjavaslat szöveges része nem a főkövetben lévő számokat követi, oda a Bethlen Gábor Alap 2013-as szakmai beszámolóját másolták be egy egyszerű Ctrl+C, Ctrl+V használatával. Ebből az következik, hogy az egyes előirányzatok esetében csak találgatni lehet, hogy mi is van benne a törvényjavaslatban.

Maga az előirányzat, az alap előirányzata mintegy 600 millió forintos keret terhére hirdettet meg nyilvános pályázati eljárást, azonban mintegy 7,9 milliárd forintos pénz van ebben az alapban. Azt lehet mondani tehát, hogy a nyilvános pályázati eljárásban az alap pénzének mintegy 3,9 százalékát osztják szét. Az MSZP ezért úgy gondolja, hogy ez nem megfelelő arány.

Kifogásolható, hogy nem szolgálja az alap átláthatóságát az, hogy a döntés-előkészítésben és a döntéshozatalban nem vehet részt helyzet- és terepismerttel rendelkező külföldi magyar szakértő, illetve a MÁÉRT munkájában részt vevő személy, ami az alap szakmai működését mindenképpen megkérdőjelezi.

Hatalmas probléma, amit már jeleztünk is több alkalommal, az oktatási, nevelési, valamint a tankönyv- és taneszköz-támogatások csökkentése a nemzetpolitikai intézményrendszerben. 2013-ban 22 400, most 17 200 forint ez a támogatás. Megjegyzem, hogy a korábbi kormányok alatt, az MSZP kormányzatai alatt ez a támogatás ennyi volt. Nem volt példa arra, hogy ez nem került szétosztásra.

Hasonlóan jelentős probléma lehet a külföldi magyar kisiskolások évének a projektjei 2013-ban. Itt érdekes, hogy a 95 milliós keretösszegeből 72 millió forintot, nem értjük, hogy miért, Magyarországon, az Erzsébet Szállodák, Táborok és Vendégházak Kft. működésére költöttek el. Miért nem lehetett másokat is bevonni a projekt elkészítésébe?

Hasonlóan több problémát felvetettünk a Bethlen Gábor Alap minden működési aspektusával kapcsolatban, mert elmondhatjuk azt, hogy a tényleges támogatási gyakorlat nem az, ami a zárszámadásban, és nem az, ami az önkormányzatok kommunikációjában szerepel. A tényleges támogatási gyakorlata önkormányzatoknak az, hogy a külföldi magyar közösségekben az önkormányzatok jól fekvő, az önkormányzattal kommunikáló, a Fideszhez közel álló szervezetek kizárólagos támogatása folyik, és ezt az alapot is arra használják, hogy azokat a szervezeteket jutalmazza önkormányzatok, amelyek önkormányzattal kapcsolatban vannak. Akik pedig nem, akik önálló politikát szeretnének folytatni, akiknek az a bűnük, hogy önkormányzattól független álláspontjuk is van (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az idő leteltét.*), azok pedig nem kapnak.

Köszönöm a szót. (*Taps az MSZP soraiból.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a felszólalás lehetőségével. (*Nincs jelentkező.*) Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem Rákossy Balázs államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra.

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A mai napon a vitában elhangzottakkal kapcsolatosan hadd hívjam fel a figyelmüket arra, hogy az Orbán-kormány úgy vette át 2010-ben a költségvetést, hogy beavatkozás nélkül 7 százalék fölött alakult volna az államháztartás hiánya. A túlzott jellegű beavatkozás eredményeként viszont ez 4,3 százalékra csökkent. 2011-től kezdve minden évben 3 százalék alatt tartotta az akkori elvárások szerinti, uniós módszertan szerinti hiányt. 2012-ben a hiány 2,3 százalékot tett ki, 2013-ban pedig 2,4 százalékot, amely mindkét évben jobb volt az eredeti előirányzatnál.

Mint ahogyan azt már Tállai államtitkár úr az expozében elhangzottak szerint ismertette és kiemelte, a 2013. évi költségvetési évet két folyamat határozta meg. Az év első felében Magyarország ellen még túlzottdeficit-eljárás folyt, ezért a kormány tavasszal ezen eljárás lezárása érdekében, noha nem értett egyet az Európai Bizottság makrogazdasági előrejelzéseivel, az államháztartási egyenleg javítását célzó intézkedésekről döntött. Év közben azonban már világossá vált, hogy a gazdaság megindult növekedésnek is köszönhetően ezen intézkedések túlzottan bizonyultak, így sor kerülhetett több területen a szükséges többletforrások biztosítására.

2013-ban ennek alapján a kitűzött uniós módszertan szerinti 2,7 százalékos hiánycélnál az államháztartás egyenlege kedvezőbben alakult, a GDP 2,4 százalékát tette ki a hiány. A kormány elkötelezettsége az adósság csökkenése mellett is egyértelmű. 2010-től kezdődően folyamatosan csökkent az adósságmutató értéke. Úgy látszik, újra és újra elfelejtik a vitában felszólalók, hogy a kormány az EU-ban szinte egyedülálló módon csökkentette az adósságot az elmúlt években.

(18.20)

Magyarországon 2013-ban már harmadik éve csökkent az államadósság, ami az Unió 28 tagállamában Magyarországon kívül csak Lettországon valósult meg. Az államadósság alakulását mind az Európai Unió, mind pedig más nemzetközi szervezetek az Unióban kialakított módszertan szerint ítélik meg, így Magyarország esetében is a mostani, őszi EDP-jelentésben szereplő mutatót vizsgálja s értékeli az Unió Bizottsága. Ezen jelentés szerint a kormányzati szektor adóssága a GDP arányában 2010-ben 80,9 százalékot tett ki, majd ezt követően fokozatosan csökkent, és 2013-ban már csak a GDP 77,3 százalékát mutatta.

Ami az adóbevételek arányát illeti, szeretném felhívni az önök figyelmét arra, hogy mind pénzforgalomban, mind pedig az uniós módszertan szerint az államháztartás adó- és adójellegű bevételeinek aránya a 2010. év előtti arányokhoz képest minden évben alacsonyabb értéket mutatott. A mostani kormánynak köszönhetően a 2007-2009-es évekhez képest a költségvetés adóbevételei csökkentek, 2012-re az előző kormány idejére jellemző, a GDP arányában 40 százalékos körüli szintről 38 százalékra. Csak néhány példán keresztül: a pénzforgalomban 2007-ben a GDP arányában 39,3 százalék, 2008-ban 39,7 százalék, 2009-ben pedig a GDP 39,1 százaléka volt az adójellegű bevételek aránya az államháztartáson belül. Ezzel szemben 2011-ben 35,7 százalék, 2012-ben 38,4, 2013-ban pedig szintén 38,4 százalék volt ez az arány. Ezek alapján én nem mondanám, hogy az adóterhelés értéke növekvő tendenciákat mutatott volna az Orbán-kormány idején bármikor. Ki kell emelni továbbá azt is, hogy mindezt a kedvezőtlen külgazdasági körülmények ellenére sikerült elérni, azzal, hogy a terheket a kormány megosztotta, azaz a monopolhelyzetű vállalatokat és ágazatokat bevonta a közterhek viselésébe.

Az elmúlt években az adórendszer jelentős átalakuláson ment át, melynek keretében áthelyeződött a hangsúly a munkát terhelő adókról a fogyasztási adókra. Ennek kapcsán a munkát fokozódó adóterheléssel büntető, egyúttal adóelkerülésre ösztönző korábbi személyi jövedelemadó-rendszer helyett bevezetésre került a 16 százalékos, tisztán egykulcsos, arányos személyi jövedelemadó és családi adókedvezmény rendszere. A családok egyik legnagyobb kiadási tételét jelentő rezsiterhek csökkentek, és ez a csökkenés idén is folytatódott. A nyugdíjak megőrizték értéküket, sőt 2013-ban már nőtt is reálnagyságuk. A kormány a rendkívül nehéz körülmények között is teremtett lehetőséget az otthonteremtés rendszerének kibővítésére és a bajba jutott devizahiteles családok megmentésére. Elindult a pedagógus-életpálya, mindezek mellett sor kerülhetett az egészségügyi dolgozók béremelésére. Végezetül jelentős mértékben kibővült a reménytelen helyzetben élőket a munka világába integráló közmunkaprogram is.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Most megadom a szót Domokos László elnök úrnak, az Állami Számvevőszék elnökének, aki válaszolni kíván a vitában elhangzottakra. Öné a szó, elnök úr.

DOMOKOS LÁSZLÓ, az Állami Számvevőszék elnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! E több mint nyolcórás vita keretében alelnöksámmal, Warvasovszky Tihamér alelnök úrral és kollégáinkkal megpróbáltuk nyomon követni a vita természetét. Nagyon jó érzéssel vehettük tudomásul, hogy sokan olvasták az Állami Számvevőszék jelentését és elemzését, és ebben, felhasználva saját értékítéletüket, a saját legfőbb, szívükhöz

közel álló kérdésekben arra támaszkodva fejtették ki álláspontjukat.

Úgy gondolom, hogy néhány olyan témára kell hogy visszajelzéssel éljek, amelyekkel kapcsolatban éppen most folynak vizsgálódások, ellenőrzések, illetve szeretném jelezni, hogy minden elhangzott esetben, ugyanúgy, mint ahogy korábban is, a képviselői észrevételeket és egyéb más jelzéseket elemezve szoktuk meghatározni, hogy mire terjed ki a vizsgálat. A többször emlegetett parlagrafi kérdésében is hasonlóan, erre külön is kitértünk egy 2012-es zárszámadás keretében, de majd arról még szólni fogok.

Először engedjenek meg egy, talán a vezérszónokokhoz kapcsolódó észrevételt, hiszen ezek voltak, azt gondolom, azok az átfogóbb jelzések, amelyekre érdemes visszajeleznem. Vannak olyan megjegyzések vagy olyan felszólalások, amelyek bizonyos tévedésre utaló magatartások voltak, ezért én szeretném, ha pontosítanánk, hogy mi történt.

Burány Sándor képviselő úr a Költségvetési Tanács egy határozatának indoklásából idézve a 2013. évi költségvetési tervezés egyik súlyos hibájaként említette, hogy a Költségvetési Tanács nem ugyanarról a költségvetési javaslatról mondott véleményt, mint amelyet az Országgyűlés megtárgyalt. Az Állami Számvevőszék elnöke hivatalból tagja a Költségvetési Tanácsnak, azért reagálok erre a megállapításra. A képviselő úr állítása téves, azonban ezt nem hiba vagy tévedés okozta, hanem ez felel meg a ma fennálló magyar törvényes rendnek. A gazdasági stabilitásról szóló törvény értelmében ugyanis a Költségvetési Tanács a költségvetési törvényjavaslat tervezetét véleményezi a kormány részére, majd a kormány, mérlegelve a tanács véleményét, véglegzi a költségvetési törvényjavaslatot és nyújtja be az Országgyűlés részére. Következésképpen a törvényi előírásokkal az van összhangban, ha a Költségvetési Tanács nem ugyanazt a javaslatot véleményezi, mint amit a kormány benyújt az Országgyűlés részére. Tehát a tény valóban így van, a következtetést, mint ahogy mondtam, én nem szeretném vitatni, csak magát a téves állítást, azt gondolom, érdemes, hogyha hozzásszük.

Több felszólaló szólt a vagyoni, állami vagyoni, önkormányzati vállalati vagyoni, illetve a közüzemi cégekkel kapcsolatos kérdésben. Többek között az LMP képviselője a budapesti közüzemi vállalatokkal kapcsolatban fejezte ki aggodalmát, és ezzel kapcsolatban kell azt a jelzést visszaadnom, hogy először is örömmel mondhatom el, hogy érzékeljük az ezen a területen jelentkező kockázatokat ebben a tekintetben, de nem ez az öröm, hanem az, hogy 2010-ben a hivatalba lépett akkori Országgyűlést dicséri, hogy egyáltalán az ÁSZ ellenőrizni tudja ezeket a cégeket - így a Fővárosi Önkormányzat cégeit is -, ugyanis a többségi önkormányzati tulajdonban működő gazdasági társaságok ellenőrzését csak egy 2011-ben elfogadott törvényjavaslat tette lehetővé az ÁSZ számára, a területen végzett számvevőszéki ellenőrzések ezután indultak meg, és ma is folynak egyébként. A

közszolgáltató cégek vizsgálata a közlekedési vállalatokkal indult, akkor a BKV, majd pedig '13-ban a debreceni, miskolci, szegedi helyi tömegközlekedési vállalatok, valamint a Fővárosi Közterület-fenntartó Zrt. ellenőrzései már zárultak, idén pedig 17 többségi önkormányzati tulajdonban levő, gazdasági társaságként működő színház ellenőrzését zártuk le, abban is jó néhány maga a Fővárosi Önkormányzaté volt, de más önkormányzatok tulajdonában levőket is érintett. Az állami vállalatok közül 5 állami tulajdonban levő regionális vízművagyron értékmegőrző és -gyarapító tevékenységének szabályszerűségét ellenőriztük és fejeztük be. A Számvevőszék jelenleg pedig az önkormányzati hulladékgazdálkodó és távhőszolgáltató társaságok ellenőrzését végzi, és hamarosan ezek a jelentések is meg fognak jelenni.

Meggyőződésünk szerint az önkormányzati és az állami cégekre való rálátás nélkül nem tudjuk ellátni a nemzeti vagyon ellenőrzésére vonatkozó törvényi feladatunkat, és ezt az Országgyűlés tette több mint húsz év után lehetővé a Számvevőszék számára. Másrészt a vagyongazdálkodás, a vagyon nyilvántartása, pótlása alapjaiban határozza meg - egyetértünk - a közszolgáltatások fenntartását. A szolgáltatás minősége mellett természetesen figyelniük kell a közüzemi szolgáltatások árképzésére is. A megalapozott árdöntésekhez, illetve a felmerülő állami támogatási igényeknél, illetve a kifizetett támogatásoknál pedig meg kell követelni a pontos elszámolást, annak ellenőrzését, hogy mennyiben árképzésből adódó probléma és mennyiben menedzsment-vagy tulajdonosi döntésekből eredő problémáról van szó, hogy minél jobban óvni tudjuk az állami, önkormányzati vagyont és közpénzeket. Éppen ezért ellenőrzéseink egyik legfontosabb területe az árképzést szolgáló önköltségszámítás megléte, illetve annak átláthatósága, megalapozottsága, amit egyébként a törvény is előír hosszú évek óta ezen cégek számára. Tapasztalataink szerint nem mindig tudnak ennek teljeskörűen megfelelni.

(18.30)

A területen végzett ellenőrzéseinket folyamatosan hoztuk már nyilvánosságra és tesszük elérhetővé a következőkben is.

És akkor - ahogy említettem - a parlagrafűvel kapcsolatban nem szeretnék belemenni, mert nem a 2013. évi zárszámadáshoz kapcsolódik, a 2010-es zárszámadási ellenőrzés során, ami 2011-ben zajlott le, a parlament megvitatta. Akkor csak emlékeztetőül egy tényt szeretnék jelezni: az akkori, 2011. évi zárszámadásban a Vidékfejlesztési Minisztérium beszámolóját elutasító záradékkal látta el a Számvevőszék. Hogy melyik hónapban kinek mi volt a felelősége, arról nyilván akkor a vita megtörtént, de maga ezt a Számvevőszék akkor már jelezte, hogy ebben a tárcában akkor gond volt. Aztán később, ahogy jeleztem, többször is visszatértünk, és egészen konkrétan pont az MSZP egyik képviselőjének a felkérésére,

javaslatára a 2012. évi zárszámadás ellenőrzése során áttekintettük - népegészségügyi jelentősége miatt is - a parlagrafű elleni közérdekű védekezés végrehajtása támogatásának ellenőrzését. Erről pedig a 2012. évi zárszámadásban volt szó; most azt mondom, nem feladatunk, hogy erre is kitérjünk, hiszen most már 2014-et írunk, és a 2013. évi zárszámadásról van szó.

A következő: az adóbevételekkel kapcsolatban többen is felszólaltak. Meggyőződés, hogy valóban, ez egy nagyon érzékeny területe a költségvetés teljesülésének, hiszen a mai NAV a 70 százalékát biztosítja a mai költségvetésnek.

Volner János képviselő úrnak is külön vissza szeretném jelezni, hogy köszönöm elismerő szavait, amelyek az ÁSZ küldetésének azt a támogatását foglalmazták meg, hogy igen, érzékelték, hogy az elemzésekkel támogatni tudjuk ezt a vitát, reméljük, hogy ehhez hozzá is tudunk járulni.

Másrészt a képviselő úr - visszatérve - az adóbevételek tekintetében szólt. Fontos kiemelni, hogy 2013-ban a központi költségvetés adó- és adójellegű bevétele nominálisan valóban 6,1 százalékkal nőtt a 2012. évhez képest, viszont az is tény, hogy a 2013. év tervezetéhez képest viszont 534,3 milliárd forinttal elmaradt a módosított tervezett előirányzattól, amely a 2013. évi GDP 1,8 százalékával volt egyenlő. Ennek alapján megalapozottnak tekinthetjük az Állami Számvevőszék és a Költségvetési Tanács többszöri jelzését itt az Országgyűlés előtt is, amelyek az adóbevétel-előirányzatok kockázataira hívták fel a figyelmet.

Ennek kapcsán a Nemzeti Adóhivatallal kapcsolatban Schmuck Erzsébet képviselő asszony is felhívta a figyelmet a nagyarányú adóelkerülés problémájára. Valóban, az elmúlt tíz évben az Állami Számvevőszék erre a kérdésre a mindenkori zárszámadás keretében is kitért, és többen is még rajta kívül ezt az adóbeszedéssel kapcsolatos kérdéskört érintették. Ez alapján szeretném tájékoztatni a tisztelt Házat, hogy valóban, az ezen a területen jelentkező kockázatokat érzékelve elindítottuk az év elején a Nemzeti Adó- és Vámhivatal számvevőszéki ellenőrzésének folyamatát, erről szóltam az expozémban is.

Ha megengedik, csak annyit szeretnék jelezni, hogy azokon a kockázatos területeken, amelyeket a zárszámadás felszínre hozott, és elolvasható a jelentéseinkben, akár az idei vagy korábbi években is, mély háttérkörülmeny- és az egész intézményre kiterjedő vizsgálat, ellenőrzés folyik. Ellenőrzéseink fókuszában ezért a korábbi ellenőrzések során magas kockázatúnak ítélt hátralékezelési, végrehajtási, valamint a kiemelt adózói körben végzett adózási és ellenőrzési tevékenység áll. Ebben valóban az adóelkerülő magatartásnak a NAV-val összefüggő kérdései szerepelnek, és beletartozik a nemzetközi együttműködés keretében az úgynevezett Eurofisc rendszer működése, ami pont az áfacsalások országok közötti létrejöttét akadályozza meg. Egyébként még 2010 előtt a Bizottság hozta létre ezt az intézményrend-

szert, Magyarország ehhez csatlakozott, ennek az értékelése most folyik. Ha megengedik - mint ahogy mondtam -, ez majd a jelentéssel egy időben lesz elérhető.

Tehát valóban érzékeltünk az önök által is hangsúlyosnak vélt témákból jó néhányat, amelyek most is itt a vita során felmerültek. Még két ilyen témára fel kell hívni a figyelmet, hiszen itt döntés született és konkrét ellenőrzés folyik. Egyrészt Tukacs István képviselő úr felvetette a pénzügyekkel kapcsolatos kérdést. Az OBA-ellenőrzés folyamatban van, ami alapján mód lesz az őáltala is felvetett kérdés kapcsán megismerni, hogy milyen területekről érkeznek fizetésképtelen magyarországi pénzügyi intézetek ezen állami garanciarendszer irányába, és kinek a betéteit kell megvédeni és a betétesek érdekeit, és fontos, hogy ez mennyibe is került évről évre az elmúlt években. Ennek a vizsgálatáról várhatóan majd csak a jövő év első felében lesz módunk tájékoztatást adni.

Valamint Demeter Márta képviselő asszony külön kitért a költségvetés zárolását felvető problémakörre mint a költségvetési megtakarításnak egy kényszerintézkedésére. Ezért is tudom tájékoztatni a tisztelt Házat és a képviselő asszonyt, hogy megvizsgáljuk az éppen most induló ellenőrzésünk keretében az elmúlt évek egyensúlyjavító intézkedéseinek ellenőrzését még egészen 2009-től kezdődően, hogy melyik kormányzat milyen eszközökkel és milyen hatékonysággal élt, mert valóban tanulságai lehetnek, hogy egyes intézkedések mennyiben tudták elérni a célt, takarékoskosságot hozott-e, és mennyiben okozott ez megoldhatatlan problémát. A rátekintésre várhatóan valamikor a jövő év első felében lesz majd mód, akkor lehet ebben a kérdésben tájékozódni.

Nyilván ezen kívül számtalan további téma is felmerült. Nyilván egyszerre a Számvevőszék minden témakörre nem tud fókuszálni, de azt gondolom, jó néhány felvetett, hangsúlyos téma egy részét már leellenőriztük, olvasható és használták is, ezt köszönjük. Ezekről pedig - most itt összeszedve a felszólalások alapján -, úgy ítélem meg, fontos, hogy tájékoztassam önöket, hiszen a következő hónapokban ezek a jelentések meg fognak jelenni. Erről szerettem volna szólni, további elmélyülésre ad lehetőséget a konkrét területeken az ellenőrzési tapasztalatok megismerése.

Köszönöm, hogy ezen gondolatokkal hozzájárulhattam, és köszönöm még egyszer mindenkinek, hogy akár ilyen, akár olyan módon, de használta a Számvevőszék jelentését és elemzését, a jövőben is ezt szeretnénk biztosítani. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Áttérünk a 2. napirendi pontunkra. Soron következik **az áruknak TIR-igazolvánnyal történő nemzetközi fuvarozás-**

ra vonatkozó, Genfben, 1975. november 14-én kelt vámegyezmény módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. Az előterjesztés T/1505. sorszámú a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy a házelnök úr az előterjesztés részletes vitájának lefolytatására a Külügyi bizottságot jelölte ki.

Elsőként megadom a szót Rákossy Balázs államtitkár úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Ön a szó, államtitkár úr.

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az ENSZ Európai Gazdasági Bizottsága kidolgozta az áruk TIR-igazolvánnyal való nemzetközi fuvarozását szabályozó genfi vámegyezmény módosítását, amely Magyarországon 2015. január 1-jén lép hatályba.

E módosítás jogi alapot teremt a TIR Titkárság által kidolgozott elektronikus alkalmazás használatára. Ez azért fontos, mert ezen keresztül például rövid úton értesíteni lehet a TIR Végrehajtó Testületet adott esetben egy igazolványbirtokos TIR-eljárásból történő kizárásáról.

Az új rendelkezés lehetővé teszi azt is, hogy ha a TIR-egyezmény végrehajtását segítő szervezet valamely tagja a vállalt két éves mandátum alatt lemond, akkor a szervezet a hátralévő időre új tagot választ-hasson. Továbbá időkorlátot határoz meg a Nemzetközi Garanciavállaló Egyesület éves tájékoztatási kötelezettségével kapcsolatban is. Kötelezi a TIR Végrehajtó Testületet, hogy minden év március 1-jéig értesítse az érintetteket az egyes TIR-igazolvány-típusok áráról.

(18.40)

A törvényjavaslat alapjául szolgáló nemzetközi egyezménynek Magyarország aktív szerződő fele, a módosítások technikai jellegűek.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az elmondottak alapján kérem az áruk TIR-igazolvánnyal történő nemzetközi fuvarozására vonatkozó, Genfben, 1975. november 14-én megkötött vámegyezmény módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslat elfogadását.

Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Írásban előre senki sem jelentkezett. Megkérdezem, hogy kíván-e valaki hozzászólni. *(Nincs jelzés.)* Jelentkezőt nem látok.

Tisztelt Országgyűlés! Az általános vitát lezárom, és megkérdezem Rákossy Balázs államtitkár urat, hogy kíván-e élni az újabb felszólalás lehetőségével. *(Jelzésre:)* Nem.

Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Most soron következik **az áruk ideiglenes behozataláról Isztambulban, 1990. június 26-án kelt egyezmény és mellékletei módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslat általános vitája** a lezárásig. Az előterjesztés T/1506. sorszámon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy a házelnök úr az előterjesztés részletes vitájának lefolytatására a Külügyi bizottságot jelölte ki.

Elsőként megadom a szót Rákossy Balázs államtitkár úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Ön a szó, államtitkár úr.

DR. RÁKOSSY BALÁZS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A Vám Világszervezet isztambuli egyezmény intézőbizottsága kidolgozta az áruk ideiglenes behozataláról szóló nemzetközi egyezmény módosítását, amely 2014. november 3-án lép hatályba. A módosítás lehetőséget teremt arra, hogy a papír alapú nemzetközi vámokmányt, az úgynevezett ATA igazolványt ezentúl elektronikus formában használják. A vámokmány ugyanakkor továbbra is vámáru-nyilatkozatként szolgál, lehetővé teszi az áruk azonosítását, valamint tartalmazza a behozatali vámok és adók fedezetére a nemzetközileg érvényes biztosítékot.

Az egyezmény ezentúl kiterjed a konténerek jelölésének az eddiginél pontosabb és egyértelműbb meghatározására, ezzel is csökkentve a konténerek szállításánál felmerülő biztonsági kockázatot. A törvényjavaslat alapjául szolgáló nemzetközi egyezménynek Magyarország aktív szerződő fele, a módosítások technikai jellegűek.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Az elmondottak alapján kérem az áruk ideiglenes behozataláról Isztambulban, 1990. június 26-án kelt egyezmény és mellékletei módosításának kihirdetéséről szóló törvényjavaslat elfogadását.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Írásban előre senki sem jelentkezett. Megkérdezem, hogy kíván-e valaki hozzászólni. *(Nincs jelzés.)* Jelentkezőt nem látok. Az általános vitát lezárom.

Megkérdezem államtitkár urat, kíván-e élni a felszólalás lehetőségével. *(Jelzésre:)* Jelzi, hogy nem.

Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most pedig soron következik **a légi közlekedésről szóló 1995. évi XCVII. törvény, valamint a légi-, a vasúti és a víziközlekedési bal-**

esetek és egyéb közlekedési események szakmai vizsgálatáról szóló 2005. évi CLXXXIV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. Az előterjesztés T/1507. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Tájékoztatom önöket, hogy a házelnök úr az előterjesztés részletes vitájának lefolytatására a Gazdasági bizottságot jelölte ki.

Elsőként megadom a szót Tasó László államtitkár úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Ön a szó, államtitkár úr.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Az uniós jogharmonizáción túl a légi közlekedés védelmében együttműködő szakhatóságok feladatának pontosítása és a veszélyes áruk légi úton történő továbbításának hatékonyabb felügyelete érdekében vált szükségessé a légi közlekedésről szóló törvény felülvizsgálata.

A törvényjavaslat a légi közlekedés védelme területén az időközben bekövetkezett szervezeti átalakulások miatt szükséges módosításokat is tartalmazza, és pontosítja a légiközlekedési védelmi tevékenység átvételének szabályait. Az átvétel menete korábban nem volt szabályozva, ami megnehezíthette a hatékony intézkedést. A jelenlegi módosítással biztosítható lesz a légi közlekedés védelmének szinten tartása.

Ha a repülőtér üzemben tartója nem megfelelően látja el a feladatát, a védelmi ellenőrzéseket és a járőrtevékenységet az üzemben tartó költségére az általános rendészeti feladatok ellátására létrehozott szervezet végzi el. Ebben az esetben az átvételről szóló határozat mielőbbi végrehajtásával kerülhető el a korlátozások alkalmazása vagy akár a repülőtér lezárása.

Az uniós rendeletek alapján hatályon kívül kell helyezni az egyes uniós szabályozási hatáskörbe tartozó légi járművek típus- és műszaki alkalmasságára vonatkozó rendelkezéseket is. A közösségi előírások hatálya alá nem tartozó légi járművek körében felül kell vizsgálni a szabályozást. A légi közlekedésről szóló törvény módosítását indokolja az Európai Parlament és a Tanács egységes európai égbolt létrehozásáról szóló rendeletének az a szabályozása, amelynek értelmében az ország légtérében a légiforgalmi szolgáltatást nyújtó szolgáltatót állami szinten kell kijelölni. A módosítás célja a megfelelő végrehajtási intézkedések megalkotása.

A veszélyes áruk légi úton történő továbbítása olyan összetett és a légi közlekedés biztonságára is kiható tevékenység, amely esetében indokolt az azzal összefüggő ismeretek kutatása, vizsgáztatása és hatósági felügyeletének megteremtése. Indokolt részletszabályok kormányrendeleti szintű megalkotására vonatkozó törvényi felhatalmazás megadása is.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársak! A légi közlekedés biztonsága és védelme alapvető érdekünk, ezért elengedhetetlen, hogy a megfelelő

jogi háttérű szabályozási környezet kialakításra kerüljön, és ennek egyértelműen fontos a folyamatos felülvizsgálata. A törvényjavaslat ennek érdekében fogalmazza meg az imént ismertetett néhány rövid javaslatot. Mindezekre figyelemmel kérem az Országgyűlést és a tisztelt jelenlévőket, hogy támogassák a javaslat elfogadását.

Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, 15 perces időkeretben. Ketten jelezték szándékukat, két képviselőcsoport. Elsőként megadom a szót Völner Pál úrnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. VÖLNER PÁL, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! 2004 óta, az uniós csatlakozás óta a légi közlekedés területén, ahol korábban bilaterális egyezményekkel kezeltük az egyezményeket, jelentős változás állt be, hiszen a Európai Uniónak külön tárgyalási pozíciója van ezekben a kérdésekben. Az ottani jogszabályalkotást jogharmonizációval folyamatosan követnünk kell, erről szól ez a mai törvényjavaslat is, aminek a vitája zajlik. Gyakorlatilag a „nyitott égbolt” ítélete alapján főleg három területen, a repülőgépek biztonsága, a repülőterek biztonsága, a légiirányítás területén valósulnak meg ezek a jogszabály-alkotási tevékenységek, amelyeket követnünk el. Módosítanunk kell a korábbi szabályokat, a korábbi egyezményeket folyamatosan.

A jelenlegi helyzetben a Single European Sky, tehát az „egységes európai égbolt” egyezmény az, ami alapján kell követnünk ezeket a módosításokat. Ezekkel el tudjuk érni azt, hogy kötelezettségszegési eljárások alá ne kerüljön az ország. Gyakorlatilag az uniós irányelvek sorozatát érintik ezek a módosítások. Itt államtitkár úr is érintette a főbb pontokat.

Ami pedig a légi-, vasúti és víziközlekedési balesetek és egyéb közlekedési események szakmai vizsgálatáról szóló 2005. évi CLXXXIV. törvény módosítását illeti, ezek főleg szinte technikai jellegű módosításokat jelentenek.

Ezért a frakció részéről kérjük a tisztelt Házat, hogy támogassa a benyújtott módosításokat és fogadja el azokat. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Gyüre Csabának, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. GYÜRE CSABA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Képviselőtársai-

im! Számtalanszor elmondtuk már itt a parlamentben 2010 óta, mióta a Jobbik Magyarorszáért Mozgalom is részt vesz, hogy a Jobbik a rend pártja. A rend pártja, és számtalan felszólalásban, törvényjavaslatunkban, törvényt módosító javaslatunkban tetünk arra indítványt, ami mindig a közrend, a közbiztonság növelésére, megszilárdítására, erősítésére vonatkozott.

(18.50)

A Jobbik a maga részéről minden olyan törvényjavaslatot, minden olyan módosítást támogat, amely erre vonatkozik. Nyilván ezen belül kiemelten fontos a repülőterek biztonsága, a légiutas-forgalom biztonsága, hiszen számtalanszor láttuk az elmúlt 20-30-40 évben, hogy bizonyos bűnözői csoportok arra szakosodtak, hogy éppen ezekkel kapcsolatban kövessenek el bűncselekményt, illetve ezzel próbálják meg felhívni magukra a közvélemény figyelmét. Nyilván emiatt is történnek, amikor nincs meg a megfelelő biztonság, olyan balesetek, vagy éppen szándékos esetek is, mint amikor egy légi baleset történik, mint legutóbb Ukrajnában, amikor a légterben nyilván a helyi harcok miatt bekövetkezve súlyos tragédia állt be. Ezeket nagyon célszerű lenne minél kisebb mértékűre leszorítani, illetve nullára szorítani. Ennek az egyik állomása például ez a törvény is, amelyben ezt próbáljuk egységesíteni, ebben próbálunk előrejutni.

Nyilván amikor a légiutas-forgalomról, illetve a szigorításokról beszélünk -különösen, ha 2001. szeptember 11-ét is megemlíjtük, amikor láttuk, hogy mi történt a nagyvilágban, milyen szigorítások történtek a légiutas-forgalomban, ami már sok esetben túlzott is volt, hiszen ott már gyakorlatilag sokszor személyiségi jogokat sértő szinten zajlott az utasforgalom ellenőrzése -, két általános alapelv ütközik: egyrészt a személyi szabadságjogoknak, a személyi jogoknak a korlátozása, másrészt pedig nyilvánvalóan az utasforgalom biztonsága. Tehát ebben kell megtalálni a megfelelő egyensúlyt, ami által megvan a biztonság is és a légiutas-forgalomban sem merülnek fel ilyen problémák. Nyilván rengeteg olyan háttérjogszabály van, mint amivel itt is találkozunk, amely meghatározza akár annak a lehetőségét, hogy a légi forgalom elől lezárt területekre, tehát az utasforgalomtól lezárt területekre kik léphetnek be, azoknak milyen ellenőrzésen kell átesniük, hogy oda belépjenek, milyen szabályok és előírások vannak a belépésben. Nyilván ha ezek nincsenek megfelelően leszabályozva és ezeket nem követi egy ország, egy légitársaság, egy nemzetközi repülőtér, bizony ezek a problémák előjöhethetnek.

Akkor előjön egy olyan alapelvi probléma, amelyre a Jobbik nagyon gyakran szokta felhívni a figyelmet: mégpedig a nemzetközi jogszabályok, az európai uniós norma és a magyar jogszabályok adott esetben való különbözősége, nem harmonizációja. Az

általános elvek szerint nem értünk egyet a Jobbik Magyarországért Mozgalom részéről azzal, hogy az Európai Unió magyar jogszabályokat alapvetően befolyásol, mégpedig oly módon, hogy jogharmonizáció címszó alatt gyakorlatilag átvesszük a nemzetközi jog szabályait, az európai uniós előírásokat, és azt Magyarországra vonatkozóan kötelezően előírjuk. Ezt általában a Jobbik Magyarországért Mozgalom nem támogatja. Ez azonban egy olyan kivételes eset, illetve lehetőség, amikor viszont nem biztos, hogy probléma az, ha az európai uniós jogi normákat követjük. Hiszen a légiutas-forgalom Magyarországon nyilván egy nemzetközi szinten lezajló utasforgalom. Tehát amennyiben Magyarországon más szabályozás van, mint Ausztriában, mint Franciaországban, mint Olaszországban, akkor ezek a problémák előjöhethetnek, hiszen ezeknek a szabályoknak alapvetően egységesnek kell lenniük, nem beszélve arról, hogy a nemzetközi tapasztalat a légiutas-forgalom biztonságát erősíteni fogja. Erősödik, ha a nemzetközi tapasztalat egyrészt átvevődik, másrészt pedig Magyarországon, illetve más országokban is alkalmazzák az adott esetben fejlettebb módszereket, fejlettebb jogszabályokat.

Tehát ezen a területen az egységesítés, az egységesedés a jogszabályokban kifejezetten jó, illetve az is helyes, amit a törvényjavaslat a végén tartalmaz is, hogy megfelelő szakmai továbbképzéseket, illetve tapasztalatcseréket kell más országokkal folytatni. Nyilván ez is nagyon fontos dolog, hiszen mindez arra fogja predesztinálni a védelmi szervezetet, hogy sokkal jobban működjön, sokkal nagyobb nemzetközi tapasztalatokkal fog rendelkezni, és elkerülhetőbbé válnak mindazok az esetlegesen bekövetkező, nem kívánt események, amelyek egyébként bekövetkezhetnének. Tehát ebből a szempontból fontosnak tartjuk azt, hogy a három európai uniós bizottsági végrehajtási rendelet végrehajtásához szükséges rendelkezéseket ez a jogszabályszöveg megalkotja. Ebben egységesedik a magyar jogrendszer is.

Ez a jogszabály elsősorban szakmai módosításokat tartalmaz, ezen túlmenően pedig, ahogy hallottuk eddig is, technikai változásokat hoz be, sok esetben tehát szinte csak technikai módosítások vannak. A 7. §-t részben kiemelném a módosításban, ahol ugyan csak három szó szerepel, de a magyarországi légi forgalom fejlődésében egy állomás ez a 7. §. Ez arról szól, hogy repülőtér lehet közös felhasználású repülőtér is. Ennek azért van jelentősége, hiszen a törvényjavaslat indoklása már egyértelműen tartalmazza azt, hogy a pápai repülőtér lenne egy ilyen kijelölt közös felhasználású, mind a katonai, mind pedig a polgári légi forgalom számára megnyitott repülőtér. Az indoklása tartalmazza is, hogy a költséghatékonyság, az időmegtakarítás szempontjából és egyéb okokból mindenképpen célszerű lenne, ha a Magyar Honvédség pápai bázisrepülőtere esetén egy multimodális átalakulás állna be, szárazföldi, légi, belföldi, vízi logisztikai szolgáltatásra is alkalmas lenne azon túlmenően, hogy mind katonai, mind

pedig civil alkalmazás is lenne ott. De egyébként más esetekben is ez a jogszabály-módosítás lehetővé teszi a közös felhasználású repülőteret.

A jogszabály kitér a légi jármű igénybevételéért felszámítható díjak fizetésére is. Itt egy fontos szabályozás, hogy ezeket a díjakat közzé kell tenni, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá váljon az, hogy milyen költségvonzattal jár egy-egy repülőtér használatának a joga. Nyilván a nem nyilvános repülőtér igénybevétele esetén is ellenszolgáltatás kérhető.

A közlekedésbiztonság szabályozottságát javítják a 9. és 10. §-ban előírtak, amelyek a típusalkalmassági tanúsítvánnyal rendelkező repülő alkalmazásoknál teszik lehetővé azt, hogy levegőbe emelkedjenek, illetve ezen túlmenően, tehát ha egy-egy típus nem rendelkezik típusalkalmassági tanúsítvánnyal, egyedi repülési engedéllyel vehetnek részt a légi forgalomban. Ezek egyértelműek. Bár ennek a szabályozása korábban is megvolt, ezt picit egységesebbé teszi ez a jogszabály, megtudjuk, hogy a légi alkalmassági tanúsítványok határozatlan időtartamig hatályosak, illetve nyilván időszakonként felül lehet vizsgálni, hogy megmaradt-e ez az alkalmasság.

Ezen túlmenően a légi közlekedés védelme egy fontos szakasza a jogszabálynak. Nagyon fontos kiemelni azt, hogy a légi közlekedés védelme elsősorban a repülőtér üzemben tartóját terheli, tehát neki a feladata, illetve kötelezettsége a védelmi feladatok ellátása, és erre biztonsági szolgálatot hozhat létre, illetve egy külső biztonsági szolgálatot is megbízhat ennek az ellátására. Bizony, lehetnek olyan esetek, amikor ez a légi biztonság, védelmi biztonság nem megfelelő, nem látják el megfelelően, akkor megfelelő szakszolgálati szerv ellenőrizheti. A rendőrség meghatározott szerve járhat el ebben az esetben, és ha az ellenőrzés során azt látja, hogy a biztonsági szolgálat nem megfelelően látja el a feladatát, ebben az esetben a rendőrség átveheti ezeknek az ellátását.

Ez megint érdekes, és felmerülnek olyan garanciális szabályok, hogy a rendőrség vajon jogosult-e átvenni a feladatokat, jogszerű volt-e az intézkedése, hiszen amennyiben a rendőrség olyan határozatot hoz, hogy átveszi, akkor ezek a határozatok azonnal végrehajthatóak. Tehát azonnal bekövetkezik egy jogi esemény, és itt is megfelelő garanciális szabályok vannak, bár a fellebbezés, illetve a felülvizsgálat lehetősége nincs ebben a törvényben sajnos kidolgozva. Ezt picit hiányosságnak találom. Azonban az benne van, hogy a rendőrség csak abban az esetben alkalmazhatja ezt a jogkörét, amennyiben korábban a hiányosságokra vagy pedig a nem megfelelően végzett munkára felhívta a figyelmet. Írásban, határozatban köteles felhívni a figyelmet, és amennyiben a határozatban meghatározott határidő befejezését követően sem áll helyre a megfelelő munkavégzés, csak ebben az esetben van lehetőség arra, hogy a rendőrség átvegye a biztonsági szolgálat helyett a nyilvános légi forgalomban a repülőtér biztonsági védelmét - ez esetben átveheti.

(19.00)

Az teljesen természetes, ami itt szabályozva van, hogy a légi közlekedés védelmének nyilván költsége van, hiszen biztonsági szolgálatot kell létesíteni, akár a rendőrség is elláthatja - mint a törvényből látjuk - ezeket a feladatokat. Ebben az esetben nyilván ennek költségei vannak, ezt is szabályozza a törvény, hogy ki viseli ezeket a költségeket, és megtudjuk, hogy egyrészt az állam, egyrészt a repülőtér üzemben tartója, másrészt pedig a légitársaságoknak az üzemben tartója viseli ezeket a költségeket, ám ezek a költségek átháríthatók az utasokra.

Azt is szabályozza a jogszabály, hogy felül kell vizsgálni azt, hogy megfelel-e, megfelelő-e a biztonsága ezeknek a nemzetközi repülőtereknek. Erre felügyeleti díjat kell fizetni ez esetben a felügyeleti szerv számára, évente 250 ezer utas felett ez kötelező, utasonként 50 forint, de maximum 500 millió forint ennek a kifizetése. Itt az utolsó sorban azt írja a jogalkotó e paragrafusban, hogy a fogyasztói árindex mértékével évente automatikusan növekszik. Azt gondolom, hogy ha itt az eddigi gazdaságpolitikából indulunk ki, amit mondtak, hogy mi van, ha defláció van és nem infláció, akkor vajon csökken-e a díj. Na, erre nincsen szabályozás, de hát akár ez is előfordulhat.

A légi közlekedés védelmével kapcsolatos feladatok ellátásával összefüggésben lehet csak ezt a felügyeleti díjat felhasználni. Tehát ez egy teljes mértékben célhoz kötött felhasználási forma. Azért örülök, hogy benne van a jogszabályban, hogy ne járjunk úgy, mint a parlafű 1 százalékaival, amit az adófizetők befizettek az illetékes minisztérium számára, akinek 1 milliárd forint áll rendelkezésre az elmúlt gazdasági évben a parlafű kiirtására, és ehhez képest ennek csak egy töredékét használták fel a parlafűre, és a miniszteri dolgozók végkielégítésétől kezdve mindenfelé fordították, ami nem biztos, hogy egy jó dolog, ezt pedig itt is az utasbiztonságra, a légi közlekedés védelmére kell felhasználni.

Még egy fontos terület, ami még belefér talán az időmbe, ez pedig a védelmi háttérellenőrzéseknek a végzése, amelyet a törvény részletesen szabályoz. Erre azért van szükség, hogy aki a szigorított védelmi területre, az úgynevezett SRA-területre be fog lépni, kik azok, akik jogosítottak erre a területre belépni. Nyilván ez is a légiutas-biztonságnak az egyik legalapvetőbb érdeke, hogy kik hová léphetnek be és melyik területre. Ennek a szabályozása, illetve a védelmi háttérellenőrzésnek az elvégzése, megfelelő elvégzése nagyon fontos feladat, és tudjuk, hogy ezekre a területekre, ezekre a szigorított védelmi területekre csak az arra jogosítottak léphetnek be, akik ezzel a védelmi háttérellenőrzéssel már korábban rendelkeznek, illetve azok, akik ilyen személy kíséretében lépnek be erre a területre, és nyilván ez alatt az idő alatt a fokozatos felügyeletet is el kell látnia, aki kíséri ilyen területen. Más erre a területre egyébként a jogszabály szerint nem léphet be. Itt részletesen meghatározza a jogszabály, hogy bünte-

tett előéletű s a többi, milyen személyek nem léphetnek be erre a területre, illetve nem mehetnek át ezen a szigorított védelmi területre vonatkozó vizsgálaton.

És még a hátralévő 20 másodpercben: az összeférhetetlenség szabályait is szabályozza ez a jogszabály, ami már a légi-, vasúti és víziközlekedési balesetekkel kapcsolatos jogszabály vonatkozásában áll fenn. Itt a részletes szabályait ismerhetjük meg az összeférhetetlenségnek. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Megkérdezem a további frakciókat, hogy kívánnak-e vezérszónokot állítani. *(Nincs jelzés.)* Jelentkezőt nem látok.

Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk.

Most az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat, amennyiben szólni kíván. *(Nincs jelzés.)* Jelentkezőt nem látok. Ezzel nem élnek a független képviselők.

Tisztelt Országgyűlés! Most a kétperces felszólalások következnek. Kérdezem, hogy van-e jelentkező. *(Nincs jelzés.)* Nincsen.

Kérdezem, hogy további képviselői felszólalásokra van-e jelentkező. *(Nincs jelzés.)* Nincsen.

Tisztelt Országgyűlés! További felszólalásra senki nem jelentkezett, az általános vitát lezárom.

Megkérdezem az előterjesztőt, Tasó László államtitkár urat, hogy kíván-e válaszolni a vitában elhangzottakra. *(Tasó László: Igen.)* Jelzi, hogy igen. Öné a szó, államtitkár úr.

TASÓ LÁSZLÓ nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Csak szeretném megköszönni a frakciók által közölteket. Én úgy vettem egyértelműen ki a hozzászólásokból, hogy támogató a frakciók álláspontja.

Egyetlenegy jelzést szeretnék csak Gyüre képviselő úrnak tenni, hogy az ellenőrzés átvételét egy későbbi kormányrendelet fogja szabályozni majd. Erre kitért a hozzászólásában, úgyhogy köszönjük szépen, támogassák majd az előterjesztésünket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk.

Most a **napirend utáni felszólalások** következnek. A mai napon napirend utáni felszólalásra jelentkezett Varju László független képviselő úr: „A kormány védelempolitikája” címmel. Öné a szó, képviselő úr, ötperces időkeretben.

VARJU LÁSZLÓ (független): Köszönöm szépen a lehetőséget. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Azért

kényszerülök arra, hogy megint vagy még egyszer szóljak ebben a tárgyban, mert néhány héttel ezelőtt, amikor a kormány egy ilyen hozzászólásom után írásbeli választ ígért, mind ez ideig ez nem történt meg, és ezért úgy gondolom, hogy a körülményekben is annyi változás bekövetkezett, amiből az következik, hogy szólni kell erről a védelempolitikáról.

De miről is szól ez, mi van e mögött a cím mögött? E mögött a cím mögött az van, hogy a kormány sok olyan területet talált magának, ahol védelemre hivatkozva úgy gondolja, hogy lépéseket tesz, és megvédi azokat a kereskedőket, akik eddig dohánykereskedelemmel foglalkoztak, és megvédi, de most már nem kell hogy foglalkozzanak vele, mert a barátainak adja oda, és nem terheli őket ez a felelősség.

Vagy megvédte a nyugdíj-megtakarításokat attól, hogy bárkinek fel kelljen használni, mert egyszerűen elkobozta, az állami költségvetésbe beépítette és saját maga felhasználta, ahelyett, hogy egyébként a tíz évnél is tovább tartó, régebb óta tartó megtakarításoknak a valódi célját elérhették volna, és azok az emberek, akik úgy gondolták, hogy időskorukra vagy nyugdíjaskorukra az állami nyugdíj mellé kiegészítésük lesz, most 2 millió 900 ezer embernek nem lesz ilyen, mert megvédték őket ettől.

De megvédték a szóhasználat szerint azokat a földtulajdonosokat is, akik a gazdálkodásukat a földjükön képzelték el. Itt a védelem szót aztán tényleg idézőjelbe tehetjük, mert az, ami földügyben az elmúlt egy-másfél évben történt az országban, azt gondolom, hogy példátlan. Példátlan az, ami országszerte történt, de ezek közül kiemelem azt, ami Hortobágyon történt, mert a 10-15 éve működő gazdaságok alól egy elképzelt pályázattal kivonták azokat a földeket, amelyeken eddig családok éltek, a jövőjüket tervezték, és a gyermekeik számára ezt átadni kívánták. A Hortobágyon számos ilyen család van, akiket ettől a lehetőségtől megfosztottak.

Azt gondolom, hogy a kormánynak ezzel a cselekedetével el kell számolnia. Azért is így van, mert a kormány ígéretet tett, hogy a Kehi-vizsgálatot elvégzi a pályázatok értékelése után, merthogy nyilvánlósá vált mindenkinek, hogy ez törvénytelen módon zajlott le, de mivel a tavaszi választások megtörténtek, így a Kehi-vizsgálat eredményét már nem volt hajlandó a kormány nyilvánosságra hozni, és már nem is érdekes, hogy mi történik az emberekkel.

(19.10)

Éppen ezért augusztus 31-én, amikor ezek a szerződések lejártak, ezeket az embereket ellehetetlenített körülmények közé hozták. Hiába jöttek a petícióval a kormányhoz segítségért, azt elutasították, és figyelmen kívül hagyta a kormány. Éppen ezért szót kell emelni ezeknek a gazdáknak az érdekében.

Azért is kell szót emelni, mert új fejlemény is történt. Önmagában az, hogy az egyik érintett, Váradi András halála egy balesetben bekövetkezett az elmúlt napokban, annak körülményei és annak fel-

tételei, ahogy bekövetkezett maga ez a baleset, én azt gondolom, hogy a kormánynak és az illetékes szervezeteknek különleges felelőssége van abban, hogy ezt pontosan kivizsgálja.

Ezért felhívom a figyelmét mindenkinek, hogy ez ügyben, én azt gondolom, hogy szükség van arra a nyilvánosságra és megnyugtatóra mindenkit, hogy itt nem az az oka annak, hogy Váradi Andrásnak meg kellett halnia, mert ő túl sokat tud arról, ami azon a környéken történik, merthogy vannak olyan jelek, amikor ezt is figyelembe kell venni. Például sajtóhírek szerint is látszik, hogy azokat, akik demonstráción részt vettek, köztük például Váradi András, retorzió ér. Retorzió érte a gazdákat a NAV által, és megszállták a gazdaságaikat, és éppen ezért a következőkben erre még vissza kell térni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Kiss László tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A kormány részéről nem érkezett jelzés, hogy válaszol-e az elhangzottakra. Tisztelt Országgyűlés! Napirend utáni felszólalásra jelentkezett Kiss László MSZP-s képviselő úr: „Siket sportolók megbecsülése” címmel. Öné a szó ötperces időkeretben.

KISS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A Magyar Hallássérültek Sportszövetsége azzal a kéréssel fordult a Magyar Olimpiai Bizottsághoz, hogy fizessen állami jutalmakat a 17. siket sakkolimpia magyar hősei számára. Ezt a kérést azonban a Magyar Olimpiai Bizottság nem teljesítette. Nem teljesítette azért, mert nem teljesíthette a jelenleg hatályban lévő kormányrendelet alapján, amelyet 2013-ban alkotott meg a kormányzat.

E jogszabály azt mondja, hogy állami jutalom csak akkor nyújtható, ha olyan versenyen szerepel egy sportoló, amelyen, ha nem nemzetközi kvalifikációs rendszer szerint szervezik - a siket sakkolimpia ilyen -, akkor legalább 40 állam vesz részt. Általános szabály pedig, hogy legalább három földrész államai vegyenek részt ezen. A 17. siket sakkolimpián azonban 18 állam vett részt Európából és Ázsiából. Jól látható tehát, hogy ez a nívós, egyetlen siket sakkolimpia eleve is képtelen arra, hogy teljesítse a jogszabályban előírtakat.

Hiába tehát a magyar siker, hiába a siket sakkolimpia, hazánk e sportoló hőseinek a helytállása, az állami díjazás elmaradt. Matuska Miklós úr, sakszakági koordinátor hiába kérte Szabó Bence főtitkár úr segítségét, a visszás jogszabályok miatt semmi sem történt.

Azt gondolom, a megoldás a rendelet módosítása. Lehetővé kell tenni, hogy a siket sakkolimpia és minden sikeres sportoló kaphasson támogatást azért, amit tesz, azért, amit elér. Mondanom sem kell, hogy azok a sportolók, akik valamilyen fogyatékossággal küzdenek, milyen emberfeletti erővel küzdenek nap mint nap azért, hogy hazánk jó hírét az egész világon elvigyék. Olyan emberekről van szó,

akik tudják, hogy mindennap helyt kell állni egy olyan világban, ahol az esélyegyenlőség, a tolerancia nagyon ritka. Nemcsak a siket sakkozókra igaz ez, hanem mindenkire, akik meg akarják mutatni azt, hogy joggal lehet rájuk egy egész nemzet büszke teljesítményük alapján.

Tisztelt Ház! Mondhatnánk azt, hogy az objektív szabályok alapján nem jár jutalom a siket sakkozóknak, hiszen mindenkit nem lehet támogatni. De kérdem én, vajon megfelelők-e ezek a szabályok. Egyet lehet-e érteni azzal, hogy a siket sakkolimpián sikeres magyar sportolókat kizárjuk a támogatásból? Ilyen alapon bármilyen számot mondhatnánk. Maradjon ki a vízilabda a támogatásból, mert van olyan földrész, ahol nem üzik ezt a sportot? A kajak-kenu sportot vegyük ki a támogatásból, mert vannak országok, ahol nincs ilyen sport? Ez sem lenne helyes.

Tisztelt Ház! 2012. szeptember 27. és október 2. között Kazahsztánban 27 ország részvételével rendezték a siketek egyéni sakkvilágbajnokságát, ahol Frink Ferenc ezüstérmet szerzett. Újabb magyar siker, újabb magyar érem, hazánknak újabb dicsőség. Frink Ferenc világbajnokságon való részvételét fele részben saját maga, fele részben a Magyar Hallássérültek Sportszövetsége fizette. Méltányosnak találják-e, hogy ezért a dicsőséges eredményért a jogszabályok alapján semmilyen támogatást nem kaphat? Én nem. Köszönöm szépen a szót. *(Demeter Márta tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tájékoztatatom a képviselő urat, hogy a kormány képviselője jelezte, hogy nem kíván válaszolni az elhangzottakra.

Tisztelt Országgyűlés! Napirend utáni felszólásra jelentkezett Demeter Márta képviselő kisaszszony - jól mondom? *(Demeter Márta: Igen.)* -, képviselő a Magyar Szocialista Párt részéről: „Több tiszteletet Magyarországnak!” címmel. Megadom a szót ötperces időkeretben.

DEMETER MÁRTA (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A magyar kormány intézkedéseit ért külföldi bírálatokra rendszerint úgy reagál a kormányzati papagájkommandó, hogy azt állítja, a kritikák nem a kormányt, hanem Magyarországot és a magyar embereket érik. Egy-egy nyilvánosságra került külföldi kritika után a kormányzóvívó vagy Sziijártó Péter toporzékolva követel több tiszteletet a magyaroknak, több tiszteletet. És ha mindez nem elég, akkor „Tiszteletet Magyarországnak” plakátokkal teleragasztják az országot.

Tisztelt Képviselőtársaim! Sajnálatosan nem fér egy ilyen parlamenti felszólalás keretei közé mindazon külföldi kritikáknak és az azokra érkezett magyar reakcióknak a taglalása, amelyek az elmúlt években érték a második és a harmadik Orbán-kormányt. Némely azonban mindenféleképpen említésre méltó.

Sziijártó Péter külügyi államtitkárként még augusztus közepén a svéd kormány európai ügyekért

felelős miniszterét oktatta ki, azzal vádolva, hogy „szintiszta hazugságokat állított Magyarországról és a magyar emberekről”. A svéd miniszter azonban csak a jelenlegi magyar valóságról rántotta le a leplet, azt állítva, hogy „Orbánék Oroszországot tekintik politikai modellnek, a liberális demokrácia helyett az illiberális államot és munkaalapú társadalmat kezelik értékként, a jogvédőket és civil szervezeteket pedig akadályként kezelik és idegen érdekek kiszolgálóinak nevezik őket”.

(19.20)

Két héttel később, augusztus végén már a norvég Európa-ügyi miniszter nyilatkozata szintén problémát okozott Sziijártó Péter államtitkárnak. Ez esetben is azt állította, hogy a miniszter nyilatkozata hiteltelen, homályos általánosításokon alapul, és figyelmen kívül hagyja a legalapvetőbb tényeket. A norvég miniszter, svéd kollégájához hasonlóan, azzal váltotta ki a magyar diplomácia helyettes vezetőjének haragját, hogy azt nyilatkozta, a magyar kormány hátat fordít a Nyugatnak, Orbán Viktor pedig szellemi vaskupolával védené ki a külföldi befolyást, szakítani akar a nyugati dogmákkal és ideológiákkal, s illiberális államot szeretne létrehozni.

Tisztelt Ház! Sziijártó Péter a diplomácia alapvető szabályait félresöprő, csak a mundér becsületét védő kirohanásai annak fényében is teljesen elfogadhatatlanok, hogy az illiberális állam építéséről épp Orbán Viktor miniszterelnök értekezett idei tusnádfürdői beszédében. De hol beszélte a svéd vagy a norvég miniszter Magyarországról és a magyar emberekről? Sehol! Mindketten csak a hitelét vesztett, Magyarországot nemzetközileg elszigetelő, annak szövetségi politikáját felszámoló, a civil szervezeteket idegen érdekek kiszolgálóinak kikiáltó magyar kormányról beszéltek, arról a kormányról, amely soha nem azonosítható Magyarországgal és a magyar emberekkel.

Tisztelt Ház! A „nem vagyok rossz fiú, tudok késsel, villával enni” miniszterelnöki mondat, az önfejű dac, a forgalommal való szembemenés jellemezte Magyarország külpolitikáját az elmúlt négy évben. Ehhez pedig a megfelelő kommunikáció kulcsszavai: adtunk néhány kokit, leesett néhány saller, és kiosztottunk néhány baráti tarkón legyintést. És ha mindez nem lett volna elég egyértelmű szövetségeseink és partnereink számára, akkor Orbán Viktor egyértelművé tette, hogy mindezt egy vidéki kócerájnak becézett Európai Unióban tette.

Nemcsak európai partnereinkkel gyűlt meg a baja a magyar kormánynak, a magyar-amerikai kapcsolatok történetében is előzmény nélküli az a konfrontáció, amely az elmúlt napokban történt. Vezető amerikai lapokban eddig is keresetlen szavakkal jellemezték a magyar kormányt és annak tevékenységét, a kritikák azonban most már a legmagasabb szinten fogalmazódtak meg. Olyan még nem fordult elő, hogy egy korábbi, illetve jelenleg hivatalban lévő

amerikai elnök is szót emeljen a magyar kormány intézkedései ellen, nyíltan bírálva a magyarországi állapotokat. A magyar kormány reakciója nem sokat váratott magára, de annak tartalma egyébként borítékolható volt. Amellett, hogy nem illeszthető egy szövetségesek közötti párbeszéd keretei közé, mind politikailag, mind szakmailag ostoba lépés, ha a magyar diplomácia frissen kinevezett vezetője tájékoztatatlansággal vádolja az Egyesült Államok elnökét.

Tisztelt Képviselőtársaim! Orbán Viktor a négy év alatt nem kapott meghívót a Fehér Házba, ami példátlan a rendszerváltás utáni magyar-amerikai kapcsolatok történetében. Úgy tűnik, hogy egy esetleges fehér házi meghívóra nagyon sokat kell még várni.

Mindazonáltal szeretném megkérdezni, nem furcsa-e az a miniszterelnöknek, hogy mindenki

minket támad keletről-nyugatról. Én azt gondolom, hogy görbe tükörbe néz a miniszterelnök úr és a külügyminiszter úr is. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány képviselője jelezte, hogy írásban kíván válaszolni az elhangzottakra.

Tisztelt Országgyűlés! A napirend utáni felszólalások végére értünk.

Tájékoztatom önöket, hogy az őszi ülészak **következő ülésére várhatóan október 20-án kerül sor.**

Megköszönöm munkájukat, nyugodalmas jó éjszakát kívánok. Az ülést bezárom.

(Az ülés 19 óra 22 perckor ért véget.)

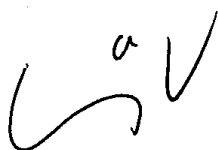
Gelencsér Attila s. k.
jegyző

Hiszékeny Dezső s. k.
jegyző

Mirkóczki Ádám s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv
Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,
Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda
Budapest, V. Kossuth tér 1-3.
Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4
Telefon: 441-4222
Telefax: 441-4599
Nyomda: MULTISZOLG Bt., Vác
MINDEN JOG FENNTARTVA!
ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)
ISSN: 2064-8367 (Online)